

Benet XVI celebra el primer any com a Papa

Milers de fidels li mostren la seva estimació a la plaça de Sant Pere del Vaticà

El 19 d'abril del 2005, quan faltaven quatre minuts per a les sis de la tarda, una *fumata* blanca anunciava al món l'elecció d'un nou Papa. A les 18.43 el cardenal protodiaca Jorge Medina Estévez presentava el 264è successor de sant Pere: «*Josephum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem Ratzinger qui sibi nomen imposuit Benedictum XVI.*» Quan Joan Pau II va ser escollit Papa, era un perfecte desconegut per a la majoria; mentre que en el cas de Benet XVI, tothom posava un rostre al nom de Joseph Ratzinger. Precisament per això, per a molts ha estat una sorpresa descobrir un «altre Ratzinger».

Les seves primeres paraules com a Pontífex manifestaven la consciència de la gran responsabilitat que acabava d'acceptar i es posava en mans de l'Esperit Sant. Un any després ha recordat l'emoció d'aquell moment i ha demanat als cristians que continuïn donant-li suport i que preguin a Déu perquè li concedeixi continuar sent un pastor mans i ferm de la seva Església.

En aquest primer any de pontificat destaca la publicació de la seva primera encíclica, *Deus caritas est*.

Pàg. 2 i 7

en primer pla

AEN, entrega pastoral a favor dels més pobres

Sota el lema de la reconciliació i la solidaritat mundial, l'associació Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) fa gairebé 60 anys que desenvolupa i finança projectes pastorals al tercer món. Gràcies a l'ajuda material i espiritual que

fa arribar a més de 140 països són centenars de milers les persones que poden practicar la seva fe enmig de la pobresa i la persecució. Fundada el 1947 pel P. Werenfried van Straaten, l'ideari d'Ajuda a l'Església Necessitada es manté avui tan vigent com el primer dia: «Sempre ajudar a viure la fe als més pobres del món.»

Pàg. 3 i 4

Foto: Andrzej Polec

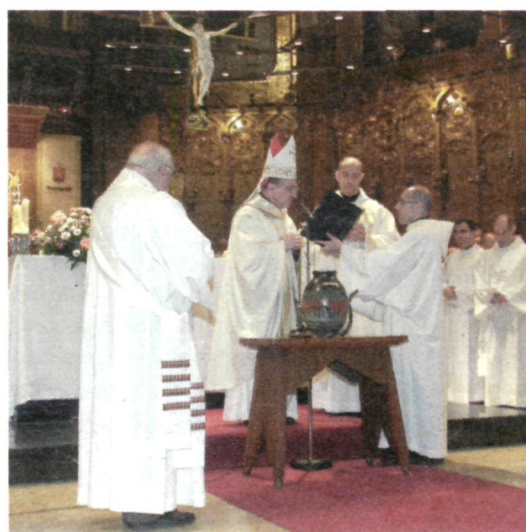
Sobtada mort de la monja carmelita Cristina Kaufmann

El 18 d'abril passat Cristina Kaufmann moria als 66 anys al monestir de la Immaculada Concepció de les Carmelites Descalces de Mataró. La religiosa, molt coneguda a Catalunya pels seus escrits espirituals, patia un agressiu càncer limfàtic diagnosticat tot just un mes abans. La missa exequial, molt concorreguda i presidida pel bisbe Joan Carrera, va tenir lloc el 20 d'abril. Kaufmann ha estat priora del monestir de la Immaculada de Mataró en dos períodes de 12 anys. L'any 1995 va participar molt activament en la celebració a Catalunya del Concili Provincial Tarracense.

Pàg. 19

Històrica missa crismal a Montserrat

Per primer cop a la història de l'abadia de Montserrat s'ha celebrat una missa crismal a la seva basílica. La raó que va motivar aquest esdeveniment va ser la celebració del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya. Va tenir lloc el dimecres 12 d'abril. Presidida pel bisbe de Sant Feliu va ser participada per més d'un centenar de preveres de la diòcesi. A més va ser nombrosa l'assistència dels fidels provinents d'arreu de Catalunya.

Pàg. 23

Amics de Jesús

Evangelis

Pàg. 20

Sumari	
Pàg. 5	El Papa celebra la Pasqua de Resurrecció
Pàg. 17	El rector major salesià visitarà Catalunya
Pàg. 18	Nova embranzida a la restauració de la catedral de Tarragona
Pàg. 28	Cent anys de Colònies de Vacances a Catalunya
Pàg. 31	L'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat fa 75 anys

Any Jubilar al santuari diocesà de Fatima de Tàrraga

Pàg. 21

Editorial

Primer any de pontificat

Ja ha passat un any des que Joseph Ratzinger es va convertir en el responsable màxim de l'Església catòlica. En aquests casos i en altres de semblants, s'aprofita la circumstància per fer un resum del primer any de mandat del nou líder, i també per fer una valoració de la seva gestió.

En el seu primer any de pontificat, Benet XVI ha sorprès la majoria. Totes les previsions que es van fer en el moment de la seva elecció s'han esvaït en aquests dotze mesos al capdavant de la barca de sant Pere.

Es va parlar de continuïtat, en el sentit més despectiu de la paraula, com si el Papa alemany faria un epíleg del pontificat de Joan Pau II, com si fos el mateix període però amb un altre home a la cadira papal. Benet XVI ja va sorprendre el primer dia amb l'elecció del nom perquè no va ser el de Joan Pau III (o, el que és el mateix, Joan Pau II bis), sinó que va triar el del patró d'Europa. Des d'aleshores, hem observat que el nou Papa té un estil propi, un carisma particular, i una manera d'exercir el papat diferent de la del seu antecessor. Benet XVI no és cap imitador senzill del Papa polonès que intenta fer el mateix que ell i mantenir la gran popularitat que tenia el papa Wotjyla. L'actual Pontífex engega a rodar la teoria que ell és un Papa de transició que donarà continuïtat a l'estil de governar l'Església del seu antecessor a l'espera del que farà el seu successor. Aquesta teoria ja s'ha demostrat altres vegades que no funciona, només cal recordar el cas de Joan XXIII, també un cardenal amb una edat avançada, després del llarg pontificat de Pius XII. Ell mateix va desmuntar aquella altra teoria fins aleshores vigent que diu «qui entra Papa, surt cardenal».

També es va criticar l'elecció de l'aleshores cardenal Ratzinger pel seu passat al capdavant de la Congregació de la Doctrina de la Fe. Se'l va definir com un home dur, inflexible, intolerant i un guardià ferri de l'ortodòxia. Però, tot aquest temps que Benet XVI fa que és Pontífex, la seva imatge ha canviat radical-

ment. Se'l veu un home senzill, dialogant i obert, que no ha dubtat gens a rebre personalment el teòleg dissident Hans Küng, un dels seus detractors principals. Enfront dels que sostenien la imatge d'un Papa donant cops de puny a la taula, s'han trobat amb un home de caràcter dolç i somrient, i qui pensava que els seus escrits i documents serien condemnatoris i intransigents s'ha endut la gran sorpresa d'una encíclica on el Papa parla que Déu és amor.

El canvi d'estil i el fet que el nou Papa no té el carisma populista del seu antecessor, no ha minvat gens el poder de convocatòria papal. Els joves van anar a Colònia a la Jornada Mundial de la Joventut massivament i van sentir atentament el missatge del successor de Joan Pau II. Probablement, molts van tenir la sensació que, en comptes de sentir un líder de masses, sentien les lliçons brillants d'un professor, però tot hom va sortir content i satisfet de la seva primera trobada amb el nou Pontífex. Al milió de joves que van anar a Colònia, cal afegir-hi els més de quatre milions de pelegrins que han anat a Roma per escoltar-lo en les seves audiències i cerimònies. Aquestes xifres són superiors a les del primer any de pontificat de Joan Pau II, tot i que és just dir que és mèrit del Papa polonès l'impuls mobilitzador que va donar als catòlics que fins aleshores no estaven gaire motivats per desplaçar-se.

Benet XVI no es prodigarà en tantes aparicions públiques com el seu antecessor. El títol de «Papa viatger» quedarà reservat per a l'anterior Pontífex, però n'hi ha que ja defineixen l'actual Pontífex com el «Papa catequista». Sens dubte, és una persona amb una capacitat intel·lectual impressionant, però també amb una pedagogia molt bona per transmetre el seu missatge. L'única diferència amb els temps en què exercia de professor, és que els seus alumnes que l'escolten atentament no són uns quants, sinó molts milions, és tota l'Església la que està pendent de les seves paraules.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEUD'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcal, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €
Gibraltar i Portugal: 99,51 €
Resta d'Europa: 164,61 €
Amèrica i Àfrica: 197,32 €
Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«El perdó neix de l'ànima generosa»

(Niccolò Maquiavelo. Historiador i polític italià. 1469-1527)

Els odis i ressentiments, constantment alimentats, renovats i perllongats, són una càrrega psicològica, un maldecap, un malson, i molts cops el cos els somatitza mitjançant algun trastorn físic, fins i tot amb una malaltia. La infantesa i la joventut són instruïdes en moltes coses, «no totes formatives, per desgràcia», però són educades molt poc per ser «comprensibles, amables, altruistes i generoses». I el resultat és molest i indignant per la societat en general. Perquè la grolleria, l'arrogància i l'esperit de venjança són males

herbes els effluvis de les quals eneverinen fins i tot l'aire que es respira. Molta gent se n'alegra i brinda quan al culpable se li apliquen fortes condemnes i sense possible remissió, i se n'alegrarien i brindarien més si els permetessin de linxar-lo, calcigar-lo i cremar-lo viu. Als qui els manca la generositat els falta també pietat; i troben un mal regust a la paraula «perdó». Però cal tenir en compte que, com va dir l'escriptor francès Charles Joubert (1754-1824), «la indulgència és una part de la justícia».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

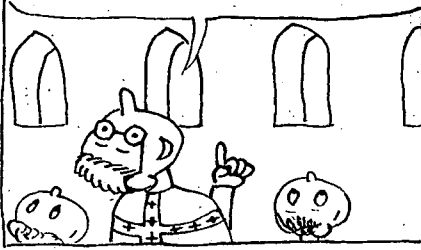
PERQUÈ ELS NOSTRES FELIGRESOS NO TINGUIN FRED, HAURÍEM DE POSAR CALEFACCIÓ.

PERQUÈ ELS FELIGRESOS NO TINGUIN CALOR, POSAREM REFRIGERACIÓ.

PERQUÈ L'ESGLÉSIA SIGUI MÉS BONICA, POSAREM UNS VITRALLS NOUS...

SORT QUE A ÚLTIMA HORA TOTS AQUELLS RECTORS HAN PENSAT QUE ELS MEUS FELIGRESOS TENEN GANA...

en primer pla

Al servei de l'Església que pateix

■ AEN impulsa a Catalunya campanyes en favor dels cristians que pateixen per la seva fe

L'ajuda al missatger impulsa la difusió de la Bona Nova.

La formació dels seminaristes és avui el gran repte d'AEN.

En ple segle XXI continua havent-hi moltes persones en el món que pateixen perquè profesen la fe cristiana. Ajudar-los continua sent avui, gairebé 60 anys després de la seva fundació, el gran repte d'Ajuda a l'Església Necessitada. Creada el 1947 pel difunt pare Werenfried van Straaten, aquesta associació pública i universal de l'Església catòlica desenvolupa i finança actualment projectes pastorals en més de 140 països d'arreu del món. El seu carisma és el d'ocupar-se d'aquells que per motius polítics, econòmics, socials o culturals no poden viure la seva fe.

Malgrat que fa anys que compten amb una filial a Barcelona, Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) feia temps que no empenia per Catalunya campanyes específiques de sensibilització i creació de nous socis. Després d'uns anys d'«absència» obligada per limitació de recursos humans, AEN torna a aquestes terres, on des de principis del 2006 ha emprès amb cert èxit diferents campanyes per parròquies barcelonines. El seu missatge continua calant fondo entre la gent, sobretot perquè afronta unes problemàtiques a les quals no s'acostuma a donar resposta des d'altres associacions. Fidel al seu carisma fundacional, AEN continua tenint com a principal objectiu l'ajuda pastoral de l'Església necessitada o que pateix persecució a qual-sévol lloc del món.

Quan és a punt de complir els 60 anys de la seva fundació, AEN continua essent una de les poques organitzacions arreu del món dedicada a les necessitats de l'Església més pobre i oprimida d'Àfrica, Àsia, Llatinoamèrica i Europa de l'Est. El seu fundador, el P. Werenfried van Straaten, la va concebre, després de viatjar el 1947 per diferents països de l'Europa de l'Est, com a resposta a les situacions de pobresa i persecució que patien els cristians en els règims comunistes. Va començar amb uns pocs benefactors que ràpidament van créixer a Alemanya, Holanda, Bèlgica o Suïssa. S'hi enviaven no només diners, sinó tot allò que la gent oferia. Aviat es van començar fins i tot a fer arribar a països com Polònia, Hongria, Rússia o l'antiga Txecoslovàquia carregaments sencers amb aliments o animals. També es va insistir molt en la formació del clergat, ajudant específicament en la construcció de semi-

naris i en la formació dels seus estudiants. Alhora que s'hi enviava ajuda material i econòmica, els membres de l'associació s'unien espiritualment als seus germans perseguits mitjançant la pregària. D'una manera i d'una altra s'impulsava en aquests països el desenvolupament i la pràctica de la fe.

Projectes pastorals arreu del món

En la dècada dels seixanta i arran també d'un altre viatge del seu fundador, AEN es va estendre per Amèrica Llatina, Àfrica

i Àsia. Actualment desenvolupa i finança projectes pastorals en més de 140 països d'arreu del món. El ventall de les actuacions és molt ampli, des del sosteniment dels sacerdots i religioses necessitats perquè puguin anunciar Crist al món, fins a la construcció d'esglésies i capelles, passant per la formació de catequistes i l'impuls dels mitjans de comunicació com a instrument d'evangelització. També financen moltíssims projectes que consisteixen a procurar mitjans de locomoció als missioners per al seu treball pastoral. No obstant això, el gran repte avui de l'Església al tercer món és la formació dels seminaristes i religiosos. Aquesta és avui la urgència més gran. Com a resposta, AEN distribueix cada any més de 10.000 beques de formació arreu del món, que inclouen menjar, allotjament, estudi... Des del convenciment que en els seminaristes i religiosos joves es troba en gran part el futur de l'Església a molts països, l'associació fundada pel P. Werenfried aposta per «ajudar el missat-

El llegat del Pare Cansalada

El P. Werenfried van Straaten (Holanda, 1913), també conegut com a Pare Cansalada o el captaire de Déu, ha esdevingut arreu del món un símbol del zel apostòlic i el lliurament als més pobres. L'associació que ell mateix va fundar el 1947 com a resposta a les experiències viscudes a l'Europa de l'Est després de la Segona Guerra Mundial continua sent avui un dels grans referents mundials en l'ajuda als cristians més pobres del planeta. Amb gran entusiasme i talent organitzatiu, el P. Werenfried va aconseguir configurar una obra benèfica d'ajuda pastoral que al llarg de seixanta anys ha desenvolupat milers de projectes arreu del món. I tot això des de la convicció que l'Església està cridada a sortir a l'encontre dels més necessitats: «Déu mai no nega a la seva Església la mi-

El P. Werenfried.

sericòrdia que necessita.» El Pare Cansalada sempre convidava tots els membres de l'AEN a actuar des d'una fe profunda, a ser instrument de Déu als països del Sud. «Jesús, Maria i Josep van ser els primers refugiats de la fe cristiana —assegurava en un dels seus llibres—. Molt nombrosos han estat els que després han compartit el seu destí. Des de la nit en la qual l'àngel va despertar Josep, i li va ordenar que fugís a Egipte, el món és ple de persones que fugen, i en els quals Crist implora el nostre amor i ajuda.» Tres anys després de la seva mort, les intuïcions del P. Werenfried continuen plenament vigents i l'associació que va fundar ell continua sent referent en l'ajuda pastoral als cristians més pobres del món.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA

Secretariat Nacional
Ferrer del Río, 14 - 28028 Madrid
Tel. 917 259 212
FILIAL A ESPANYA
Lluís Antúnez, 24, 2n 2a
08006 Barcelona
Tel. 932 373 763
www.ain-es.org

ger perquè així pugui ser anunciat el missatge».

Sense necessitat d'anar en recerca dels projectes, cada any arriben a AEN més de 11.000 peticions d'ajuda, o com els seus col·laboradors els anomenen, «més de 11.000 crits que demanen ajuda». Malauradament només poden donar resposta a uns 7.000 projectes. Els fons de l'associació no donen de moment per a més i en molts casos, malgrat la pena que això suposa, han de dir que no. Ajuda a l'Església Necessitada compta en l'actualitat amb més de 700.000 benefactors, els quals col·laboren a través sobretot de donatius i estipendis de misses. També hi ha campanyes específiques per a casos d'emergències, com va ser fa un any la tragèdia del tsunami.

El futur d'aquesta associació benèfica dependent de la Santa Seu vol ser una aposta per la comunitat. Gairebé seixanta anys després el seu carisma es manté tan vigent com el primer dia: «Sempre ajudar a viure la fe als més pobres del món.» Després de la mort l'any 2003 del seu fundador, AEN ha mantingut inalterable la seva actitud de servei a l'Església que pateix. Més que l'obra del pare Werenfried, es consideren una obra de tota l'Església i per això se senten cridats a invocar una vegada i una altra el compromís de tots els cristians amb el sosteniment de la fe als països més pobres del món: «Perquè a ningú no se li negui la pràctica de la fe, la llibertat de consciència, la dignitat i l'esperança.» (S.G.)

Fotos: Andrzej Polec

L'ENTREVISTA

Dominik Kustra, col·laborador d'Ajuda a l'Església Necessitada-Espanya

—Davant de tanta necessitat com continua havent-hi avui al món, què caracteritza el tipus d'ajuda oferida per AEN?

—Quan fa gairebé 60 anys es va crear AEN —llavors anomenada Ajuda a l'Església Perseguida—, dos van ser els grans reptes del nostre fundador: fer front a la pobresa i a la persecució de la fe. Sis dècades després, aquests reptes són plenament vigents. El nostre objectiu principal continua sent l'afavoriment de la pràctica de la fe als països més pobres. En aquest sentit, el que més valorem és que els projectes siguin pastorals, és a dir, aquells projectes que d'una manera o una altra ajuden a desenvolupar la fe cristiana. El 90% dels fons que rebem es dediquen a aquest àmbit tan concret d'ajuda, encara que també dediquem una part a l'acció social, segons les necessitats del moment, sobretot en casos extrems, com durant el tsunami, amb la recuperació d'infants soldat al Sudan o donant suport a la tasca de missioners amb infants del carrer a Sud-amèrica.

—A què és degut aquest interès tan específic per l'àmbit pastoral?

—Així com les necessitats socials compten amb l'atenció de nombroses associacions de tota mena, l'àmbit pastoral sol quedar una mica més descuidat. Li posaré un exemple. Amb el tsunami, tothom es va abocar a l'ajuda humanitària. Això és lloable. Però, què passa avui? Qui parla avui del tsunami? Sembla que és un tema que ja no interessa... Això no obstant, des d'AEN rebem peticions de projectes pastorals per a aquelles zones, a l'Índia, a Sri Lanka, a Indonèsia. En alguns llocs s'han reconstruït i habilitat habitatges, escoles, hospitals, centres socials, carreteres..., però queden encara per construir les esglésies o els locals parroquials. Hi ha centenars d'ONG i fundacions abocades a l'acció social i de desenvolupament, però n'hi ha molt poques dedicades a la tasca pastoral en aquests països. El nostre objectiu és ajudar a cobrir les necessitats espirituals dels cristians, també molt importants.

—Potser no és una tasca tan reconeguda...

—Amb tot, i és una cosa que oblidem sovint, un missioner no és tan sols un capellà que celebra missa dos cops al dia i evangelitza la gent. Al tercer món un missioner és abans que res un defensor dels drets humans, que denuncia la injustícia i sovint esdevé l'única persona que porta a determinades zones ajuda mèdica i educació. Són els missioners els que ensenyen la gent com construir la casa o els preparen professionalment. Si ajudes a mantenir un missioner en aquestes zones, també actues socialment. No hi ha cap projecte pastoral que no tingui matisos socials.

—Quina mena de projectes pastorals finança des d'AEN?

—El tipus de projectes pastorals que més centra el nostre interès actualment és la formació dels seminaristes. D'ells depèn el futur de l'Església a molts llocs. Cada any concedim unes 10.000 beques per a seminaristes de països del tercer món, que inclouen estudis, allotjament, menjar, roba... També dediquem molts esforços al manteniment de missioners i missioneres arreu del món, així com bisbes, sacerdots, agents de pastoral... Són persones que de vegades no reben cap mena d'ajuda en el

Nascut a Polònia el 1974, Dominik Kustra sap el que és viure en primera persona la persecució religiosa. La situació de la fe en països com el seu van ser fa gairebé 60 anys la raó principal de la creació d'Ajuda a l'Església Necessitada. Milers de catòlics polonesos s'hi senten avui en deute. Com el mateix Dominik Kustra, missioner seglar, per a qui col·laborar actualment amb AEN-Espanya és una manera privilegiada de mostrar el seu agraïment pels beneficis rebuts.

país on treballen. Uns altres projectes pastorals importants són la construcció de capelles, esglésies o centres parroquials. També invertim molt en mitjans de transport per als missioners. Una cosa força interessant són els cotxes i vaixells capella.

—Cotxes i vaixells capella?

—Es tracta de cotxes i vaixells que porten incorporada la capella, ja que en certs indrets no hi ha cap lloc per reunir-se a celebrar la fe. Així, s'han creat furgonetes o petits camions, que tan bon punt se li obren les portes ja s'hi veu incorporada una petita capella. I igualment amb el vaixell, en zones de grans rius. En aquests casos la gent no va a la capella, sinó que la capella va a la gent. Els cotxes capella es distribueixen sobretot a països de l'Est mentre els vaixells es reserven a aquelles zones de Sud-amèrica on l'única manera d'arribar al poble és el riu, com a l'Amazònia.

—Un projecte que aquí pot resultar fins i tot banal, en certs països passa a ser fonamental.

—Així és. Fins fa poc vam tenir un projecte que podria semblar una broma, però que era molt seriós. Un missioner únicament ens va demanar un ruc. «Un ruc per

com fa 60 anys. Només canvia el nom dels països. Si analitzem avui la situació dels cristians a molts països del món, què hi veiem? El mateix que va veure-hi el pare Werenfried: pobresa i persecució de la fe. I aquests continuen sent avui els nostres grans reptes.

—Algú es pot preguntar per què ajudeu només els cristians.

—No és que no vulguem ajudar els altres, i en ocasions ho fem; però ens sentim cridats a ajudar els nostres mateixos germans en la fe. Com a membres de la ma-

—Treballem molt darrerament en aquest àmbit, amb campanyes a col·legis i centres educatius amb l'objectiu de desvetllar en els infants l'esperit missioner. El repte és fer-los responsables i conscients de les necessitats del món, perquè valorin el que tenen i no es desentenguin del que no tenen els altres. Som privilegiats per poder menjar i dormir sota sostre tots els dies. Fins i tot, en l'àmbit de la fe, som privilegiats per poder anar a missa cada dia. Hi ha pobles del tercer món en què els seus habitants s'aixequen els diumenges a les cinc de la matinada, caminen quatre hores per la muntanya per anar a missa, després mengen tots plegats i tornen al seu poble, unes altres quatre hores de trajecte. I això els dóna tanta alegria...! Hi ha molta gent que dedica tot el diumenge només per poder participar en l'Eucaristia. Quina fe més pregona! Això ens hauria fer pensar molt...

—Un dels països en què més projectes heu dut a terme darrerament és Nicaragua, país que vostè mateix va visitar personalment fa poc. Què és el que més el va colpir de la seva particular experiència missionera?

—El que més em va colpir va ser l'abocador de la capital, on viuen més de mil persones, entre elles 600 infants. Sense casa, sense aigua potable, sense electricitat, malalts, bruts, quasi despullats, busquen entre les escombraries alguna cosa per poder revendre-la i obtenir uns quants diners. Una misèria atroz! Es poden veure milers de documentals i llegir molts llibres, però no se sap el que és fins que es viu en primera persona.

—Allà l'ajuda més urgent no és construir una església...

—Sense dubte que no, però el que sí és molt important és la presència dels missioners. A l'abocador no hi va ningú, ni les ONG, ni la policia, ni el govern... Aquelles persones no existeixen per als seus mateixos països. Amb tot, setmana rere setmana els missioners i missioneres hi acudeixen per portar-los, entre altres coses, menjar i roba. Això no obstant, segons expliquen els mateixos missioners, el més important per a aquesta gent, el que més valoren, no és allò material sinó la seva presència. Que algú els estimi, els acompanyi i estigui amb ells és una cosa impagable. I juntament amb la seva presència, també fan tasques educatives i catequètiques.

—Per curiositat, i per acabar, és gaire car construir una església als països del Sud?

—He de dir que no. Un dels projectes que hem ajudat a finançar a Nicaragua últimament consistia a construir una església. Es tractava d'una església senzilla, però molt funcional, per a una ciutat de 20.000 habitants que continua creixent. Realment ho necessitaven. L'església, de grans dimensions, ha costat 250.000 dòlars, que és força menys del que costa un pis a Barcelona.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Dominik Kustra és missioner seglar.

«Al tercer món no hi ha cap projecte pastoral que no tingui matisos socials»

al pare Juan», es va anomenar el projecte. L'home no necessitava un vaixell ni un cotxe, sinó un ruc per moure's per les muntanyes amb equipatge. Aquí a Occident pot fer riure, però per a ell i per a les nombroses comunitats i pobles on arriba diàriament és el més important. En dos dies vam aconseguir el ruc per al pare Juan!

—Han evolucionat molt el tipus de necessitats pastorals al llarg dels anys?

—Gairebé no. L'única cosa que canvia són les zones d'ajuda. Després de la Segona Guerra Mundial, l'ajuda va anar dirigida sobretot als països de l'Est. En visitar el nostre fundador altres països d'Àfrica, Àsia i Sud-amèrica, va sentir la urgència d'estendre l'ajuda arreu del món. Actualment ajudem 140 països del món. Malauradament, avui l'ajuda és tan necessària

teixa família, ens sentim interpel·lats a ajudar els nostres. I tot i així, cada any molts projectes es queden sense poder realitzar-se. Ens sentim corresponsables en el desenvolupament dels nostres germans.

—Costa que la gent s'impliqui en aquest tipus d'actuacions que tal vegada no són tan efectistes als ulls dels mitjans de comunicació?

—No tant com podria semblar. És cert que molts dels nostres projectes no resulten gaire cridaners, o no tenen resultats immediats, però són molt necessaris. Gran part dels nostres benefactors ho són precisament pel fet de dur a terme projectes pastorals. Creuen que hi ha una necessitat en aquest àmbit i que cal actuar des de la fe.

—A més dels projectes també hi ha la sensibilització.

Vaticà

església en el món

Benet XVI fa servir el llenguatge de l'evolució per explicar la Resurrecció

■ Crida del Papa perquè Palestina sigui un estat i perquè se superin «amb seriositat» les crisis nuclears

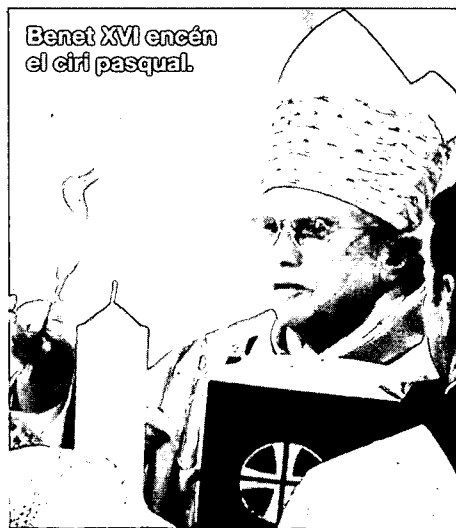
CIUTAT DEL VATICÀ.— En l'homilia de la Vetlla Pasqual a la basílica de Sant Pere del Vaticà, el Papa es va preguntar «què significa això de ressuscitar». Concretament, «què significa per a nosaltres? I per al món i la història en el seu conjunt?». La resposta que va donar va estar amurada del llenguatge de la teoria de l'evolució.

Per a Benet XVI, «la pregunta correcta sobre la resurrecció és "com" ens hauria d'afectar». Perquè la resurrecció de Jesucrist és —va precisar— «si podem fer servir per una vegada el llenguatge de la teoria de l'evolució, una mutació, la mutació més gran». Així, la resurrecció és «el salt més decisiu en absolut cap a una dimensió totalment nova que s'hagi produït mai en la llarga història de la vida, un salt d'un ordre completament nou, que ens afecta i a nosaltres i a tota la història».

El Sant Pare va afirmar que «Jesucrist viu, i com a vivent camina davant de nosaltres, ens crida a seguir-lo, i així nosaltres podrem trobar el camí de la vida. I això és motiu d'alegria perquè Jesucrist no s'ha quedat al sepulcre; pertany al món

dels vius, no al dels morts». En un llenguatge gens pietós sinó molt teològic i científic, el Papa va aclarir que «el que ha passat no és simplement un miracle del passat». «És un salt qualitatiu en la història de l'evolució i de la vida en general cap a una nova vida futura, cap a un món nou que, partint de Jesucrist, entra ja continuament en aquest món nostre, ho transforma.» Com s'esdevé això en la vida de les persones creients? «L'esdeveniment de la resurrecció de Jesucrist és un fet històric que arriba al cristianisme mitjançant la fe, pel baptisme, i per això el baptisme forma part de la Vetlla Pasqual», va fer saber el Pontífex.

«El baptisme no és un mer acte social, ni un ritual passat de moda, tampoc no és una neteja de l'ànima», va recordar. Be-

Benet XVI encén el ciri pasqual.

net XVI va afirmar que el baptisme és realment «mort i resurrecció, renaixement, transformació en una nova vida». «La resurrecció és un esdeveniment còsmic, que comprèn cel i terra, i associa l'un amb l'altre», va concloure.

Molts missatges dins d'un missatge:

així va ser l'anunci pasqual d'enguany, el primer de Benet XVI que el dia de Pasqua complia 79 anys. Davant de gairebé 300.000 persones el Pontífex va impartir la benedicció *Urbi et orbi*, que va ser transmesa per 104 televisions internacionals. En les seves paraules va recordar que si bé existeix el «dret d'Israel a existir», també cal que «s'ajudi el poble palestí a superar les precàries condicions en què viu», és més, aquesta ajuda ha de dur el poble palestí a «construir el seu futur» i a constituir «un estat propi». Referint-se implícitament a l'Iran, el Papa va suggerir que «les crisis internacionals que afecten a la qüestió nuclear han de ser superades amb negociacions serioses i lleials». Pel que fa a Itàlia va dir que calia concòrdia i serenitat: «En el moment particular que viu Itàlia aquests mesos, que el Senyor ressuscitat dugui serenitat a la comunió nacional.» Per a l'Àfrica va demanar intervenció i per a l'Amèrica Llatina col·laboració per acabar amb els segrestos.

Miriam Díez i Bosch

El Papa critica la «supèrbia dels rics» durant el Via Crucis

CIUTAT DEL VATICÀ.— Després del tradicional Via Crucis romà al Colosseu, Benet XVI va recordar que «la Creu del Senyor abraça el món travessant els continents i els temps, reflectint tots els sofriments de la humanitat d'avui i convidant-nos a la valentia de l'Amor». El Papa va dir que el Via Crucis no està lligat a un passat ni a un determinat lloc del món, sinó que avui és real: «Davant la Creu del Senyor no podem ser només espectadors. No podem romandre neutrals, com va intentar ser Pilat, l'"intel·lectual escèptic" i que, precisament per això, va prendre posició contra la justícia, pel conformisme de la seva carrera.» Per al Papa, aquest no és el camí. «No podem romandre neutrals, hi estem tots implicats, hem de buscar el nostre lloc: en el mirall de la Creu hem vist tots els sofriments de la humanitat d'avui. En la Creu de Crist avui hem vist el patiment dels nens abandonats i dels menors víctimes d'abusos; les amenaces contra la família; la divisió del món en la supèrbia dels rics que no veuen Llàtzer davant la seva porta.»

Davant del patiment, però, hi ha les estacions del consol. «Hem vist la Mare, la bondat de la qual roman fidel fins a la mort i més enllà de la mort. Hem vist la dona valenta que està davant el Senyor i que no té por de mostrar la seva solidaritat cap al Senyor que sofreix. Hem vist Simó el Cireneu, un africà, que duu amb Jesús la Creu.» Tot citant personatges com sant Agustí, sant Vicenç de Paül, sant Maximilià Kolbe o la Mare Teresa de Calcuta, el Papa va dir que «amb aquests grans valents estem convidats a trobar la nostra posició, prenent el camí amb Jesús i per Jesús, el camí de la bondat, de la veritat, la valentia de l'amor». «Així hem entès que el Via Crucis no és simplement una col·lecció de les coses fosques i tristes del món. Tampoc no és un moralisme definitivament ineficient. No és un crit de protesta que no canvia res, sinó que el Via Crucis és el camí de la Misericòrdia i de la Misericòrdia que posa el límit al mal: així ho vam aprendre del papa Joan Pau II. És el camí de la misericòrdia i, per això, és el camí de la salvació.» (M.D.B.)

Es repeteix avui la traïció de Judes, denuncia el predicador del Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— «La traïció de Judes es repeteix avui: Jesucrist continua sent venut a editors i llibreters per milers de milions de dòlars, en un món en el qual la ficció supera la realitat perquè és més rendible.» Més explícit no podia ser el caputxí predicador de la Casa Pontifícia, el pare Raniero Cantalamessa. En la seva prèdica del Divendres Sant va dir que «ningú no aconseguirà frenar aquesta ona especulativa que, és més, registrarà una "crescud" amb la imminent sortida de la pel·lícula». Amb aquesta al·lusió a *El codi da Vinci*, de Dan Brown, el predicador va denunciar que «persones que mai no es molestarien a llegir una anàlisi seriosa de les tradicions històriques sobre la passió, mort i resurrecció de Jesús, estan fascinades per cada nova teoria segons la qual Ell no va ser

crucificat i no va morir, especialment si la continuació de la història inclou la seva fugida amb Maria Magdalena cap a l'Índia, cap a França, segons la versió més actualitzada», criticava Cantalamessa.

En la seva prèdica centrada en l'actualitat, el famós predicador va parlar també de l'Evangeli de Judes, del qual el *National Geographic* ha donat rellevància en aquests últims mesos. «Són temes que no mereixerien tractar-se en aquest lloc i en aquest dia —va dir davant del Papa— però no podem permetre que el silenci dels creients sigui pres per vergonya i que la bona fe de milions de persones sigui manipulada pels mitjans de comunicació sense aixecar un crit de protesta en nom no només de la fe, sinó també del sentit comú i de la sana raó.»

El predicador ha qualificat totes aquestes «versions» de la vida de Jesús de «fantasies, que tenen totes una explicació comuna: estem en l'era dels mitjans de comunicació, i als mitjans més que la veritat els interessa la novetat». A continuació, el predicador va abordar la carta encíclica de Benet XVI *Déu és amor* amb una explicació suggeridora. «Si totes les Bibles del món fossin destruïdes per alguna catàstrofe o furor iconoclasta i en quedés només una còpia, i també aquesta estigués tan malmeçada que només en quedés una pàgina sencera, i igualment aquesta pàgina estigués tan feta malbé que només se'n pogués llegir una línia: si tal línia és la de la primera carta de Joan, on hi ha escrit: "Déu és amor!", tota la Bíblia s'hauria salvat, perquè tot el contingut es troba aquí.» (M.D.B.)

V centenari de la basílica de Sant Pere

CASTELGANDOLFO.— El Papa vol que els catòlics siguin «pedres vives en la construcció d'una Església viva i santa, testimoniant i vivint la caritat davant del món». Van ser les seves paraules abans de resar el *Regina Coeli* des de Castelgandolfo. El Bisbe de Roma va connectar amb aquesta metàfora de la pedra, la vida dels creients amb la construcció de la basílica de Sant Pere del Vaticà. D'altra banda, va subratllar el caràcter «marià» de la festa de Pasqua de Resurrecció: «Ens adreçem a la Verge Maria

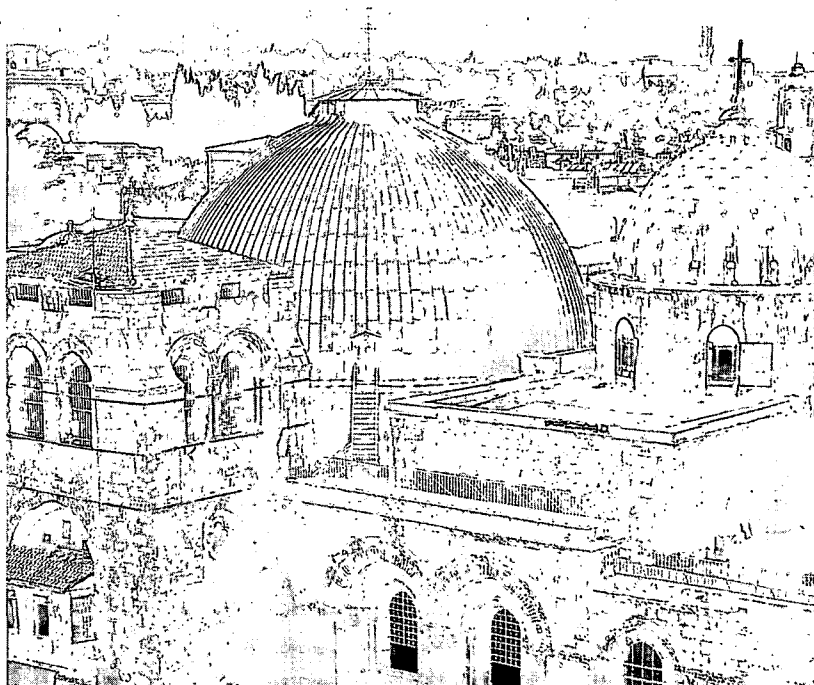
perquè va custodiar en el seu cor la "bona notícia" de la resurrecció, font i secret de la veritable felicitat i de l'autèntica pau, que Crist mort i ressuscitat ens ha donat amb el sacrifici de la Creu. Demanem a Maria, que, de la mateixa manera com ens va acompanyar durant la passió, continuï guiant els nostres passos en aquest temps de felicitat pasqual i espiritual, perquè creixem cada vegada més en el coneixement i en l'amor del Senyor, i ens convertim en testimonis i apòstols de la seva pau.» (M.D.B.)

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

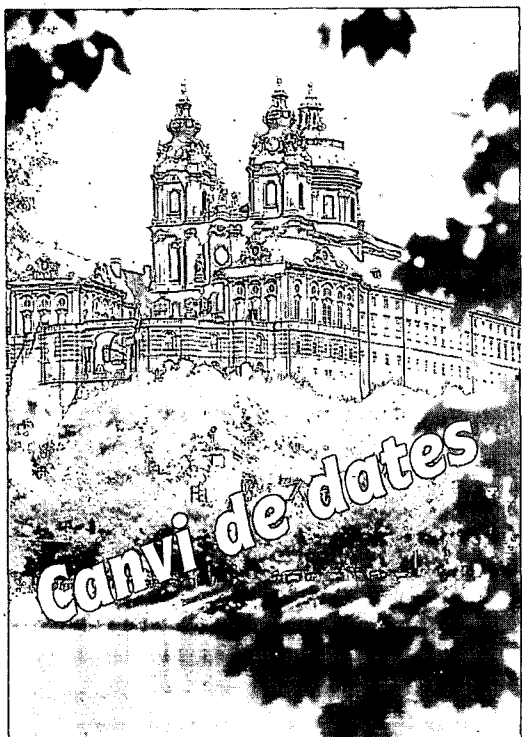
AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

1a quinzena de setembre

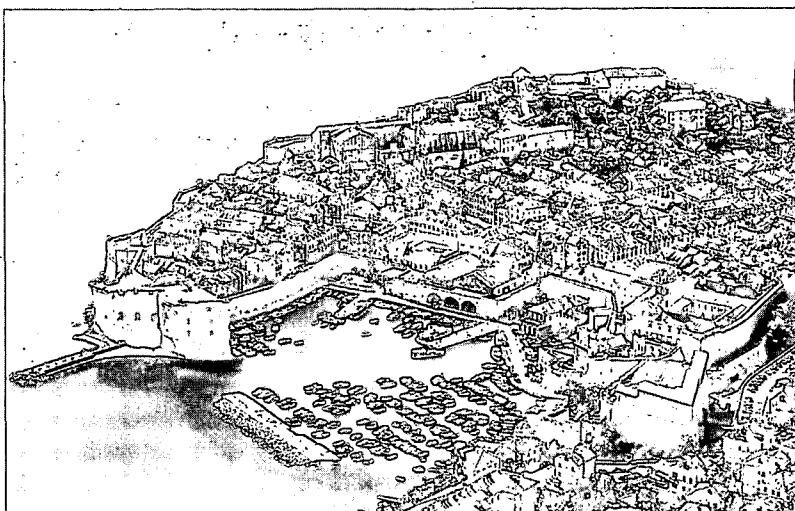
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

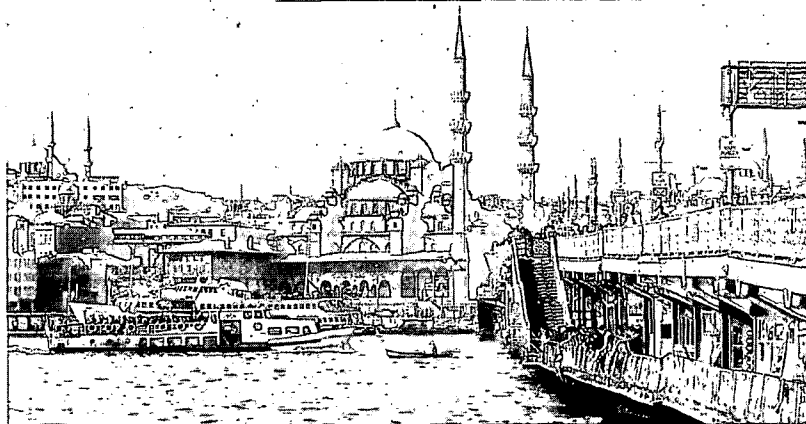
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

Primer any de pontificat de Benet XVI

■ Demana suport i pregària per ser «un pastor mans i ferm de la seva Església»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Davant de més de 60.000 persones reunides a la plaça de Sant Pere amb motiu del primer aniversari de la seva elecció com a Pontífex, Benet XVI va demanar als fidels que li continuïn donant suport i que preguin a Déu perquè li concedeixi continuar sent un pastor mans i ferm de la seva Església.

En iniciar les seves paraules, el Papa va recordar el dia de la seva elecció, el dimarts 19 d'abril del 2005: «Vull agrair al Senyor que després d'haver-me cridat exactament fa un any a servir l'Església com a successor de l'apòstol Pere, no m'hagi deixat d'assistir amb la seva ajuda indispensable.» «Recordo amb emoció — va afegir — el primer impacte que, des del balcó central de la basílica, vaig tenir justament després de la meua elecció amb els fidels reunits en aquesta mateixa plaça.»

«Tinc gravat en la ment i en el cor aquella trobada, a la qual van seguir moltes altres que em van donar una manera d'experimentar perquè és veritat allò que vaig dir en el curs de la concelebració solemne amb la qual vaig iniciar l'exercici del ministeri petrí: "Sento viva la consciència de no haver de portar pel meu compte allò que en realitat no podria portar per mi mateix." I

cada vegada més sento que sol no podria portar endavant aquesta tasca, aquesta missió, i també sento com m'ajudeu, i així estic en una gran comunió i junts podem portar endavant la missió del Senyor», va manifestar el Papa. Benet XVI va agrair «de tot cor a tots aquells que de maneres diferents estan propers a mi i també als que estan lluny, però propers espiritualment amb el seu afecte i pregària: a cada u us demano que continueu sostenint-me i que demaneu a Déu que em concedeixi ser un pastor mans i ferm de la seva Església».

D'altra banda, el Bisbe de Roma va expressar el seu rebuig als actes terroristes, i va lamentar l'últim atemptat a Tel Aviv. El Papa va convidar els israelians i

Ja ha passat un any d'ençà d'aquesta imatge.

Els pelegrins van mostrar el seu afecte al Papa.

els palestins a buscar la pau i a no deixar-se endur cap a un desenllaç tràgic. Benet XVI va manifestar «amb gran dolor» la «condemna més ferma per aquest acte terrorista.

No és amb aquesta mena d'actes execrables que es pot tutelar els drets d'un poble». Segons el Pontífex, «els israelians i els palestins no han de cedir a la tràgica deriva de la violència, sinó que han de reprendre les passes que els porten a viure en pau i seguretat, un al costat de l'altre, com a fills del mateix Pare».

Al final, el Papa va saludar els pelegrins de Llatinoamèrica i d'Espanya, de manera especial als religiosos agustins, als seminaristes de Madrid i als nombrosos grups parroquials i escolars, així com als fidels d'Argentina, Costa Rica, El Salvador i Mèxic. (ACI)

Viatge apostòlic del Papa a Polònia

CIUTAT DEL VATICÀ.— Del 25 al 28 de maig Benet XVI farà un viatge apostòlic a Polònia en el qual recorrerà alguns dels llocs decisius per a la vida de Joan Pau II i de la seva pàtria. El lema d'aquest pelegrinatge és «Sigueu forts en la fe». Segons el programa, el Papa arribarà a Varsòvia el 25 de maig on tindrà lloc la benvinguda oficial de Polònia. L'endemà viatjarà al santuari de la Mare de Déu negra de Czestochowa i es traslladarà a Cracòvia. El 26 visitarà Wadowice, bressol de Karol Wojtyła, i el santuari marià de Kalwaria Zebrzydowska. El 28 de maig Benet XVI celebrarà la missa conclusiva i visitarà el camp de concentració d'Auschwitz. (Zenit)

EGIPTE

Atemptats contra esglésies coptes

EL CAIRE.— Una persona va ser assassinada i altres cinc ferides a la ciutat egípcia d'Alexandria en atemptats contra tres esglésies de la comunitat copte-ortodoxa. El suposat agressor, un musulmà de 25 anys, va ser detingut després que atacés amb una arma blanca els fidels cristians a les esglésies de Mar (Sant) Girgis, Al Quedisin i Al Adra, al centre i l'est d'Alexandria. L'Església ortodoxa copta ha rebutjat la

versió oficial de les autoritats, considerant que els atemptats no són simplement l'acte d'una persona desequilibrada mentalment. Després dels atemptats, centenars de cristians coptes van organitzar manifestacions de protesta en les quals van exigir reforçar les mesures de seguretat al voltant dels seus temples i van rebutjar la versió oficial. L'agressió va ser condemnada per les principals autoritats de la majoria musulmana,

així com pel president del país Hosni Mubarak, el qual va afirmar que no tolerarà «els intents de minar la unitat nacional» a Egipte. L'atac va ser l'últim episodi de violència entre musulmans i membres de la minoria copta des dels disturbis de l'octubre passat a Alexandria després que es difongués el rumor que l'església de Mar Girgis difonia un DVD on ridiculitzava l'islam i el seu profeta. (Zenit)

BRASIL

Assassinat un missioner italià

VITÓRIA DA CONQUISTA.— El cos sense vida de Mons. Bruno Baldacci, sacerdot italià de la diòcesi de La Spezia, va ser trobat el 30 de març a la seva habitació, a la parròquia de Nossa Senhora das Candeias de la qual n'era el rector, a Vitória da Conquista, de Bahia (Brasil). El missioner estava estirat al llit amb evidents signes de cops, i l'habitació estava tota desordenada. Mons. Baldacci havia passat tota la seva vida sacerdotal al Brasil, on va arribar seguint un bisbe missioner, i allà també va ser ordenat sacerdot. Recentment, havia estat nomenat vicari episcopal per a una zona pastoral de la diòcesi. El presumpte assassí és un brasiler de 22 anys; que el missioner coneixia des de feia temps. També és investigat un segon home, a qui seria còmplice del jove. (Fides)

FRANÇA

S'incrementa el baptisme d'adults

PARÍS.— El nombre d'adults que reben els sagraments de la iniciació cristiana creix gradualment a França, un país afectat notòriament pel secularisme. Enguany, s'han batejat 2.650 persones durant la Vetlla Pasqual del Dissabte Sant. Aquesta xifra és superior a la de l'any passat que va arribar a 2.409, segons el servei nacional de catecúmens de la Conferència Episcopal Francesa. Així mateix, el nombre de catecúmens també va créixer pel que fa a l'any 2004. El 2005 van iniciar la seva preparació 9.564 persones mentre que el 2004 ho van fer 200 persones menys. D'aquestes persones, el 48% pertanyia a altres confessions cristianes, el 5% a l'islam, el 3% a religions orientals i el 22% eren ateus. (ACI)

COSTA D'IVORI

Congrés panafricà sobre l'evangelització

ABIDJAN.— Els bisbes del SECAM (Simposi de les Conferències Episcopals d'Àfrica i Madagascar) han decidit celebrar un congrés panafricà per analitzar l'estat de l'evangelització a l'Àfrica en l'última dècada. El congrés tindrà lloc al gener, a Tanzània o a Moçambic, i el lema serà «L'evangelització a l'Àfrica: Ecclesia in Africa en retrospectiva i mirant cap endavant». El congrés aprofundirà en les maneres més eficaces de promoure l'evangelització a l'Àfrica. (Fides)

Espanya

Pregària i suport econòmic per les vocacions natives

■ En les Esglésies joves augmenten els sacerdots i els consagrats

MADRID.— El IV diumenge de Pasqua, coincidint amb la Jornada mundial de Pregària per les Vocacions, se celebra la Jornada de les Vocacions Natives, que aquest any té com a lema «Tota vocació neix de la Pasqua». El proper 7 de maig l'Església fa una crida als cristians per ajudar mitjançant la seva oració i aportació econòmica a les vocacions sacerdotals i a la vida consagrada que estan sorgint en les Esglésies dels països de missió.

L'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol ajuda al creixement del clergat local en els països de missió i ajuda a la formació dels sacerdots i de les religioses i religiosos, de manera que cap vocació no es perdi per falta de mitjans materials. El 1888 Estefania Bigard i la seva filla Joana van posar en marxa aquesta iniciativa per ajudar el clergat natiu de Nagasaki. El tracte amb els missioners les va convèncer del fet que una comunitat cristiana local no pot convertir-se plenament en Església sense un clergat autòcton. Aquesta obra està implantada a Espanya des del 1922, any en què va ser proclamada i aprovada pel Vaticà com a obra pontifícia.

En la presentació de la campanya l'ar-

quebisbe castrense i director nacional de les Obres Missionals Pontifícies, Mons. Francisco Pérez, explica que «tota vocació és un reflex viu de la Resurrecció de Crist. (...) La joia, la pau i l'amor es fan tan presents que s'arriba a viure una realitat nova. La vocació segueix les petjades del millor Mestre, que és Jesucrist. No hi ha dificultats que no puguin superar-se, no hi ha obstacles que no puguin esquivar-se; sembla com si tinguéssim una vida nova. És l'experiència més íntima d'amistat que es pot somiar: No és una il·lusió passatgera ni un fantasma emocional, és una presència viva d'un amor que no passa mai i que cada dia fascina més, és la presència de Déu que satisfà tots els desitjos.»

Mons. Francisco Pérez es refereix a la figura dels missioners en assenyalar que posseeixen una qualitat especial: «Entregar-se de per vida a la tasca evangelitzadora, perquè el seu únic bé i amor és Jesucrist. No es bloquegen davant del sofriment, davant del dolor i la desil·lusió sinó que miren a Crist que ho ha vençut tot amb la seva Resurrecció». Per a l'arquebisbe Pérez, «Crist ha segellat amb la seva Resurrecció tots els qui el volen seguir sense condicions i sense pretensions honorífiques. El seu amor és tan gran que desborda de goig el qui s'hi adhereix».

Els objectius d'aquesta Jornada de les Vocacions Natives són enfortir entre els fidels la pregària per les vocacions al sacerdoci i a la vida religiosa i missionera en l'Església universal; sensibilitzar els cristians davant la necessitat d'ajudar amb la pregària, el sacrifici i la cooperació econòmica a les vocacions natives en els territoris de la missió; obtenir fons i crear beques per a la formació i el sosteniment dels seminaris i noviciats, i promoure l'ajuda espiritual i material a favor dels sacerdots nadius malalts i jubilats.

La missió de l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol de cooperar en el sosteniment i formació de les vocacions en països de missió es concreta en tres línies d'intervenció fonamentals: la concessió de sub-

7 de maig - Jornada de les Vocacions Natives

Tota vocació neix de la Pasqua

Fray Juan Gil, S. MADRID. Tel: 91 590 27 80. Fax: 91 563 98 33. E-mail: dir.nal@omp.es. http://www.omp.es

Cartell de la campanya d'aquest any.

sidis anuals en favor de Seminaris majors, propedèutics i menors dels països de missió; la construcció, ampliació i reestructuració dels Seminaris, i l'assistència econòmica als novicis i novícies del primer any de vida religiosa i concessió de subsidis extraordinaris per al manteniment dels seus centres de formació.

Durant l'any 2005 les direccions diocesanes de l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol a Espanya van recollir la quantitat de 2.496.056,60 euros. Amb la recaptació de l'any 2004, l'Obra ha ajudat durant l'any 2005 un total de 80.297 seminaristes, 3.379 novícies i 6.556 novícies en el seu primer any de vida religiosa. (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

Dia missioner en els monestirs contemplatius

Les Obres Missionals Pontifícies han presentat als monestirs de vida contemplativa de tot Espanya la invitació a dedicar un dia al mes per cooperar amb la seva pregària i els seus sacrificis amb l'acció missionera universal de l'Església. La proposta consisteix que la comunitat esculli un dia al mes per dedicar-lo a la cooperació amb la missió universal de l'Església. Els mitjans per fer-ho són la cooperació espiritual, la informació sobre les missions, la formació missionera i la cooperació material. La pregària i l'oferiment de sacrificis per les missions són l'aspecte prioritari.

El centre del dia missioner ha de ser la celebració litúrgica del dia dedicada a la pregària per la missió universal de l'Església. Aquesta pot ser enriquida amb la lectura de testimonis o la col·lecta a favor d'algun propòsit missioner de les Obres Missionals Pontifícies. Amb aquest fi s'ha ofert un guió litúrgic en el qual es troben els materials que poden ajudar al fet que la celebració estigui plena d'esperit missioner. El guió pren com a punt de partida el lema del cartell «Església en missió», que es reparteix a les parròquies de tot Espanya, del mes corresponent, i s'hi proposen textos i gestos que serveixen per aprofundir en la consciència missionera i impulsar la cooperació espiritual i material amb la missió. La comunitat pot fer-los servir i adaptar-los al caràcter de la celebració que tinguin, sobretot si és amb presència del poble.

Als monestirs que hi vulguin participar se'ls proporciona, a més, altres materials: una llista de missioners de la diòcesi perquè els tinguin presents en les seves pregàries, testimonis dels missioners, revistes missioneres per distribuir als participants en la celebració litúrgica. Aquesta iniciativa que ara es presenta a tot Espanya és fruit de l'experiència que s'ha dut a terme a la Delegació de Missions de Granada. Aquesta és una manera més en què les Obres Missionals Pontifícies compleixen amb la comesa que tenen encomanada i que ve a enriquir l'animació i cooperació missioneres a Espanya.

La carpeta està disponible i pot descarregar-se en format PDF des de la pàgina web de les Obres Missionals Pontifícies (www.omp.es) dins la secció de «Formació». (OMPRESS)

Espanya

Les Dominiques de la Presentació sembren esperança a l'Iraq

■ Sor Thérèse Hélène, viceprovincial de l'Orient Mitjà, visita Catalunya

BARCELONA.— Recentment ha visitat el nostre país la germana Thérèse Hélène, Dominica de la Presentació de 56 anys que n'ha viscut durant 24 al Líban. Sor Thérèse Hélène és, des de fa un any i mig, viceprovincial de l'Orient Mitjà (que comprèn l'Iraq i el Líban). Aquesta religiosa iraquiana comparteix el sofriment del seu poble. Un sofriment que la porta a semblar esperança allà on sembla impossible que n'hi hagi. Per això treballa i prega perquè la pau arribi aviat al seu estimat Iraq.

La germana Thérèse Hélène parla pausadament, molt fluixet. El seu semblant greu transmet la terrible situació que hi ha a l'Iraq. Ella, com la resta d'iraquians, viu el dia a dia amb la incertesa del que passarà. «Nosaltres, les germanes, ens aixequem demanant al Senyor la gràcia pel nou dia que arriba. Les bombes, les explosions, són quotidianes i el poble pateix moltíssim. Nosaltres compartim aquest patiment amb ells», ens explica la religiosa. I és que allà la vida esdevé una lluita diària: «Qui se'n va a treballar no sap si tornarà a casa, qui se'n va a l'escola no sap si tornarà... el futur és molt incert. Aquesta situació paralitza moltíssim. La por paralitza molta gent.» Quan preguntem a la Gna. Thérèse Hélène si hi ha una guerra civil a l'Iraq, ens respon, amb la mirada adolorida, que «ens empenyen perquè hi hagi una guerra civil. Hi ha moltes coses que no estan clares, però hi ha molts interessos perquè tinguem una guerra civil».

Les Dominiques de la Presentació duen a terme la seva missió, que no és altra que la de respondre a les necessitats del poble, unes necessitats que desborden els escassos mitjans de què disposen les germanes. El que és més urgent, ens comenta la religiosa, és que els projectes que tenen en marxa continuïn amb normalitat. «A Bagdad tenim l'Hospital de Sant Rafel. Volem ampliar la maternitat perquè hi ha moltíssims naixements que cal atendre i no arribem a tot. Quan vam veure que hi havia tanta gent que venia a donar a llum, vam decidir deixar la primera planta per a la maternitat. L'any passat vam tenir 6.000 naixements i no donem l'abast.» Una altra necessitat peremptòria és aconseguir un aparell de raigs X nou, ja que el que tenen és dels anys seixanta i les radiografies que proporciona no són gaire clares.

Les Dominiques de la Presentació també dediquen una atenció especial a la infància. Disposen d'un orfenat al qual anomenen «Casa de Família». Té una capacitat per a 20 infants, però actualment tan sols pot acollir amb molt d'esforç 10 nenes d'entre 5 i 13 anys. Les necessitats són incommensurables i els recursos molt limitats. «També tenim un espai per a una llar d'infants. Tenim 32 infants de 3 a 5 anys. Els pares tenen por de portar-los lluny i ens els porten a nosaltres. Els donem una educació i hi estan més bé que si es queden a casa seva», diu sor Thérèse Hélène, «la idea és que la llar

d'infants continuï els graus d'ensenyament i l'any vinent comencem primer de Primària».

Tasca valorada

Sor Thérèse Hélène assegura que la població està «encantada i meravellada» amb la tasca de les germanes, que s'han guanyat l'estimació i el respecte de tot hom. La gent valora la neteja, el servei i els preus econòmics, afirma aquesta religiosa iraquiana. Segons la viceprovincial de l'Orient Mitjà, «per a nosaltres no resulta difícil donar el nostre testimoni com a cristianes, al contrari. Els musulmans ens respecten i aprecien moltíssim. Fins al punt que ens cedeixen el seient a l'autobús. Ells veuen en la religiosa la persona que s'ha lliurat a Déu per a ells». «L'única cosa que lamenten —diu amb un somriure tènue— és que no ens haguem casat perquè no tindrem fills... Ells saben que nosaltres estem consagrades a Déu al servei de la humanitat.»

Això no obstant, als cristians no els resulta tan senzill viure la seva fe. Tot i que la Gna. Thérèse Hélène confirma que hi ha llibertat per expressar la fe, reconeix que el poble cristià ho té una mica més complicat, perquè no debades, és fàcil convertir en sinònims les paraules «cristià» i «Occident». Segons aquesta dominica de la Presentació, «és cert que els cristians abandonen el país, però és pel futur incert, no perquè no tinguin llibertat. Els cristians són minoria i això fa que tinguin por de la gran massa, però no és la situació que viuen, per exemple, els cristians a Terra Santa». Aquesta situació contrasta amb unes eucaristies viscudes amb molt de fervor, malgrat la duresa dels temps que corren.

Els cristians iraquians aporten el bo i millor que tenen en la crisi que travessa el país: la seva pregària. La gran majoria se senten abandonats i oblidats per la resta del món, fins i tot per la mateixa Església.

AJUDA SOLIDÀRIA

Beneficiari: Soeur Nouna Theresa,
Ecole Mar Behnan, Jdeideh
Compte IBAN: 09360 422105 960 55
Banc destinació: Banque Nationale
de Paris Intercont
Codi Swift: BNPI1BXXXX

Els infants iraquians tenen dret a un futur en pau.

Això és degut, explica sor Thérèse Hélène, al fet que no reben cap informació de l'exterior: «Aquí, per exemple, a Catalunya, he trobat molta solidaritat. Hi ha gent que ens ajuda. A l'Iraq la població no té informació i se sent molt sola.» Per això, impressiona quan es fa portaveu dels sentiments del seu poble: «Hi ha molts cristians que diuen: "Com vulgui el Senyor"; uns altres diuen: "Què devem

haver fet tan malament perquè el Senyor ens castigi tan durament." Sobretot els joves pensen així. Són 20 anys de sofriment, no tan sols és la guerra. És un poble que fa massa temps que pateix.»

La Pasqua fa que les germanes visquin amb una fe esperançada, tot i que saben que les coses no sembla que hagin de millorar gaire. «Davant d'aquesta situació tan dura, el que he fet», confessa sor Thérèse Hélène, «és obrir la llar d'infants, la Casa de Família... per donar esperança als iraquians, per dir que encara hi ha esperança». Quan va acceptar la responsabilitat de posar-se al capdavant de la viceprovincia de l'Orient Mitjà, aquesta germana iraquiana sabia que es col·locava sobre les espatlles una càrrega pesada i dura. Per això és digne d'admiració quan comenta que «demano al Senyor que em doni força per oferir ànim als que vénen darrere meu, a les germanes, a la gent... no puc mostrar que em sento feble, perquè la meua responsabilitat és tirar endavant».

A l'Iraq fa massa temps que es viu una tragèdia humanitària de grans proporcions. En aquest sentit, sor Thérèse Hélène demana als cristians d'arreu del món que no oblidin l'Iraq: «A més de pregar perquè arribi la pau, poden donar suport amb ajuda econòmica a les obres que fem per atendre la població. A l'Iraq hi ha cristians des del naixement de l'Església, des dels apòstols.» «Una petita ajuda suposa molt per a nosaltres.»

Rosa Maria Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació,
ells o elles i encara
més persones llegiran
CATALUNYA CRISTIANA
cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

L'Església afronta el repte de la secularització

■ Presentada la instrucció pastoral aprovada en la darrera Assemblea Plenària de la CEE

MADRID.— El secretari general i portaveu de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), el P. Juan Antonio Martínez Camino, va presentar als mitjans de comunicació la instrucció pastoral *Teologia i secularització a Espanya. Als quaranta anys de la clausura del Concili Vaticà II*. Aquest document va ser aprovat a la darrera Assemblea Plenària de la CEE que va tenir lloc a Madrid del 27 al 31 de març.

La instrucció pastoral respon a dos motius fonamentals. En primer lloc, es tracta d'«oferir una paraula d'orientació i discerniment davant de determinats plantejaments doctrinals, estesos dins de l'Església i que han trobat una acollida escampada també a l'Estat espanyol, pertorbant la vida eclesial i la fe dels senzills». En segon lloc, intenta identificar una de les causes principals de la secularització interna de l'Església, assenyalada en l'últim pla pastoral i també en l'aprovat per la Plenària per als anys 2006-2010, com «la qüestió principal a què l'Església ha de fer front avui a Espanya». La instrucció pastoral detecta que en l'origen d'aquesta secularització es troba «la pèrdua de la fe i de la seva intel·ligència, en la qual juguen, sens dubte, un paper important algunes propostes teològiques

deficients». Aquestes propostes es relacionen, en concret, d'una manera o altra, amb la presentació deformada del misteri de Crist.

El text comença recordant la pregunta de Jesús als seus deixebles: «I vosaltres, qui dieu que sóc jo?», i la resposta de Pere: «Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu», per acabar assenyalant que a l'origen de l'alegria cristiana hi ha l'acollida plena de Jesucrist en la comunió de l'Església, segons les paraules del Senyor: «Us he dit això perquè la meua joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15,11). Per això, els bisbes entenen aquest document com un servei autèntic a la joia de tots els fills de l'Església, tal com expressa l'apòstol sant Pau: «No parlo com si volguéssim dominar la vostra fe, que manteniu tan ferma; més

aviat volem contribuir a la vostra alegria» (2Co 1,24). La instrucció pastoral es divideix en quatre capítols: una concepció racionalista de la fe i de la Revolució; un humanisme immanentista aplicat a Jesucrist; una interpretació purament sociològica de l'Església i un subjectivisme-relativisme secular en l'àmbit de la moral. Aquests plantejaments deficients estan vinculats per l'abandonament o el no-reconeixement d'allò específicament cristià, en especial, del valor definitiu i universal de Jesucrist en la seva Revelació, la seva condició de Fill del Déu viu, la seva presència real a l'Església i la seva vida oferta i promesa com a configurador de la conducta moral.

La instrucció presenta, d'una banda, una exposició positiva de les veritats constitutives de la professió de fe cristiana: Jesucrist, plenitud de la Revelació; Jesucrist, el Fill del Déu viu; l'Església, sagrament de Crist, i la vida en Crist. D'altra banda, s'assenyalen amb precisió aquelles propostes que són incompatibles amb la professió de la fe catòlica. El text ofereix un discerniment de doctrines, no un judici sobre persones. (C.C.)

Mor l'arquebisbe emèrit de Granada

GRANADA.— El 15 d'abril moria després d'una llarga malaltia Mons. José Méndez Asensio, conegut per tothom com a Padre Méndez. Tenia 85 anys i va ser arquebisbe de Granada entre el 1978 i el 1996. Va néixer a la localitat de Vélez Rubio i va ser ordenat sacerdot el 1946. Va ser canonge a la catedral d'Almeria, director espiritual i rector del Seminari Major. Va ser nomenat bisbe de Tarassona el 1968. El 1971 va ser nomenat bisbe de Pamplona-Tudela, i el 1978, arquebisbe de Granada. El 1996 el Papa li va acceptar la renúncia per motius d'edat. Com a arquebisbe de Granada va rebre la visita de Joan Pau II el 5 de novembre del 1982 i va dur a terme el tercer Sínode diocesà, clausurat el 1990. El Padre Méndez va ser un pastor bo, un administrador fidel, amic dels sacerdots, acompanyant en la vida espiritual de moltes religioses i consagrats en general, i promotor decidit de l'apostolat dels laics. (Odisur)

Granada plora la mort de Mons. Méndez.

La GOAC reflexiona sobre la família

MADRID.— La Germandat Obrera d'Acció Catòlica va celebrar el 23 d'abril el Dia de la HOAC a 44 diòcesis espanyoles amb el lema «Una feina digna per a la família, una família per a la vida». Aquest dia es va viure com un moment de trobada amb el món obrer i es va reflexionar sobre la família obrera i com li afecta la flexibilitat laboral. La jornada es va dedicar a analitzar com la família es troba immersa en un procés creixent de consumisme en una societat on cada cop més impera l'individualisme i l'hedonisme. A través del testimoni de diferents famílies es va posar de manifest que el sistema de producció i consum provoca que se sacrifiqui el temps de vida, personal, familiar i social al temps de treball i que cada vegada sigui més complicat afrontar els costos econòmics necessaris. També es van presentar experiències que mostren que aquesta situació es pot anar superant si el procés de producció es posa al servei del treballador i de la seva família per, d'aquesta manera, estar al servei de la societat i del bé comú. (C.C.)

La GOAC crida l'atenció sobre la família.

Celebració jubilar de la Companyia de Maria

MADRID.— El 7 d'abril la Companyia de Maria va començar els actes commemoratius dels 400 anys de la fundació de l'orde religiós, que va tenir lloc a Bordeus, la primavera del 1607, quan davant la situació de la dona a la societat francesa Joana de Lestonnac decideix allargar la mà a la joventut a través de l'educació. El 7 d'abril del 1607 Pau V aprova el seu projecte de vida apostòlica. Quatre segles després, la Companyia de Maria està present a 26 països de quatre continents. La celebració jubilar s'allargarà fins al 2 de febrer del 2008 i tindrà com a lema «400 anys, per una educació humanista i cristiana en un món plural», per insistir en la missió educativa i la solidaritat. Segons fonts de l'orde, l'aniversari pretén «fer memòria agraïda d'aquests quatre segles de vida i acollir els desafiaments i crides d'aquest temps a cada realitat», «obrir els ulls per extreure, de la fecunda cadena de generacions que l'han fet arrelar en el temps, l'impuls per continuar oferint la mà», «donar resposta a les gran urgències del món d'avui».

Entre els objectius del quart centenari hi ha el d'«aprofundir en la missió educativa, des dels reptes d'avui per continuar buscant camins de futur», «fer real la solidaritat a través d'un projecte educatiu en un país del tercer món i

generar espais per a la justícia social, la convivència i la pau», «possibilitar que Bordeus sigui per a religioses i laics lloc de trobada amb les seves arrels». Les religioses de la Companyia de Maria cerquen «endinsar-nos en el món dels joves, acollint-ne els valors i mancances, explicitant amb llenguatges nous i suggeridors el missatge de Jesús», i «celebrar i fer festa amb una mirada agraïda a la nostra història i a allò que som avui amb un desig esperançat de compromís amb el demà».

A més de la missió educativa, el 400 aniversari de la fundació posarà de manifest la solidaritat. En aquest sentit, el projecte «Solidaritat 400 anys», realitzat a través de la Fundació Internacional Solidaritat Companyia de Maria (FISC), posarà en funcionament publicacions sobre la situació del nostre món i claus per interpretar-lo. També elaborarà material educatiu per a nens, joves i adults, i organitzarà fòrums de debat i estudi, juntament amb intercanvis i activitats de cooperació entre diferents països. A més de la creació d'una xarxa universal de solidaritat per a accions successives, la idea projecta una campanya de recaptació de fons per a la construcció de la plataforma educativa de Kinshasa (Congo), amb el lema «Una marxa per Africa». (Ivicon)

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La set de Déu

La pregària és l'elevació de l'ànima a Déu. Aquesta elevació ha de sortir d'un cor que no estigui allunyat dels treballs i de les sacsejades de la vida amb què es troba cada persona. En la Bíblia les oracions més belles procedeixen dels senzills i els humils, enmig de l'angoixa i l'esperança, enmig de tristeses i d'alegries.

El diàleg de Jesús amb la samaritana és molt bell. Aquesta dona no era cap santa, de cap manera. En un moment de la conversa, Jesús li va dir que anés a buscar el seu marit. Ella li va respondre que no tenia marit. I Jesús li va dir: «Tens raó que no tens marit: n'has tingut ja cinc i el d'ara no és el teu marit.»

Doncs bé, dels llavis d'aquesta dona neix una gran oració, quan Jesús afirmà que si bevia de l'aigua que Ell li donaria mai més no tindria set. L'oració de la samaritana va ser aquesta: «Senyor, dona'm d'aquesta aigua: així no tindrè més set, ni hauré de venir aquí a treure-la.» Aquella dona pensava en les coses humanes i en l'aigua

material del pou de Jacob. Però Jesús parlava de l'aigua viva que neix de l'Esperit: una aigua que «es convertirà en una font que brollarà sempre dintre seu per donar-li la vida eterna», li havia assegurat Jesús.

La samaritana es va trobar davant del misteri: aquell jueu era un home de Déu i li parlava amb paraules que mai no havia sentit: «Si coneguessis el do de Déu, i qui és el que et demana de beure, li demanaries tu, i ell et donaria aigua viva.»

La pregària de la samaritana es va fer a partir de la seva vida: en la tasca diària d'anar a buscar aigua d'un pou situat als afores de la ciutat de Sicar i en la trobada inesperada amb un caminant jueu: el Messies.

La meravella de la pregària es manifesta justament allí, al costat dels pous on buscarem la nostra aigua; allí, Jesús surt a trobar totes les persones humanes, Ell és el primer a buscar-nos i és Ell qui demana de beure. Jesús té set, la seva petició ve des de les profunditats de Déu,

que desitja trobar-se amb nosaltres. La pregària és la trobada de la set de Déu i de la nostra. Com diu sant Agustí: «Déu té set que nosaltres tinguem set d'Ell.» Déu crida incansablement cada persona a la trobada misteriosa amb Ell. Hi ha homes i dones famolencs i assedegats d'alegria i d'esperança. Com possiblement ho era la samaritana, que dia rere dia anava al pou de Jacob. Només Déu descobreix a l'home i a la dona la veritat sobre la seva existència. Només Jesús pot satisfer plenament la fam i la set de debò, ja que només Ell és per a tota persona «el camí, la veritat i la vida».

Pregar no és quelcom que es pugui donar per fet. Cal aprendre a pregar dient a Jesús: «Senyor, ensenya'ns a pregar.» Necessitem una pregària que, com va afirmar Joan Pau II, «no ens aparti del compromís de la història; que, obrint el cor a l'amor a Déu, l'obri també a l'amor als germans i que ens faci capaços de construir la història segons el disseny de Déu».

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La família, educadora de la fe

Durant la setmana del 23 al 30 d'abril ha estat convocada a Catalunya, a petició dels delegats diocesans per a la pastoral familiar, una Setmana de la Família amb el lema «Viure en família encomana la fe».

Primer de tot, com és natural, aquests dies ens impulsen a demanar a Déu la seva ajuda, i amb aquesta intenció s'han incorporat peticions per la família a les pregàries dels fidels. A més, s'ha fomentat la reflexió en el si de les famílies sobre la importància de la seva missió com a educadora de la fe. És evident que qui primer transmet la fe és la família. És en l'ambient familiar on rebem la primera i més sòlida catequesi. En una societat que sembla haver perdut molts referents de la tradició cristiana és imprescindible que els pares siguin conscients de la transcendència de la seva acció com a propagadors de la fe.

Els valors familiars no han perdut el seu atractiu, i mai no el podran perdre, perquè la institució familiar forma part de la nostra naturalesa. És a la família on ens sentim

verament estimats, on ens sabem valorats pel que som i no pel que fem o tenim. És a la família on aprenem a estimar el proïsme desinteressadament. Per això la família és el centre i el cor de la civilització de l'amor.

Tanmateix, avui presenciem un greu desmembrament de la família. Ja Joan Pau II, l'any 1994, va denunciar que «als nostres dies, certs programes sostinguts per mitjans molt poderosos semblen orientar-se per desgràcia a la disgregació de les famílies» (Carta a les famílies, n. 5). De moltes maneres s'intenta presentar com a normals i atractives situacions que en realitat contradiuen la veritat de l'ésser humà i l'amor que ha d'inspirar la relació recíproca entre home i dona.

El principal element disgregador de la família és l'individualisme, que proclama un ús enganyós de la llibertat sense tenir present la plena veritat sobre allò que l'home i la dona són pel fet de ser persones. L'individualisme és egocèntric i egoista, i fa que els qui ho són

siguin incapaços de comprendre adequadament la donació de les persones en el matrimoni, l'amor responsable al servei de la paternitat i la maternitat, i la grandesa autèntica de la generació i l'educació.

Els cristians som enviats per Jesús ressuscitat a anunciar l'evangeli, a comunicar al món que Crist ens ha alliberat (cf. Ga 5,1). Estem cridats a anunciar amb alegria el tresor meravellós de la veritat sobre la família i a proclamar la bellesa de la vocació matrimonial.

Aquesta setmana és també una invitació a participar en la 5a Trobada Mundial de les Famílies, a València, on el sant pare Benet XVI presidirà els actes culminants: la trobada festiva i testimonial del dissabte 8 de juliol, a la tarda, i la celebració de l'eucaristia, el diumenge, dia 9, al matí.

El Papa ve a anunciar l'evangeli de la família. Us animo a tots a acompanyar-lo, anant a València, si us és possible, o amb la col·laboració activa de la pregària.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

Vericle: una bella paraula del culte

Hom suposa —i en algunes accepcions és realment així— que la paraula *viril* ve de la veu llatina *vir*, *vir* que vol dir «home», és a dir, una de les dues formes —com a mascle o femella— en què s'actualitza de manera natural l'espècie humana, l'home. Aquest adjectiu reflecteix, en la vida de l'home, una maduresa —per exemple, quan es parla de l'edat viril o de la força viril—, que ha de tenir en la dona un contrapunt de no inferior vàlua: el de ser «femenina», i això comporta les idees d'una fina intel·ligència, d'una intuïció penetrant o d'un atractiu físic o moral.

Per aquests motius, perquè suggereix directament la seva aplicació masculina, sembla haver d'acabut la utilització de la forma «viril», com a adjectiu, perquè no es pugui entendre que, quan no s'usa per a la dona, es priva aquesta d'algun valor positiu; per més que ningú no pensa que, en l'altra banda, res no ha de faltar-li a l'home pel fet que no li escau aquell qualificatiu de femení, tan ric de contingut.

Tanmateix, jo que, per la meua feina, no puc deixar de conèixer bé el llenguatge utilitzat en els àmbits eclesiàstics, vull assenyalar que hi ha un altre sentit de la paraula *viril*, en castellà, com a substantiu, i que s'empra ara en el català, però que és pròpiament un castellanisme, que ha substituït en la pràctica la paraula catalana genuïna —la de *vericle*— i que s'ha conservat més aviat a Mallorca, en una accepció que recull el diccionari Alcover-Moll: «Recipient format de dos cercles de vidre voltats d'un marc d'or, dins el qual es posa l'hòstia per exposar-la a l'adoració dels fidels.» I aquest gran repertori de la llengua recull també algunes expressives locucions: «Tenir algú com un «vericle», en el sentit de «tenir-lo molt ben guardat, molt respectat, procurant-li totes les comoditats»».

El seu origen etimològic, certament que ve d'una cosa molt digna i valuosa: un element preuat de la natura, el

beril·le, *beryllus* en llatí, *berilo* en castellà, i que té altres paraules emparentades, com la de *beril·li*, que és el nom del metall bivalent que es troba principalment en el beril·le. I segons una derivació molt freqüent de certs finals llatins en *-iculum* ha donat lloc a la forma autèntica catalana de *vericle*.

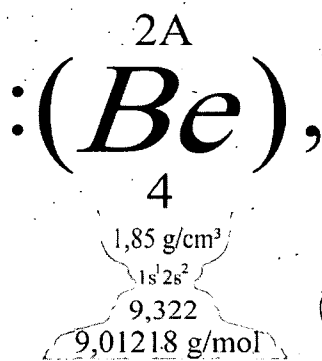
En una època de normalització, encara que sigui en un llenguatge d'aplicació més aviat limitada, però en un camp nobilíssim, el de l'art sagrat i de la litúrgia, i concretament en

allò que es refereix a les cerimònies eucarístiques de l'adoració i benedicció del Santíssim Sagrament en la custòdia, i recent encara l'Any de l'Eucaristia, m'atreveiria a proposar que es recuperi la paraula *vericle*, i reemplaçi així el mot *viril*. Seria com un homenatge a aquest August Sagrament, i també com una mostra d'estima i de respecte a la dona, a la qual la litúrgia continua dedicant l'expressió que parla del «*devoto femineo sexu*», del devot sexe femení, remarca que conserva encara la seva veritat, si es compara la seva pietat a la de l'home,

i se li eviti en aquest camp haver de sentir aquella forma inadequada de «viril» aplicada impròpiament.

També hi ha uns altres qualificatius, certament apreciats, bé que serveixen igual per a l'home que per a la dona, que no estan lluny d'aquell mot, tant fonèticament com gràficament. És quan es considera el sentit de força, i de virtut, que pot venir de dues altres paraules llatines, que són les de *vis* i *vires* o de *virtus*, *virtutis*, en la significació d'hàbit bo de conducta, o de capacitat per fer alguna cosa, com quan afirmem que una persona és de provada virtut o de petita virtut, si ho volem dir manllevant una expressió del francès, o que una substància té una determinada virtut natural, per produir un efecte, físic o psicològic.

Brindo la iniciativa als capellans lletraferits —n'hi ha encara força que ho són pel que fa al llatí— amb l'esperança que hi diguin la seva.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Com viu vostè la Pasqua?

Matí del dia de Pasqua. Escolto una retransmissió religiosa per ràdio. El periodista pregunta a un entrevistat com viu la Pasqua. «Amb fe», contesta l'interrogat. «És clar, perquè, en primer lloc, la Pasqua és el fonament de la fe cristiana, segons aquells mots de sant Pau als creients de la ciutat de Corint: «I si Crist no ha ressuscitat, la nostra predicació és buida, i buida també és la vostra fe... I si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats.»»

Per tant, en referir-me a la fe, vull indicar el valor de l'esdeveniment com a fonament del do de la fe. Quan dic fe vull dir certitud.

«Em refereixo també a la realitat del món actual. Vivim una època complicada. El món té una multitud de problemes: la manca dels drets elementals en molts llocs del planeta (els que no tenen menjar, ni aigua, ni medicaments; els que no saben ni el nom de la pau i que viuen en guerra contínua; els que són víctimes de la injustícia i de l'enveja; els perseguits per la raça a la qual pertanyen i els que ho són per causa de la religió...). Els moments històrics que vivim, marcats per grans emigracions, per l'anomenada globalitat, per interessos econòmics, per conflictes geopolítics..., fan augurar canvis profunds en la història a mitjà i llarg termini. Per

aquesta raó, visc la Pasqua en el que és essencialment: mort i resurrecció, sofriment i goig. Necessito la llum de la fe per acceptar aquestes realitats i per contribuir a millorar-les en la mesura que em sigui possible. Demano al Ressuscitat que la seva llum resplendeixi en els nostres temps, a fi que tot discorri pels millors camins que humanitzen les persones. I que puguin rebre, uns i altres, la il·luminació de l'Evangeli.

«Tinc moments en els quals estic inquiet per les circumstàncies del nostre país. Espero que la força de la resurrecció del Crist il·lumini els governants i que, ells i els ciutadans, treballem per la prosperitat i la pau. Considero que cal allunyar tot allò que pugui posar tensions innecessàries entre els mateixos ciutadans. Desitjo que la veritat guïi les tasques socials i que s'oblidin realitats passades que mai més no s'han de repetir en la nostra societat.

«Encara em queda un pensament que, de tant en tant, se'm manifesta com si fos una mena de llei imposada a cada generació o a generacions alternants. Que sense saber la història del passat recent, repeteixin fets similars. I això seria una llàstima. Segurament la meua teoria és falsa. Però també forma part de la Pasqua i em fa demanar a Crist que la seva pau regni sempre entre nosaltres.» El locutor escoltà atentament aquests mots i passà a una altra pregunta.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

«Anastatica hierochuntica»

No és una planta pròpiament bíblica però, tot i que no apareix al Llibre Revelat, estava molt arrelada en les tradicions dels antics pelegrins a Terra Santa.

Cal dir també que, encara que l'anomenem així, no es tracta de cap rosa. Sembla una arrel amb forma de cabdell, amb una mida d'entre 4 i 12 centímetres, del qual es desprèn com una cua de rata. He llegit que és l'única fanerògama capaç de mantenir-se viva fora de la terra durant 20 anys. També cal dir que no és exactament la rosa de Jericó que ara trobem en aquests mal anomenats «mercats medievals». S'assemblen, però no són idèntiques. He estat diverses vegades a Jericó i rodalia, i no l'he trobada mai. El primer exemplar que en vaig tenir, d'això fa molts anys, va ser un regal de fra Ovidi, el bon amic franciscà de Jerusalem. Posteriorment, l'he vist profusament a les botigues de records, especialment a la península del Sinaí, i a preus a l'abast de qualsevol butxaca.

Si és una planta no gaire bonica, on rau l'interès? On té l'encant? En el fet que, aquest cabdell llenyós, quan el submergim en aigua, s'obre i forma una ombrel·la petita. Ressuscita, simbòlicament, com els semblava als antics pelegrins emocionats que tornaven a casa seva carregats de records.

Encara que no he trobat aquesta planta enlloc, tinc un vídeo on se la veu al desert del Nègueb. Al reportatge es veu que, després de caure un xàfec imprevist i enèrgic, tan propi d'aquests llocs, la planta s'obre i es desprenen les llavors que amagava i, de seguida, les branquetes arrenen, creixen i fructifiquen i, després, es tanca molt ràpidament esperant la pluja nova.

Si l'observem dins d'un flascó de cristall transparent, després d'haver practicat l'experiència de la qual he parlat abans, és a dir, d'haver-la vist com s'obria de manera aparatosa i ràpida, té una imatge simbòlica del Jesús ressuscitat. I repeteixo que el seu interès és purament simbòlic, gens màgic. (A la xarxa, hi podem trobar moltes notícies en aquest sentit últim.) Avui dia, sovint donem als regals un valor utilitari i oblidem que han de ser vehicles de transmissió d'amor. Ignorem que una de les peculiaritats de l'home és el llenguatge, i no únicament el dels signes, que ens apropen al món animal, sinó el dels símbols, que ens aproximen a Déu. L'Església l'utilitza en la transmissió de la Gràcia, mitjançant els sagraments. Si una música ambiental pot elevar l'estat d'ànim, una rosa de Jericó, estratègicament col·locada, incita a recordar el nostre horitzó espiritual, de dimensions transcendents.

Les imatges plàstiques occidentals que narren la Resurrecció del Senyor, generalment, són espectaculars, no així els relats evangèlics. Crec que la modèstia d'una rosa de Jericó, simbòlicament observada, pot equilibrar la nostra imaginació. Que Jesús ningú no ens diu que sortís del sepulcre com el follet de la llàntia màgica d'Aladí, com de vegades ens el representen.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

«Veure-hi amb el cor»

És aquesta una expressió que ha fet servir el Sant Pare Benet XVI en la seva encíclica *Déu és amor*, quan ens diu que «el programa del cristià —el programa del bon samarità, el programa de Jesús— és un «cor que hi veu»».

M'ha agradat molt aquesta expressió, potser perquè el cor és el símbol dels nostres millors sentiments. I quan «hi posem el cor», les coses surten millor.

Tinc un amic pakistanès que, quan vol expressar la qualitat d'una persona de manera molt explícita, diu d'ell: «*Cabesa bien, cora són bueno.*»

Curiosament, sant Enric d'Ossó, el meu fundador, català de terres de l'Ebre, també ho deia: «El cap bé i el cor bo...»

Des que vaig llegir l'encíclica, que tinc molt present aquesta frase d'«un cor que hi veu». És per això que intento, més que mai, acostar-me a la gent que m'envolta amb aquesta mirada del cor.

Potser és el que volia dir Lluç quan va intentar descriure allò que van sentir els deixebles —homes o dones— que anaven camí d'Emaús i que es van trobar Jesús: «Llavors se'ls obrien els ulls i el van reconèixer. I es deien: no és veritat que el nostre cor s'abusava dins nostre?» (Lc, 24,31-32).

És que van començar a veure amb el cor? Ben segur que sí.

I és que veure-hi amb el cor permet de contemplar la persona més enllà de les seves aparences.

El diumenge passat —dia de Rams— vaig anar a viure l'Eucaristia en una de les presons de Barcelona de la qual sóc voluntària, acompanyant els interns.

Es llegia —és clar— la Passió del Crist.

Separat de mi pel passadís central, un home una mica més gran del que acostumen a ser els interns, escoltava la paraula amb el cap cot. El seu rostre, de perfil, em quedava davant meu quan dirigia la mirada al lector que proclamava l'Evangeli.

Va ser aleshores que vaig veure la seva expressió i ja no vaig poder deixar de «mirar-lo amb el cor». Aquell home —que jo no coneixia de res, perquè no acostumo a anar al seu mòdul— potser feia molts anys que estava tancat, després d'un judici humà que l'havia condemnat. No ho sé. En el seu interior ningú no podia saber què passava. Però jo li veia el rostre. Els seus ulls van començar a entelar... Va fer un esforç per tancar-los i, amb aquest gest, les llàgrimes, que ja li vessaven, li van caure galtes avall. Amb una mà tosca se les va eixugar...

El lector continuava llegint: «...Llavors tots el van sentenciar com a reu de mort... alguns es posaren a escopir-li, a tapar-li la cara i a donar-li cops de puny, mentre li deien: «Profetitzà.» I els agutzils el van rebre a bufetades» (Mc 14, 64-65).

La meua mirada envers aquell home, sentint de fons la Paraula pasqual, no podia ser sinó una mirada del cor. En aquell presoner, judicat i condemnat, no sé quant de temps enrere, hi veia el Crist...

Va arribar l'hora de la pau. Ell em va estendre la mà quan m'hi vaig acostar, però jo li vaig donar una abraçada ben forta a la qual ell em va correspondre.

Vaig veure en aquell anònim germà i company de l'Eucaristia molt més enllà d'un intern de la presó, del qual no sabia res. Vaig veure-hi el Crist, però ja no pas condemnat i crucificat, sinó gloriós i viu, ressuscitat!

Zoom

Eduard Brufau

El sepulcre gòtic de la reina Elisenda de Montcada (1292-1364), fundadora del monestir de Pedralbes de Barcelona, serà restaurat properament. Del cost de les obres, uns 80.000 euros, se'n farà càrrec l'Ajuntament de la ciutat i la restauració durarà uns quatre mesos. La tomba d'alabastre de la reina Elisenda al monestir de Pedralbes té la peculiaritat de presentar dues bandes ben diferenciades: una que dona a l'església, on és representada com a reina, i una altra que dona al claustre, on apareix amb l'hàbit franciscà.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Comissaris polítics

S'ha perdut una altra oportunitat. I en van... cinc, de lleis orgàniques d'educació, des de la reinstauració de la democràcia. Només el 55,5% dels parlamentaris hi va votar a favor. Les veus que demanaven un pacte sobre educació, que no depengui de l'alternança política i faciliti una tasca de continuïtat, no han servit de res. Els representants de la iniciativa social han demostrat un tarannà obert, negociador i dialogant, que s'ha vist traït per compromisos incomplets dels interlocutors de diversos partits polítics. Amb aquests ànims, és difícil aplicar amb entusiasme una llei que regularà l'educació a partir del curs 2007-2008. Sembla que el diàleg funcionava, es van incorporar millores a un text inicial penós, es van evitar manifestacions, es va reconèixer la doble xarxa educativa (pública i d'iniciativa social), etc. Però no s'han pogut eliminar els tics intervencionistes i ideologitzadors que fan inviable una acceptació i un consens somiats fa molt de temps. Maria Jesús Sansegundo ha perdut els papers i, a més, la cartera ministerial. De vegades, els detalls, que semblen poc importants, mostren la tònica general. Aquí en teniu una mostra. La LOE introdueix un conseller o un representant del municipi entre els membres del consell escolar dels centres concertats. Preocupant! Algunes dades i reflexions.

Primera. Es tracta d'una mesura intervencionista de caràcter polític, tan insubstancial pel que fa a la millora dels centres com provocativa per als afectats, en un àmbit en el qual els ajuntaments no tenen cap competència. S'hi entreveu la politització del consell escolar.

Segona. El president de la Federació Espanyola de Municipis, per encàrrec de la Comissió Executiva, va demanar la supressió d'aquesta referència en la llei, quan es tramitava al Senat. Si ni uns ni altres no la volen, per què ha continuat endavant?

Tercera. Aquesta idea volia estar present en el Pacte Nacional per l'Educació que es va signar a Catalunya. Les forces del tripartit propiciaven aquesta mesura, però el diàleg va aconseguir eliminar-la del redactat final.

Quarta. Les tres forces del tripartit català han recuperat aquesta figura a través de la LOE. Van fer una renúncia a curt termini per maquillar el Pacte Nacional, però han fet marrada per aconseguir el seu objectiu.

Cinquena. Al Senat s'havia pactat la supressió d'aquesta figura, però el PSOE va incomplir la seva paraula ferma que havia donat quan el text va tornar al Parlament. Aquest canvi explica l'abstenció de CiU en la votació final.

Sisena. Se sap que a la taula de negociació, un membre d'IU va introduir el paper d'aquesta mesura, que era a la pila dels temes rebutjats, a la pila de les reformes aprovades perquè fos firmat per totes les forces de l'acord. Lamentable!

Setena. Les quatre entitats representatives de les escoles concertades de Catalunya han emès un comunicat, on es pot veure la seva actitud apartidista (no s'hi esmenten les sigles de cap partit polític), el seu sentit d'obertura i col·laboració, així com la pena pel resultat final.

Vuitena. El franquisme i el comunisme tenien en comú que volien configurar la societat segons les seves idees mitjançant mesures autoritàries i intervencionistes. La democràcia, en canvi, propugna la política com un servei a la societat i com una garantia de llibertat. Encara queden massa tics d'èpoques caduques. Què representa un conseller sinó un comissari polític, quan ja hi ha inspectors i funcionaris qualificats que exerceixen les seves funcions en relació amb els centres educatius?

Novena. Un notable sector de polítics té por de la llibertat... dels altres. Por que els pares triïn el centre i la mena d'educació que volen per als seus fills. Por de la pluralitat de centres. De què serveix que hi hagi una Espanya plural si Catalunya ha de ser uniforme?

El pitjor no és el que es veu, sinó el que s'endevina.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA
(EDICIÓ ANUAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA
(EDICIÓ MENSUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail:
publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

□ Per què els joves valoren poc l'Església?

L'estudi de la Fundació Santa Maria reflecteix la baixa valoració que els joves atribueixen a l'Església. Algunes persones, i des de determinats sectors eclesials, s'han precipitat a responsabilitzar-ne la jerarquia per no haver estat fidel al Vaticà II o per no saber adaptar-se als temps moderns. Són judicis superficials i simplistes que responen a prejudicis anticlericals. La doctrina de l'Església és la mateixa de sempre; el que ha canviat és la societat. Una prova d'això és que aquesta mateixa crisi es dona també en totes les altres confessions religioses del món occidental; i que tampoc no aconsegueixen atraure la joventut aquests mateixos sectors progressistes que critiquen l'immobilisme de la jerarquia.

En canvi, els que sí que aconsegueixen atraure-la són els moviments caracteritzats per la seva fidelitat al magisteri del Papa i dels bisbes. La causa principal de la crisi de religiositat dels joves i dels seus pares és la mentalitat hedonista que xifra el plaer i el benestar com a valor suprem. També ho reflecteix l'enquesta quan assenyala la poca preocupació que desperta la fam al món, la corrupció o l'ecologia. El que importa és viure bé i poder fer el que vingui de gust. Això explica la baixa valoració que atribueixen a l'Església quan la seva doctrina —especialment pel que fa a la sexualitat— és per a ells un revulsiu de consciència. Com va escriure Joan Pau II: «No podem pretendre ser popular si el missatge que s'ha de transmetre és impopular.»

MARÍA PARDO ZAMORA
Xirivella (València)

□ El temple de la Sagrada Família

Fa uns dies que vaig sentir per una emissora de ràdio que un polític català havia comentat, arran del pas del tren d'alta velocitat per Barcelona, que era igual el temple de la Sagrada Família que les cases dels ciutadans.

Al meu entendre, cal fer una matisació: més que el temple de la Sagrada Família, com qualsevol casa, són importants les persones. Cert. Ara bé, suposo que tothom estarà conforme que el gran temple de la Sagrada Família és més important (per diferents aspectes i motius) que la majoria dels edificis de Barcelona.

ANTONI M. BAUSILI
Odena

□ I nosaltres, callats

Apatia, covardia, indiferència. Són algunes de les reflexions que a voltes «càndidament» ens afecten als creients. Emparats en un «tant se me'n dona», resistim estoicament escameses que ens haurien d'afectar. A què ens referim? Concretament, a l'església de la Sagrada Família i al seu inspirat arquitecte, Antoni Gaudí.

Quant a la Sagrada Família, s'ha passat per alt que unes obres d'alt risc —després de la sorpresa del Carmel i altres incidents subterranis— podrien amenaçar aquest prodigi arquitectònic. Pel que fa a Gaudí, em refereixo als que abusen del seu nom.

Es tracta d'un personatge tècnicament i artísticament considerat un «geni mundial», però menyspreat per culpa d'una religiositat que, fins i tot, els altars reclamen rememorar. Mentrestant, es malmeten milions del poble en fracassades exhibicions de riqueses i immoralitats ultratjants, emparant-se en el seu nom. Que lluny que queden els ofegats en un mar negre, morts de fred, de fam i de set, arraulits en cartrons les nits d'hivern, en nombroses cantonades i racons.

Un resum adient d'aquest comentari seria l'encapçalament d'aquesta carta, aplicable als que equivocament intentem evitar maldecaps i amaguem el cap sota l'ala.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ Suggeriment

Llegeixo el vostre setmanari amb molt de goig i trobo motius d'alegria i d'esperança en tots els articles, ja que veig i m'adono que hi ha moltes persones que treballen incansablement i desinteressadament per l'extensió del regne de Déu. Trobo magnífiques les grans celebracions que es fan a tots els pobles, viles i ciutats de Catalunya amb motiu d'aniversaris, patronatges, festes... molt ben explicades pels responsables o els periodistes. M'he fixat en el fet que, com és molt normal, totes s'acaben amb àpats o dinars de germanor. Això fomenta l'amistat, el compartir i l'alegria dels germans. Tot això és molt bonic i enriquidor.

Però gires el full del setmanari i, al costat d'aquestes notícies, hi apareixen els articles corpredors dels missioners que et diuen que a les terres de missió no tenen res per menjar, com és el cas ben patent de l'Àfrica. I et preguntes: podem restar tranquils veient que tots aquests germans nostres es moren de gana?

I aquí ve el suggeriment: es podria plantejar que al final de les celebracions que he esmentat, es passés una bossa on cada comensal diposites lliurement una quantitat, per petita que fos, i que es fes arribar a Càritas o a qualsevol ONG reconeguda? Potser no seria gran cosa. Una gota d'aigua no és res, però moltes gotes d'aigua juntes fan un oceà.

ROSA M. MARTÍ i ROIG
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

□ «Manifestar-se és un plaer»

Faig meu aquest titular de l'editorial d'un diari. Comença dient: «Els terapeutes aconsellen que sempre és bo fer aflorar els nostres neguits, les angories i també les il·lusions i alegries.» Fent ús d'aquest «plaer», jo dic: «Alcem la veu i diguem ben fort: no!»

No a la violència. No a la tortura que sofreixen en algunes presons; volem que tota persona sigui tractada amb respecte. No a les promeses de benestar, enganxat a la droga; ensenyem els joves a buscar alternatives que els ajudin a gaudir de manera neta. No a la tortura que sofreixen els nens en el si matern, quan les mares decideixen posar fi a aquesta vida; hauríem de trobar solucions per les dones que esperen un fill i es troben soles i sense recursos. No a burles i mofes que fereixen sensibilitats, perquè es maltracten coses o persones

que s'estimen. No al fet que morin milers d'infants i d'adults de gana o de malaltia per manca del més necessari per viure.

Per tot això i altres coses, unim les veus per dir: «prou!», segur que molts cors nobles s'uniran a aquesta crida i al propòsit d'ajudar qui ho necessiti. Pensem, per començar: què puc fer jo a nivell personal?, i després, unim esforços.

Recordem el que diu el Sant Pare en la seva primera encíclica: «L'amor sempre serà necessari, fins i tot, en la societat més justa» (...) «Sempre hi haurà sofriment que necessiti consol i ajuda. Sempre hi haurà solitud. Sempre, també, hi haurà situacions de necessitat material, en les quals es fa indispensable una ajuda que doni un amor concret al proïsme.»

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Ressuscitar, aquí i ara

—Voldria saber la seva opinió sobre la possibilitat de ressuscitar ja en aquest món i no en el més enllà. Ho pregunto perquè em va semblar llegir això en un comentari sobre la resurrecció de Jesús i crec que no ho he entès gaire bé...

—Jesús va ressuscitar després d'haver passat per la mort. Els seus seguidors el van veure mort a la creu. Va ser enterrat. Després se'ls va aparèixer viu, amb una vida nova i incorruptible. No es tracta de tornar simplement a l'estat de vida anterior. És una realitat nova, una cosa mai vista, inaudita. Jesús és el mateix, però ara viu la vida plena de Déu amb un cos glorificat. El fet que Jesús s'aparegui mostra la iniciativa del Senyor a manifestar-se a qui estima i, al mateix temps, posa en evidència el caràcter absolutament transcendent de la resurrecció. L'experiència del Senyor ressuscitat transforma radicalment la vida dels seus deixebles.

Nosaltres creiem en la resurrecció i confiem que ressuscitem a imatge i semblança de la resurrecció de Jesucrist. I, sens dubte, creiem que la resurrecció comporta la glorificació del cos. Això passarà al final dels temps, quan el Senyor retorni gloriós per consumir el seu Regne. Però, i mentrestant?, hem d'esperar després de la mort per participar de la resurrecció? En part sí, com hem dit anteriorment, però també podem afirmar que la fe en la resurrecció comença a operar una transformació ja en aquest món: Creure en Jesucrist ressuscitat, veure i viure la vida d'una manera diferent, plena de llum i d'esperança; rebre el do de la gràcia santificant, tot això no és ja una veritable resurrecció? Tinc la impressió que molts projecten les seves expectatives de salvació de manera exclusiva en el més enllà, després de la mort, i s'obliden de la vigència de la salvació en aquest món. La transformació positiva de vida que es porta a terme en els deixebles del Senyor i en la primera Església és ja un efecte del poder de la resurrecció de Crist. Passar de la mort d'una vida anodina i sense sentit a una vida plena d'esperança és ja un inici de la resurrecció. De fet, el baptisme, que marca els inicis i el desenvolupament de la vida cristiana, és un misteri de mort i resurrecció, un ser empeltats en la mort i resurrecció de Jesucrist que ha de caracteritzar tota la vida del cristià. Certament, cada dia morim (avancem cap a la mort) i també morim a l'home vell i pecador, però també cada dia avancem cap a la plena resurrecció quan reproduïm en la nostra existència l'amor de Jesús ressuscitat. Seria bo preguntar-nos: manifesta la meua vida aquest misteri de mort i resurrecció? Felicitat i joiosa Pasqua!

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«Déu veié que tot el que havia fet era bo» (Gènesi 1,31)

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Creació i providència

«La creació és el fonament de tots els projectes divins de salvació, manifesta l'amor omnipotent i sapient de Déu; és el primer pas vers l'Aliança de l'únic Déu amb el seu poble; és l'inici de la història de la salvació que culmina en Crist; és una primera resposta als interrogants fonamentals de l'home sobre el seu propi origen i el seu propi fi. El Pare, el Fill i l'Esperit Sant són el principi únic i indivisible del món, encara que l'obra de la creació del món s'atribueix particularment a Déu Pare» (Compendi del Catecisme de l'Església catòlica, n. 51-52).

«La Providència divina consisteix en les disposicions amb les quals Déu condueix les seves criatures vers la perfecció última, a la qual Ell mateix les ha cridat. Déu és l'autor sobirà del seu disseny. Però, per realitzar-lo, es serveix també de la cooperació de les seves criatures. Al mateix temps, dona a les criatures la dignitat d'actuar elles mateixes, de ser causa les unes de les altres. A l'home, Déu li dona i li demana, respec-

tant la seva llibertat, col·laborar amb les seves accions, les seves plegàries, però també amb els seus sofriments, suscitant en ell «el voler i l'obrar d'acord amb els seus dissenys d'amor» (Filipencs 2,13) (Compendi..., n. 55-56).

L'home en el món que Déu li dona

No és perquè sí que la professió de la fe de l'Església comença precisament per afirmar que Déu ha creat el cel i la terra, i que el primer capítol del Gènesi és la lectura primera de la Vetlla Pasqual, cada any, en totes les litúrgies cristianes. És la manera de destacar el caràcter «fonamental» d'aquesta realitat. La humanitat viu en un món que li ha estat donat, i aquesta humanitat, àdhuc en la diversitat múltiple, és profundament i radicalment una. La persona humana no és el fruit de la manipulació, o de la construcció, sinó el fruit de l'amor generós de Déu. De l'únic Déu, del qual tot depèn en el seu ésser.

La persona humana —l'home, en el sentit col·lectiu que inclou home i dona—

té sempre, en qualsevol cas i situació, la mateixa dignitat, no pas només perquè li hagin reconegut els altres —pensem en la Declaració universal dels drets de l'home— sinó perquè així ha estat des del principi, segons el voler de Déu. La naturalesa humana no és producte d'una idea, sinó un fet de creació.

A aquesta dignitat correspon la resposta de l'home envers el seu Creador, així com el respecte als altres membres de la família humana, el respecte a si mateix, i el respecte envers totes les coses creades. La història de la humanitat, des dels orígens, és la història de la fidelitat i de la infidelitat de l'home a les actituds que li corresponen en el disseny de Déu, fins a arribar a moments en els quals l'home sembla que hagi oblidat la seva realitat radical de criatura de Déu. Què és el pecat, sinó això? Ho diu una definició clàssica: refús de Déu, lliurament a les criatures.

L'obra reconciliadora de Crist ha consistit precisament en aquest «retorn al paradís», no pas terrenal, sinó celestial. Ell és el primogènit entre molts germans.

mans, això és, tots els qui en ell i per ell, no solament tenen la dignitat de persones humanes, sinó la dignitat de fills de Déu, cohereus amb Crist de la glòria eterna. A això tothom hi és convidat per la predicació de l'Evangeli, per la conversió i el perdó dels pecats.

Reflexions per a la vida quotidiana

La creació i la providència de Déu són la referència constant per a la vida de tota la humanitat. Des de l'amor al Déu creador, que manifesta així el seu amor, fins al respecte a tota la creació, en la més autèntica i vertadera mentalitat ecològica. El reconeixement de les altres persones, que és a la base de la convivència pacífica i honrada, i sense el qual sorgeixen les mentides, les guerres, els abusos i l'opressió d'uns sobre els altres. La falsedat de les maneres d'obrar i de les legislacions que no respecten la naturalesa humana en la seva veritat, o la pretensió d'una autonomia de les coses creades que no reconeix precisament que són creades...

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Bra, al sud de Torí, l'any 1786
- ☐ Sacerdot que va obrir hospicis per a pobres i discapacitats
- ☐ Fundador dels Germans i de les Filles de Sant Vicenç, entre d'altres
- ☐ Va morir a Chieri l'any 1842
- ☐ Canonitzat el 1934 per Pius XI

El nostre sant d'avui, ben conegut, va ésser des d'un bon començament al costat dels més pobres. Així, quan era un jove rector de poble al Piemont acostumava a dir missa a les tres de la matinada perquè els pagesos hi poguessin assistir abans d'anar-se'n a treballar al camp.

Però va ser més tard, quan era canonge a Torí, que va descobrir el seu camí al costat dels més desvalguts. Un dia va veure com una dona de condició molt pobre moria per manca d'una atenció mèdica bàsica, i a partir d'aquest fet tràgic va començar la seva obra de caritat obrint un petit hospici a Torí. L'objectiu era que ningú no quedés exclòs d'una atenció mínima i digna. L'any 1831, per culpa d'una epidèmia de còlera,

Sant Josep-Benet Cottolengo

va haver de traslladar la seva obra fora de la ciutat, en un poble anomenat Valdocco, on va fundar la Caseta de la Divina Providència.

A partir d'aquí la seva iniciativa d'acollir pobres i discapacitats que ningú no volia va tenir èxit i va comptar amb la col·laboració de voluntaris que ajudaven el pare Cottolengo a tenir cura de les persones acollides. Més tard, ell mateix va organitzar aquests col·laboradors en els Germans de Sant Vicenç i les Filles de Sant Vicenç, que es van continuar dedicant a l'atenció dels més desvalguts. En pocs anys es van haver de fundar nous hospicis, ara anomenats *cottolengos*, pel nord d'Itàlia i també per l'estranger. A l'Estat espanyol el primer de tots es va obrir a Barcelona l'any 1934.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 3)

ABRIL

30. Diumenge

III de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,13-15.17-19 / Salm 4 / 1 Joan 2,1-5a / Lluc 24,35-48

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pius V, p.; Josep-Benet Cottolengo, prev. i fund.; Amador, Pere i Lluís, mr.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

Festa Major: a Òdena i Serra de Daró.

MAIG

1. Dilluns

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 6,8-15 / Salm 118 / Joan 6,22-29. Si es vol: *Sant Josep, obrer* (MLI)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viuda.

Festa Major: a Celrà.

2. Dimarts

Sant Atanasi (MO), Blanc. Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 6,30-35

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

Festa Major: a Cerdanyola del Vallès.

3. Dimecres

Sant Felip i Sant Jaume (F), Vermell. Lectures: 1 Corintis 15,1-8 / Salm 18 / Joan 14,6-14

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Alexandre I, p. i mr.; Santes, Antonina, vg. mr.

Festa Major: a Anglesola, Cabrils, el Cogul i Salardú.

4. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. i mr.; Florià, mr.; Gotard, b.; Pelegrí Laziosi, rel.; beat Josep Maria Rubio, prev.

5. Divendres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev.; Amador, prev. i mr.; Martí de Finojosa, b.; Santes, Irene, vg. i mr.

6. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Domènec Savio; Justí, prev.; beat Francesc de Laval, b.; Santes, Beneta, vg. i mr.

Festa Major: a Bell-lloc d'Urgell, Porrera i els Torms.

Lectures bíbliques

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera

Ac 3,13-15.17-19

Vau matar el qui ens obre el camí de la vida, però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis.

Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu què fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»

Salm responsorial

Respondeu-me quan us invoco,
oh Déu que em feu justícia.
M'heu eixamplat el cor en els perills.
compadiu-me i escolteu el meu prec.

*R. Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada, Senyor.*

Sapigueu que el Senyor
m'ha fet favors meravellosos;
el Senyor m'escolta
sempre que l'invoco. *R.*

Molts exclamen:

«En qui trobarem el nostre goig?
Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada.» *R.*

M'adormo en pau

així que em fico al llit
i em sento en vós segur,
només en vós, Senyor. *R.*

Lectura segona

1 Jn 2,1-5a

*Ell és la víctima propiciatòria
pels nostres pecats i pels de tot el món*

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Al·leluia

cf. Lc 24,32

*Jesús, Senyor nostre,
obriu-nos el sentit de les Escriptures;
feu que s'abrui el nostre cor quan vós ens parleu.*

Evangelí

Lc 24,35-48

*Així ho diuen les Escriptures: el Messies havia de patir
i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia*

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc:

En aquell temps, els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo en tinc.» I mentre deia això, els ensenyava les mans i els peus.

Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No ténieu aquí res per a menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa, i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salms.» Llavors els obrí els ulls perquè comprenguessin el sentit de les Escriptures, i els digué: «Així ho diuen les Escriptures: el Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

Barcelona

diòcesis

Tot a punt per a la visita del rector major dels Salesians

■ El P. Pascual Chávez arribarà a la província salesiana amb seu a Barcelona el pròxim 30 d'abril

BARCELONA.— Del 30 d'abril i fins al 6 de maig, el rector major de la Congregació Salesiana, el P. Pascual Chávez, visitarà diverses ciutats de Catalunya i Aragó per animar la tasca que en la Inspectoria Salesiana de la Mare de Déu de la Mercè, amb seu a Barcelona, duen a terme 180

salesians i gairebé 8.000 laics. Al llarg d'una intensa setmana d'activitats i entrevistes institucionals, Pascual Chávez es farà present a 21 comunitats, amb la visita, entre altres, de 14 escoles, diversos centres juvenils i d'educació social i una quinzena de parròquies i santuaris.

Els mesos d'abril i maig del 1886 sant Joan Bosco va visitar Barcelona per animar la recent presència dels Salesians a Catalunya. A partir d'aquella memorable visita, de la qual resta constància en molts indrets de la ciutat —basílica de la Mercè, parròquia de Betlem o Palau Moja, entre altres—, van consolidar la seva tasca les obres salesianes de Sarrià, Rocafort, Tibidabo i Martí-Codolar.

El seu novè successor com a rector major de la Congregació Salesiana, el P. Pascual Chávez, visita exactament 120 anys més tard diverses ciutats de Catalunya i Aragó, en aquesta ocasió per animar la tasca que duen a terme prop de 180 salesians i gairebé 8.000 laics a 25 obres salesianes diferents. Enrere queden les visites dels seus predecessors en el càrrec: el beat Miquel Rua (1890, 1899 i 1906), el P. Pau Albera (1911 i 1913), el beat Felip Rinaldi (1926), el P. Renato Ziggiotti (1957), el P. Egidio Viganó (1981 i 1987) i el P. Joan Vecchi (1999).

Nucli de la Família Salesiana

El P. Pascual Chávez es el Rector Major de la Congregació Salesiana. Com a novè successor del seu fundador, sant Joan Bosco, és el superior general dels Salesians i el centre d'unitat de la Família Salesiana. Va ser elegit en el Capítol General XXV, celebrat a Roma l'any 2002.

Va néixer a Real de Catorce (San Luis

El P. Pascual Chávez.

«El P. Pascual Chávez és el novè successor de sant Joan Bosco al capdavant de la família salesiana»

de Potosí), una zona minera al nord de Mèxic, l'any 1947. És el vuitè de 12 germans. Passats uns quants anys, la fa-

mília es trasllada a Saltillo (Coahuila), on és alumne de l'escola salesiana Colegio México. Allà neix, com ell mateix ha explicat en diverses ocasions, la seva vocació: «Coneixia bé els salesians i m'atreia la seva dedicació als joves. Per això vaig triar la Congregació, per ser sacerdot entre els més joves i necessitats». Va professar com a salesià a Guadalajara (Jalisco) l'any 1970, on va ser ordenat sacerdot l'any 1973.

Els seus primers anys com a salesià sa-

cerdot els va passar com a formador de joves salesians a Chapalita (Guadalajara). Després va marxar a Roma, on l'any 1977 va obtenir la llicenciatura en Sagrada Escripura pel Pontifici Institut Bíblic.

Les seves primeres responsabilitats van ser la direcció de l'Institut Teològic de San Pedro Tlaquepaque (1980-1988), on també va ser professor de Sagrada Escripura. Posteriorment, entre el 1986 i el 1994, va ser el superior de la província salesiana que comprèn tot el nord de Mèxic, posant en marxa

Cartell de la visita.

els anomenats *oratoris de frontera*, uns centres d'educació en el lleure per als joves més necessitats de Tijuana que intentaven travessar la frontera amb els Estats Units.

Visitador salesià

L'any 1995 va iniciar el seu doctorat en Teologia Bíblica per la Universitat Pontifícia de Salamanca, mentre residia a Madrid. Un any més tard, el 1996, va marxar a Roma per assumir el càrrec de membre del Consell General de la Congregació Salesiana, concretament com a visitador de la Regió Interamericana.

La llengua materna del rector major és l'espanyol, tot i que també parla l'anglès i l'italià, i entén alhora l'alemany, el francès i l'hebreu. Té el doctorat *honoris causa* per la Universitat Catòlica de Campo Grande (Brasil), és fill adoptiu de Valsalabroso (Espanya), ciutadà honorari de Latina, Este, Viarigi, Vasto, L'Aquila, Portici, Mogliano (Itàlia) i ciutadà distingit de Saltillo (Mèxic). Ha rebut les claus de la ciutat de San Juan (Puerto Rico) i Manila (Filipines) i ha estat distingit amb la Medalla Mérito Farroupilha i la Medalla dos Bandeirantes (Brasil) i la Orden de Cristóbal Colón (Santo Domingo). És consultor de la Congregació per a l'Educació Catòlica de la Santa Seu. (C.C.)

Trobada d'escolans al Seminari Menor

BARCELONA.— La XIII Trobada d'Escolans, organitzada pel Seminari Menor de Barcelona, tindrà lloc el pròxim 13 de maig al mateix recinte del Seminari Conciliar de Barcelona. Es tracta d'una celebració que comença a tenir ja la seva pròpia tradició i arrelament a les diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona i que, com explica Mn. Joan Sabé, formador del Seminari Menor, «per a no poques parròquies, s'ha convertit en un costum l'engrescament dels infants, sobretot els escolans i escolanes, a participar-hi».

En paraules de Mn. Sabé, «la trobada esdevé una ocasió idònia per a aquells nois que contacten per primera vegada amb el Seminari Menor i que desconeixien del tot la seva existència». «En més d'una ocasió —afegeix— hi ha nois que expressen el desig de mantenir d'una manera o altra la relació amb el Seminari.»

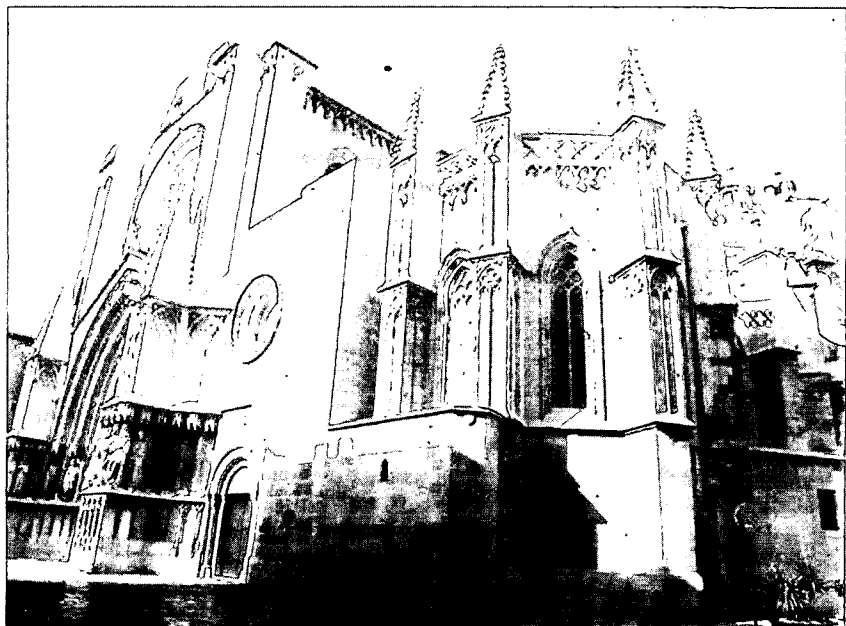

Com en els últims anys, la trobada d'escolans tindrà lloc al Seminari de Barcelona.

Si bé l'objectiu principal és que hi participin aquells infants que fan el servei d'ajudar el prevere en les celebracions litúrgiques, la trobada s'obre a tots aquells altres nens i nenes estretament vinculats a les parròquies. Per tant, no hi ha una edat mínima ni màxima, encara que evidentment va dirigida més aviat a la franja d'edat dels adolescents i, més en concret, els que cursen Educació Secundària Obligatoria i els darrers cursos de Primària.

Durant la celebració el pròxim 13 de maig de la XIII Trobada d'Escolans hi ha previstes diverses activitats lúdiques, la celebració de l'Eucaristia i un espectacle infantil. Les parròquies que tinguin decidit participar en la trobada han de fer-ho saber als organitzadors tan aviat com sigui possible a través del telèfon 934 517 432 o bé per correu electrònic: seminarimenor.montalegre@yahoo.es. (C.C.)

Tarragona

La catedral de Tarragona és considerada Patrimoni de la Humanitat.

El conveni entre arquebisbat, Ajuntament i Diputació es va signar el 12 d'abril passat.

Nova embranzida a la restauració de la catedral

■ S'hi invertiran gairebé dos milions d'euros en els pròxims quatre anys

TARRAGONA.— El llarg i costós procés de restauració de la catedral de Tarragona tindrà continuïtat fins a l'any 2010. Això serà possible gràcies a la dotació econòmica d'1.840.400 que rebrà fruit del conveni signat entre l'arquebisbat, l'Ajuntament i la Diputació de Tarragona, segons el protocol que es va formalitzar

el dimecres dia 12 d'abril. La signatura del conveni va tenir lloc a la sagristia de la catedral, acte al qual van assistir l'arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del degà del Capítol de la catedral, Mn. Francesc Gallart, l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, i el president de la Diputació, Joan Aregio.

El conveni establert entre les tres institucions preveu, durant el període comprès entre el 2006 i el 2010, una aportació de 336.000 euros per part de l'arquebisbat; la quantitat de 672.000 euros pel que fa a l'ens provincial, i 832.400 euros provinents del consistori tarragoní. Aquesta nova injecció econòmica permetrà continuar les obres que hi ha començades d'impermeabilització, drenatge i excavació arqueològica, així com de la consolidació estructural i el condicionament funcional de diferents àmbits del sector nord del claustre, en la zona on hi ha el museu diocesà, l'arxiu i la sala

capítol. Els ajuts econòmics per invertir en els treballs de restauració de la catedral de Tarragona no s'aturaran aquí, atès que en els pròxims mesos l'arquebisbat de Tarragona signarà un altre conveni amb la Generalitat de Catalunya amb la finalitat d'afrontar la restauració del patrimoni cultural de l'arxidiòcesi «prioritzant les actuacions concertades en el domini del patrimoni arquitectònic i, per tant, també les de la catedral», va indicar Mons. Jaume Pujol. Així mateix s'està a l'espera de poder afrontar les dues últimes fases previstes en el Pla de Catedrals, subvencionat pels ministeris de Foment i de Cultura,

que aniran dirigides a la rehabilitació de les cobertes i teulades, i a la restauració interior del temple.

En el decurs de la signatura del conveni, l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, va destacar la singularitat de la catedral «com a element patrimonial i monumental» i pel servei que fa a la societat tarragonina. Per la seva banda, Joan Aregio, president de la Diputació, va esmentar el fet de que «aquest conveni se suma al que possibilita la restauració de l'orgue i la recent obertura del Museu Bíblic», i enriqueix així l'atractiu de la part alta de Tarragona.

La feina feta, en xifres

L'arquebisbe de Tarragona va fer un balanç dels treballs de restauració fets a la catedral fins ara, de manera que quan arribi el 2010 «l'obra restauradora de la catedral podria haver tingut una activitat només comparable a l'obra constructora dels seus inicis», segons Mons. Jaume Pujol.

La inversió feta fins ara suma la quantitat de 2.938.949 euros. Tot plegat ha suposat la realització de 2.714 metres cúbics d'excavacions arqueològiques, 3.362 metres quadrats de restauració de murs i voltes, 1.362 metres quadrats de cobertes, 1.663 metres quadrats de rehabilitacions estructurals, 185 metres quadrats de rehabilitacions funcionals i 810 metres quadrats d'impermeabilitzacions i drenatges. Es va impermeabilitzar el mur de contenció del sector oest del claustre i es van excavar i drenar les terres afegides al llarg del temps en patis i cobertes de les construccions superiors, en dues capelles claustrals —Mare de Déu de les Neus i Sant Salvador— i l'antic refector dels canonges. També s'ha restaurat l'absis major i l'interior de la capella de Sant Miquel i les cobertes i façanes de la capella de Sant Fructuós.

Joan Boronat

Més de 1.300 persones ateses per Càritas-Reus durant l'any 2005

REUS.— La magnífica tasca humanitària que Càritas interparroquial de Reus està realitzant es palesa en la memòria corresponent a l'any 2005, que ha estat presentada recentment als socis i voluntaris de l'entitat. En aquest període van ser ateses un total de 348 famílies, que és el mateix que dir 1.311 persones, amb una despesa de 36.687 euros.

Càritas de Reus compta amb un centenar de voluntaris que presten el seu servei per al desenvolupament dels diferents projectes i activitats. Així, per exemple, el treballador de Càritas de Reus va realitzar durant el 2005, un total de 722 visites programades, coordinades amb les diferents parròquies i entitats de la ciutat. En el camp de la integració es van impartir classes d'alfabetització i llengua del país d'acollida, es van donar a conèixer els valors i costums de la nostra societat i es va fomentar l'autonomia de

la persona en el seu nou país de residència. Un total de 45 dones es van matricular al curs, les quals tenien certes dificultats a l'hora de desenvolupar-se en el seu entorn.

D'altra banda, Càritas interparroquial de Reus també realitza diferents tallers de formació, com ara el de costura, un altre sobre la feina domèstica i un sobre la tercera edat, en qüestió de salut i dietes alimentàries. Hi ha dos tallers més: recerca de feina —principalment adreçat als homes— i alfabetització.

Pel que fa a projectes, a Càritas de Reus es desenvolupa l'anomenat «Llet i farinetes» per a l'educació de les mares per tal que puguin tenir cura dels seus fills. Un segon projecte és *Filigrana*, per oferir roba en bon ús a aquelles persones que la necessiten. Un tercer projecte s'anomena *Suport pedagògic* i té com a punt de partida l'acció social de l'Església. (J.B.)

Lectura dels escrits paulins a la parròquia de Sant Pau

TARRAGONA.— La parròquia de Sant Pau de Tarragona, amb motiu de la celebració de l'any del cinquantenari de la inauguració del temple, organitza un cicle dedicat a la *Lectura i proclamació dels escrits paulins*. L'acte vol esdevenir trobada de germanor amb totes les parròquies dels arxiprestats Tarragona-centre i Tarragona-perifèria al claustre de la capella de Sant Pau al Seminari Pontifici, a les vuit de la tarda.

La primera de les lectures es farà el dimarts dia 9 de maig i anirà a càrrec de diferents personalitats de la societat tarragonina. Les tres lectures restants tindran lloc els dies 16, 23 i 30 de maig, i seran proclamades per representants de cinc parròquies dels arxiprestats.

D'altra banda i dins de la programació establerta, per commemorar l'efemèride del 50è aniversari de la parròquia, el divendres dia 12 de maig, a les 8 de la tarda, hi haurà un concert amb l'actuació de l'Orquestra de l'IES Antoni de Martí i Franqués, i sopar solidari amb el Tercer Món. Cal ressenyar que aquesta celebració s'escau també amb el 25è aniversari de la fundació de l'Esplai Sant Pau i per aquest motiu el dissabte dia 20 de maig tindrà lloc una trobada de monitors i exmonitors d'aquest col·lectiu, que desenvolupa una intensa i engrescadora activitat a la parròquia. (J.B.)

Barcelona

Mor la monja carmelita Cristina Kaufmann

■ La religiosa va participar activament en el Concili Provincial Tarraconense

MATARÓ.— Del tot inesperada ha estat la notícia de la mort el 18 d'abril passat de la monja carmelita Cristina Kaufmann, nascuda a Suïssa el 1939, però establerta des de fa molts anys al Carmel de Matarró. La religiosa, molt coneguda a Catalunya pels seus escrits espirituals, patia un agressiu càncer limfàtic diagnosticat tot just un mes abans. La mort de Kaufmann als 66 anys ha deixat fortament commocionada la seva comunitat, de la qual n'havia estat priora en dos períodes de 12 anys. La missa exequial, molt concorreguda, va tenir lloc el 20 d'abril passat al monestir de la Immaculada Concepció de les Carmelites Descalces de Matarró.

Kaufmann va participar l'any passat en la presentació d'un llibre d'Anselm Grün.

A l'Carmel de Matarró, on havia entrat com a religiosa feia més de 40 anys, Cristina Kaufmann era tot un referent espiritual i humà per a la comunitat. Havia estat priora del monestir entre el 1973 i el 1986, i entre el 1989 i el 2001. El seu mestratge i les seves intuïcions, sobretot pel que fa a la renovació de la vida religiosa suscitada pel Concili Vaticà II, han deixat petjades fondes en una comunitat que encara no acaba de pair la seva pèrdua. La mort de Kaufmann, del tot inesperada per la seva rapidesa, ha caigut com una gerra d'aigua freda. Tot just un mes des de la detecció d'un agressiu càncer limfàtic, el 14 d'abril passat la salut de Cristina Kaufmann va caure en picat. Era Divendres Sant, dia en què la religiosa carmelita començava el seu particular Via Crucis. Aquest duraria fins a la seva mort, el 18 d'abril. Dos dies després, va ser enterrada al mateix Carmel de Matarró, on les seves restes ja descansen en pau.

Nascuda a Baden (Suïssa) el 19 d'octubre del 1939, de molt joveneta va conèixer Catalunya i se'n va enamorar. Més tard coneixeria també Santa Teresa de Jesús, a través dels seus escrits, i de mica en mica li sorgiria la vocació carmelita. Aquestes dues passions van confluir el 7 de març del 1964 amb la seva entrada al

monestir de la Immaculada Concepció de les Carmelites Descalces de Matarró. Va professar com a religiosa el 15 de setembre del 1965.

Cristina Kaufmann ha estat priora del monestir de la Immaculada de Matarró en dos períodes de 12 anys, en els quals ha deixat una forta empremta en la comunitat. El 1985 va deixar també una altra forta petjada, però aquest cop en els mitjans de comunicació social, en esdevenir una de les primeres carmelites entrevistades per Televisió Espanyola. L'any 1995 va participar molt activament en la realització del Concili Provincial Tarraconense.

Coneixedora dels escrits dels grans reformadors del Carmel, Teresa d'Àvila i Joan de la Creu, ha dedicat també gran part de la seva vocació contemplativa a l'ensenyament i difusió del carisma carmelita. És autora, a més, d'un llibre de poesies, *Aunque es de noche* (1989), i de nombrosos escrits d'espiritualitat.

En els últims cinc anys Cristina Kaufmann havia fet una opció per la vida contemplativa en soledat i tot i que continuava pertanyent a la comunitat de carmelites descalces de Matarró va exercir fins poc abans de la seva mort d'ermitana a Can Serrabassa (Espinelles).

Samuel Gutiérrez

TERRASSA

Trobada de germanor de l'Hospitalitat de Lourdes

GRANOLLERS.—

El 2 d'abril passat es va celebrar a Granollers la 64a Trobada de Germanor de l'Hospitalitat de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona. La jornada va començar a l'església parroquial de Sant Esteve, on es va celebrar una eucaristia presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz. Va ser una eucaristia molt solemne i animada en tot moment amb els cants de la Coral de la parròquia i el Cor de La Garriga. També van assistir-hi, entre altres, el president de l'Hospitalitat, Josep M. Culler, el consiliari, Mn.

L'Hospitalitat va celebrar la missa a Sant Esteve de Granollers.

Antoni Deulofeu, i el rector de Sant Esteve i vicari episcopal de Terrassa, Mn. Francesc Pardo. Després de la missa els participants es van aplegar en un dinar festiu, al qual també s'hi va sumar el bisbe de Terrassa. (Francesc Balagueró)

Emotiva missa crismal

TERRASSA.—

L'11 d'abril passat va tenir lloc a la catedral del Sant Esperit la segona missa crismal celebrada al bisbat de Terrassa. Sota la presidència del Mons. Josep Àngel Saiz van concelebrar un centenar de preveres, 4 diaques i 14 seminaristes. El prelat va recordar en la seva homília que «tots els cristians formem un poble sacerdotal gràcies al baptisme i que aleshores el sacerdoti ministerial —és a dir, els diaques, els preveres i els bisbes— està al servei d'aquest poble». «L'exercici d'aquesta autoritat —va afegir— s'ha de fer segons el model de Crist, que per amor es va fer l'últim i el servidor de tots.»

Mons. Saiz va presidir la segona missa crismal del bisbat de Terrassa.

Després de la missa va tenir lloc un dinar de germanor, en el decurs del qual els preveres que celebraven l'aniversari van ser objecte d'homenatge. Se'ls va fer lliurament d'una placa recordatori i d'un llibre. Tot seguit van pronunciar unes paraules recordant els moments més significatius dels seus anys de ministeri. La cloenda a l'acte la va posar Mons. Saiz fent alguns recordatoris: als preveres que serveixen a missions, als preveres malalts i als cristians que pateixen situacions difícils en especial a Terra Santa. També va recordar que el presbiteri diocesà forma una família i que ha d'estar sempre presidida per una veritable comunió i germanor. (C.C.)

Acol·lim i ajudem les futures mares amb problemes

Fundació Pro Vida de Catalunya

Nom: _____

Cognoms: _____

Adreça: _____

Núm.: _____ Pis: _____ Porta: _____

Codi Postal: _____

Població: _____

Província: _____

E-mail: _____

Fundació Pro Vida de Catalunya
Bonanova 42, 1r 08035 Barcelona
Telèfon 932 047 111

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desites.

Evangelí

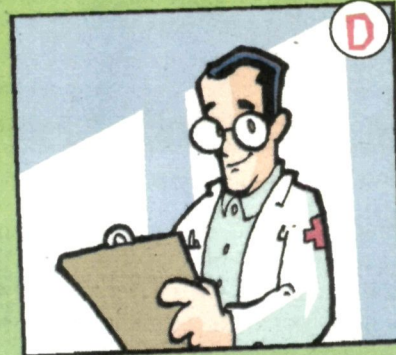
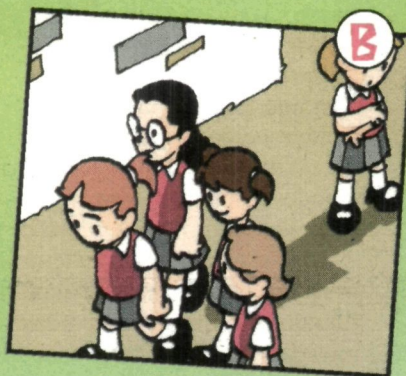
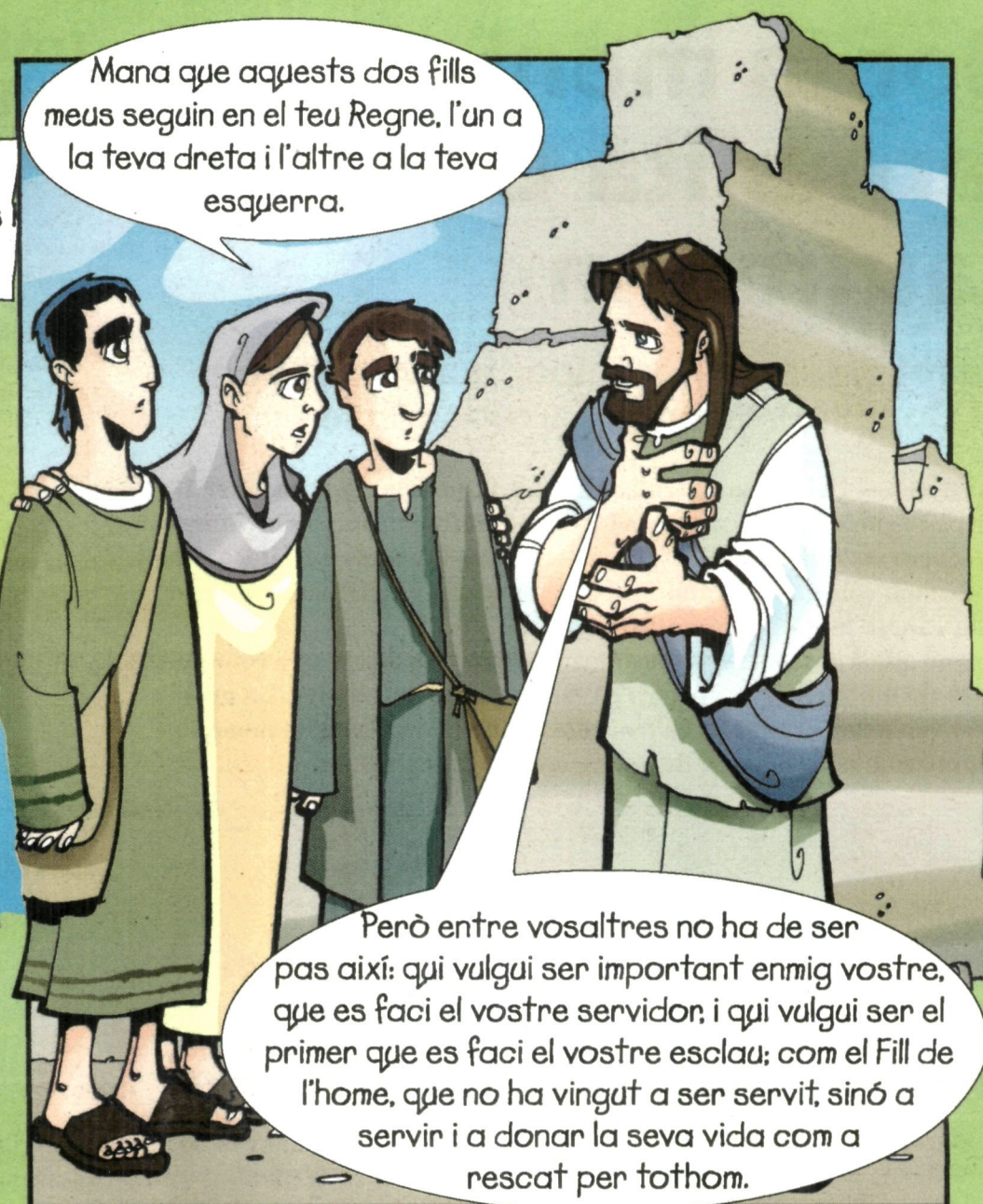
La mare de Jaume i Joan s'apropà a Jesús i li digué ...

Tots volem ser els primers, el primer en el futbol, el primer a la classe, el que té més amics, etc. I això és molt bo perquè Jesús també va dir: "Sigueu perfectes com perfecte és el vostre Pare Celestial". Però Jesús no vol que busquem ser els millors per sentir-nos superiors als altres, sinó que utilitzem les nostres qualitats per posar-les al servei dels altres.

Com creus que aquestes persones poden posar les seves qualitats al servei dels altres?

Uneix amb una línia els quadres que es corresponguin.

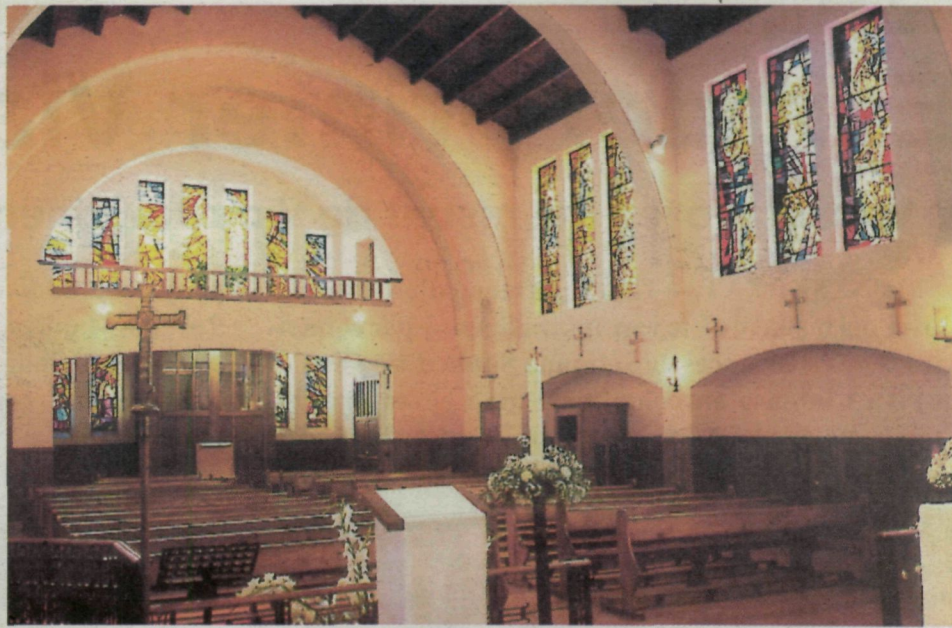

AVANÇAT A SERVIR! SERVINT REFLECTEIXES LA GRANDESA DE DÉU EN TU

NET

Tot el bisbat és convidat a peregrinar al santuari durant l'Any Jubilar.

Els vitralls del santuari destaquen per la seva lluminositat.

Se celebra el 50è aniversari de l'arribada de la imatge de la Mare de Déu

Any Jubilar al santuari diocesà de Fátima

L'Any Jubilar al santuari diocesà de Fátima se celebrarà sota l'organització d'una Comissió diocesana del bisbat de Solsona amb un seguit d'actes que començaran l'11 de juny d'aquest 2006 i tindran la seva cloenda el 27 de maig del 2007. Durant aquest temps la Penitencieria Apostòlica ha concedit poder rebre el do de la indulgència plenària en aquest santuari, la qual cosa es podrà aconseguir amb la confessió sacramental, la participació en l'Eucaristia i la pregària per les intencions del Sant Pare.

D'altra banda, s'ha determinat que els donatius rebuts durant l'Any Jubilar, en l'anomenada Caritat Jubilar, siguin destinats a dos objectius ben concrets: la construcció del temple parroquial de la comunitat de Kitange (bisbat de Machacos a Kenya), amb un projecte de 25.000 euros; i l'ajuda, a través de Càritas diocesana de Solsona, al Centre Català de Solidaritat (CECAS), per al tractament, rehabilitació i reinserció de persones drogo-dependents, inspirat en el Projecte Home italià.

Diferents actes programats per a l'Any Jubilar del santuari

L'obertura d'aquest Any Jubilar al santuari diocesà de Fátima, a Tàrraga, fixada per al proper 11 de juny, tindrà lloc amb la celebració d'una Eucaristia solemne, presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserra, i concelebrada per un bon nombre de sacerdots del bisbat solsoní. El prelat ha confirmat també la seva assistència a la cloenda, prevista per al 27 de maig de l'any vinent. Cal dir també que s'ha convidat a assistir a una de les celebracions d'aquest Any Jubilar Mons. Serafim Ferreira, bisbe de Leiria, diòcesi a la qual pertany el santuari de Fátima (Portugal).

Una altra celebració especial es preveu amb motiu de la Festa Major del santuari el primer

TÀRREGA.— Enguany fa 50 anys de l'arribada de la imatge de la Mare de Déu de Fátima al santuari diocesà de Fátima, radicat a Tàrraga, després d'haver visitat les parròquies del bisbat de Solsona, en una manifestació itinerant digna de recordar i celebrar. Va ser llavors quan es va crear el santuari marià de Fátima. Aquest aniversari tan rodó es commemorarà d'una manera especial amb la celebració de l'Any Jubilar.

Imatge de la Mare de Déu de Fátima al santuari de Tàrraga.

diumenge del mes d'octubre. Aquell dia tindrà un caire molt popular amb un dinar de germanor amb els veïns de la barriada de Fátima i altres actes festius. Hi ha previst també un pelegrinatge diocesà al santuari marià de Fátima per a la primera quinzena del mes d'octubre. A més, al llarg de tot aquest any jubilar cada arxiprestat de la diòcesi i els centres escolars faran la seva visita al santuari de Tàrraga.

Així mateix, s'està organitzant un concurs literari sobre la Mare de Déu de Fátima, en el qual podran participar tots els nois i noies de la diòcesi de 8 a 18 anys. També es distribuirà entre els més joves una auca sobre la Mare de Déu, amb lletra del sacerdot i poeta Mn. Climent Forner i dibuixos de la coneguda Pilarin Bayés. En àmbit diocesà, cal destacar l'elaboració d'un vídeo que recollirà molta documentació gràfica i històrica de la gran i emotiva Peregrinació de la Mare de Déu de Fátima per totes les poblacions del bisbat aviat farà 50 anys.

Altres celebracions d'aquest llarg programa per commemorar l'Any Jubilar del santuari diocesà de Fátima han estat encomanades a la Delegació de Catequesi, que durà a terme un seguit d'activitats catequístiques a totes les parròquies per fer participar els nens i nenes en aquest esdeveniment. Per a ells ja es preparen treballs, pregàries i visites al santuari. A més, el bisbe emèrit de Tenerife, Mn. Damian Iguacen, dirigirà uns exercicis espirituals adreçats a tots els capellans durant la primera quinzena de febrer de l'any vinent.

D'altra banda, per ressaltar aquest Jubileu del santuari diocesà de Fátima, el bisbe de Solsona, Mons. Traserra, presentarà a Tàrraga una Carta Pastoral sobre Santa Maria, al mateix temps que la revista *Solc* editarà un monogràfic dedicat als 50 anys del santuari.

Ramon Estany

Vic

Èxit del primer Via Crucis Jove

■ Vuitanta joves del bisbat de Vic peregrinen el Dilluns Sant a Montserrat

MONTSERRAT.— Una vuitantena d'adolescents i joves del bisbat de Vic van optar enguany per començar les seves vacances de Setmana Santa d'una manera viva i intensa en coherència amb el ser creient. Convocats per la Delegació de Joventut de la diòcesi vigatana van peregrinar el Dilluns Sant a Montserrat

provinents de diverses poblacions: Ripoll, Sant Hipòlit, Torelló, Manlleu, Vic, Oristà, Moià, Folgueroles, Prats de Rei i Igualada. Això sí, tots amb un mateix denominador comú: compartir la vivència de la fe d'una manera joiosa i vital amb companys i companyes d'una semblant franja d'edat.

El dia va estar ple d'experiències. Després d'esmorzar i fer les primeres amistats, a les 11 del matí els joves ja enfilaven l'itinerari del Via Crucis seguint les catorze estacions indicades al peu de les muntanyes montserratines. Van ser els mateixos joves els qui s'encarregaren d'organitzar els grups per tal de participar activament en la lectura dels textos i dels cants, acompanyats pels acords de les guitarres. El clima de pregària i de silenci es va anar propagant per tot el camí de la creu, fet que va facilitar que els joves poguessin meditar serenament el misteri de la passió i mort de Jesucrist i descobrisin l'actualitat d'aquests esdeveniments.

Acabat el Via Crucis, tocava fer una primera visita a la basílica de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya, per tal d'escoltar en directe la veu sempre refulgent de l'Escolania, en el seu cant acostumat de la Salve i el Virolai. Molts nois i noies no es van reprimir i es van animar a entonar els versos de Mn. Cinto Verdaguer.

Sortint de la basílica, els qui van començar a entonar van ser els estómacs; la gana feia acte de presència i calia recuperar les forces. Els nois es van asseure a les escales de l'esplanada, mentre «devoraven» els entrepans. En aquells moments el

Una vuitantena de nois i noies van preparar la Pasqua a Montserrat.

ALTRES INICIATIVES DE LA DELEGACIÓ DE JOVENTUT

6 de maig, pregària a la cripta de la catedral.

3 de juny, a les 7 de la tarda, vetlla de Pentecosta, a la catedral.

8 i 9 de juliol, trobada mundial de famílies amb el Papa, a València.

11-16 juliol, Camí de Santiago, ruta Jaca-Xabier.

sol s'havia després de la seva timidesa i va aparèixer triomfant, deixant enrere els núvols amenaçadors del matí. Era, doncs, un bon moment per donar un volt distret per l'entorn, tocar la guitarra o senzillament per gaudir dels raigs del sol d'abril. Aquest temps d'esbarjo va culminar amb les melodies de l'acordió d'en Quim, que va aconseguir que pràcticament tothom perdés la vergonya ballant i cantant. Certament, no tots hi teníem la mateixa traça a l'hora de construir les danses, però el que està clar és que van riure molt i molt.

Ja s'acabava la jornada, però abans calia que els nois i noies tinguessin l'oportunitat de dir-hi la seva, d'expressar-se i d'aprofundir en temes que, implícitament o explícitament, es van suggerir en els textos del Via Crucis. D'aquesta manera, en petits grups, van aflorar les inquietuds, alegries, preocupacions i esperances dels joves: el sentit de la vida, la importància de l'amistat i la família, allò que ens fa patir, la dificultat de viure coherentment la fe, la força de la pregària, el futur... D'una manera sintètica es van condensar per escrit aquests anhels en forma d'oracions que van presentar i oferir els mateixos joves a la Mare de Déu durant un moment de pregària a la capella del Dolor. La petita cerimònia va finalitzar amb la veneració de la imatge i el cant del Virolai. Va ser, sens dubte, la millor manera d'acabar una jornada viscuda intensament a Montserrat. Una jornada per adonar-se els més joves que no estan sols en l'aventura de la fe.

Jaume Casamitjana i Vilaseca

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Pasqua jove del Penedès i el Garraf

PENYAFORT.— Durant els passats dies de Setmana Santa va tenir lloc, un any més, la Pasqua Jove a la casa de colònies de Penyafort (Pontons, Alt Penedès). Hi van participar una cinquantena de joves, d'entre 16 i 25 anys, provinents de les parròquies del Garraf i del Penedès. La trobada d'aquest any, orga-

nitzada conjuntament per Joves Cristians de Vilanova i pel Moviment de Joves Cristians de Comarques (JARC), portava per lema «A quin preu?», i pretenia reflexionar sobre el valor que donem a les coses, i sobretot el gran valor que té la fe cristiana i la celebració de la Pasqua, o sigui, la mort i resurrecció de Jesús.

Els joves van participar en un Via Crucis per la muntanya.

La trobada va començar el Dijous Sant a la nit, després de participar de l'Eucaristia de l'últim sopar a les respectives parròquies. El Divendres Sant va tenir lloc un Via Crucis per la muntanya, molt participat; la celebració de la Passió del Senyor a la parròquia de Pontons; i a la nit, una vetlla de pregària a l'entorn de la creu. El dissabte al matí els joves van rebre la visita del bisbe de Sant Feliu,

Mons. Agustí Cortès, que va proposar una reflexió als participants majors d'edat, mentre que els més joves van tenir uns tallers sobre els símbols de la Pasqua. Finalment, es va dedicar el dissabte a la tarda a preparar la gran celebració de la Vetlla Pasqual, que va fer-se a Sant Sadurní d'Anoia, juntament amb la comunitat cristiana d'aquesta parròquia. (Xavier Aymenrich)

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

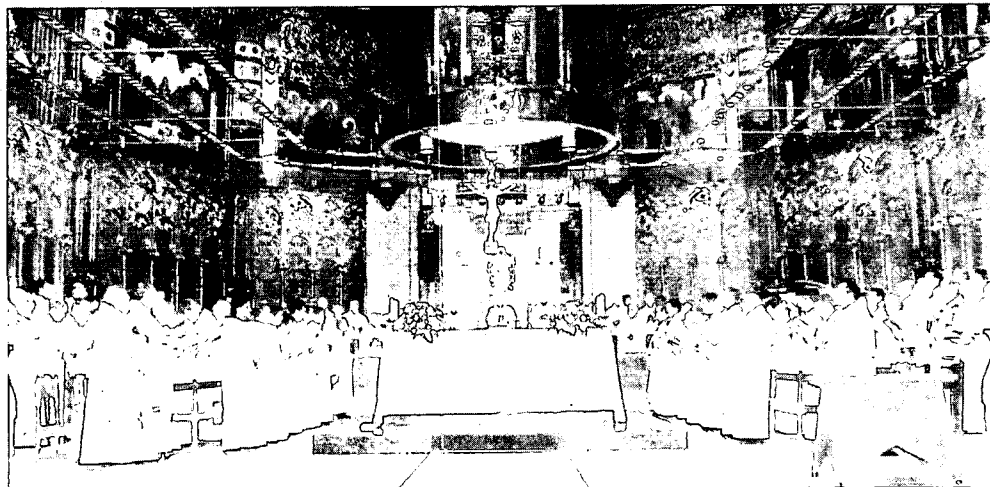
Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Sant Feliu de Llobregat

La basílica va acollir més d'un centenar de sacerdots en la celebració de la missa crismal.

El bisbe Agustí Cortès va consagrar el crisma amb el qual s'ungirà en els actes sacramentals de la diòcesi.

Històrica missa crismal a Montserrat

■ Es van celebrar els 125 anys de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya

SANT FELIU DE LLOBREGAT.— Enguany la diòcesi de Sant Feliu va celebrar la missa crismal en un lloc ben especial. El dimecres 12 d'abril, prop d'un centenar de sacerdots, presidits pel seu bisbe, Mons. Agustí Cortès, i en companyia de nombrosos fidels, es van aplegar per renovar les seves promeses i consagrar

el crisma a l'abadia de Montserrat. D'aquesta manera es va voler commemorar el 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya. També es va aprofitar l'ocasió per felicitar els preveres que celebraven 25 i 50 anys d'ordenació sacerdotal.

Mai abans l'abadia de Montserrat havia estat escenari d'una celebració com la missa crismal. El P. abat, Josep M. Soler, va destacar en iniciar la celebració que es tractava d'un fet històric. La diòcesi de Sant Feliu encapçalada pel seu bisbe, Mons. Agustí Cortès, representada per més d'un centenar de preveres i pel poble fidel, juntament amb els monjos de l'abadia i gent provinent d'altres llocs de Catalunya, van omplir la basílica el dimecres 12 d'abril per celebrar la missa crismal. El motiu de celebrar aquesta eucaristia a Montserrat és la commemoració del 125è aniversari de la proclamació de la Mare de Déu de Montserrat com a patrona de Catalunya, recollint el suggeriment fet per alguns sacerdots i acceptat pel Consell de Presbiteri.

En aquesta eucaristia es va consagrar el crisma, format per oli d'oliva i perfum i signe del do de l'Esperit Sant, amb el

qual seran ungits tots els qui es bategin durant el proper any a les parròquies de la diòcesi de Sant Feliu, així com els qui rebin la confirmació i l'ordenació sacerdotal. També es va beneir l'oli dels catecúmens i l'oli per ungir els malalts.

Mons. Agustí Cortès va presidir l'eucaristia portant el bàcul del bisbe Urquinaona, el mateix que fa 125 anys va promoure la proclamació de la Moreneta com a patrona de Catalunya. El bisbe de Sant Feliu, com no podia ser d'una altra manera, va començar l'homilia fent referència al lloc: «Una venturosa idea ens ha portat cap aquí, a la nostra muntanya, per celebrar la missa crismal als peus de la Mare de Déu, sota la mirada de la qual no es pot deixar d'estimar cada cop més el germà», i va continuar confessant, «no us sembla que ens estimem una mica més que el primer dia, ara fa dinou mesos, quan fèiem els nostres primers passos com a Església diocesana? Crec que

l'avenç en el coneixement mutu, el progressiu descobriment dels nostres defectes, l'assimilació de les nostres limitacions, no ens ha tret l'amor, ans al contrari, potser ens ha permès aprofundir-lo».

El bisbe va voler anar més enllà i va instar els presents: «Mirem bé, d'on neix la germanor, d'on ve l'Església, d'on brolla l'amor. Un poble, tot ell sacerdotal, no pot venir sinó de la sobreabundància d'amor vessat en Jesús, "testimoni fidel, primer dels ressuscitats" (Ap 1,5), que consola i allibera, anuncia la Bona Notícia i proclama l'any de gràcia del Senyor. Ell és per tant qui fa possible que siguem aquí, ell qui ens fa poble en comunió d'amor. Al punt on trobem l'origen del nostre ésser com a Església, hi trobem alhora la capacitat de ser-ho de debò, vitalment: qui encara vegi estranya la comunitat, llunyà el germà, distant el camí comú, que torni un cop més, amb humilitat, a la font d'on brolla l'amor de

l'Esperit. Potser hi trobarà una altra manera de mirar i, sobretot, una altra manera d'estimar.»

A més, Mons. Cortès va explicitar davant de tothom l'única missió i raó de ser de la diòcesi: «La nostra Església de Sant Feliu de Llobregat no ha de fer, ni dir res; els sagraments que celebra, les institucions, els preveres, els carismes de vida consagrada, tots i cadascun dels fidels, el bisbe... no existeixen sinó per servir Jesucrist que vol continuar aquesta missió i tasca, en aquest lloc del món i per als homes i dones del nostre moment precís.»

També es va aprofitar l'ocasió per homenatjar i felicitar aquells preveres de la diòcesi que enguany celebren 50 anys d'ordenació sacerdotal (1956-2006) com Mn. Jesús Mañé Montserrat, Mn. Ignasi Arana San Emeterio, Mn. Joan Rossell Taberner, Mn. Josep Nicolau Martí i Mn. Jaume Bogunà Casals. Igualment es va felicitar els que celebraven 25 anys (1981-2006) com és el cas del P. Josep M. Soler i Canals, abat de Montserrat, Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, Mn. Eduard Casas Soler i el P. Damià M. Roure Muntada.

Consuelo Chaves

GIRONA

300 joves participen en la Pasqua Jove gironina

LLORÉ DE MAR.— El Dissabte Sant passat uns 300 joves es van aplegar sota el lema «Vés mar endins» a la població gironina de Lloret de Mar. Els joves hi van acudir de l'Empordà, el Pla de l'Estany, la Garrotxa, el Gironès, la Selva i el Maresme... representaven tota la geografia del bisbat de Girona. Tots plegats van fer un petit trajecte en barca per la costa de Lloret per acte seguit començar una gimcana, els més joves del grup, pels carrers del poble. L'objectiu del joc era aconseguir aquells elements necessaris per anar, precisament, mar endins.

Els majors de 18 anys, mentrestant, van dialogar a partir del testimoni d'alguns d'ells sobre el seu propi compromís. També van tenir ocasió de fer un temps de pregària a l'estil de Taizé a la capella dels Sants Metges. I un cop acabada la gimcana tots es van trobar novament

Alguns dels 300 joves participants en la Pasqua Jove gironina.

a la platja on es van exposar els elements trobats per anar mar endins.

Plegats van compartir el sopar després del qual van anar a la recerca del foc necessari per a la foguera pasqual. Fidels al lema, el foc va arribar de mar endins portat en un llaüt; va ser portat a la plaça de l'església on es va beneir. En aquest moment va començar la Vetlla Pasqual presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler.

Els nois i noies de la Pasqua, la gent de Lloret i els turistes van omplir completament el temple en el qual la celebració va ser animada per un grup de més de 40 cantaires. Com a cloenda de la celebració es van repartir vaixelles de paper que simbòlicament van ser llançats per tots els joves mar endins. Amb aquest gest van voler reflectir el desig de seguir la vida nova que Crist atorga a la Pasqua, sense por i amb confiança. (C.C.)

Lleida

Pelegrinatge diocesà a Terra Santa

■ El bisbe Ciuraneta va encapçalar la delegació de 90 pelegrins lleidatans

LLEIDA.— Del 24 de març al 3 d'abril, 90 pelegrins de la diòcesi de Lleida, encapçalats pel seu bisbe i cinc capellans, van recórrer els llocs bíblics més importants de Terra Santa. Van seguir els passos de Jesús per aquesta terra i el Sinai, així com les petjades dels israelites pel desert durant l'èxode fins a la Terra Promesa.

En la seva estada de deu dies a Terra Santa, els pelegrins lleidatans encapçalats pel bisbe de la diòcesi, van visitar els principals indrets marcats per la presència de Crist: Natzaret, Cesarea, Tiberíades, Galilea, Jerusalem, Betlem, mar Mort, mont Nebó...

A Jerusalem van visitar el Cenacle, Getsemaní, la Via Dolorosa i el Sant Sepulcre, indrets singulars i exponent dels misteris més profunds de la Salvació, com són la Passió, mort i Resurrecció de Jesús. També van ser rebuts a l'església i seu del Patriarcat llatí de Jerusalem, per Mons. Fuad Twal, bisbe coadjutor del patriarca llatí de Jerusalem, absent aquells dies de Terra Santa.

En nom de la diòcesi de Lleida, Mons. Ciuraneta va lliurar al Patriarcat llatí de Jerusalem un donatiu destinat a les neces-

Els pelegrins lleidatans i el bisbe Ciuraneta amb el bisbe coadjutor del patriarca de Jerusalem.

sitats de la comunitat cristiana de la zona, «molt necessitada i pobra», en paraules del mateix bisbe de Lleida.

Cant del Virolai al Sinai

A Betlem, ja a Palestina, van visitar la basílica feta construir per l'emperador Constantí, damunt de l'indret on la tradició diu que va néixer Jesús. I de Betlem a la vall d'Er-Raha, fins a arribar al cim del

Sinai, on Moisès va rebre les taules de la Llei. Aquí els pelegrins lleidatans van cantar el Virolai, en honor a la Mare de Déu de Montserrat, que com a patrona de Catalunya és el «nostre Sinai». Pel mateix camí de l'èxode, els pelegrins lleidatans van retornar a Terra Santa passant per Jordània, visitant Petra i Amman, la capital, i el mont Nebó, on va morir Moisès mentre contemplava la terra promesa.

Ja de tornada a Lleida, Mons. Ciurane-

ta va valorar molt positivament aquest pelegrinatge diocesà: «Ha estat un autèntic pelegrinatge, amb un profund sentit religiós pel fet de prendre contacte amb l'Església de Jerusalem, que és la nostra Església mare.» Per al bisbe de Lleida és necessari peregrinar més a Terra Santa i visitar els Llocs Sants i les comunitats cristianes que hi viuen, sobretot en dates tan assenyalades en el calendari cristià com són la Quaresma, la Setmana Santa i la Pasqua. «Els Llocs Sants són les arrels de la nostra fe, que cal visitar, conèixer i estimar», ha assenyalat també el prelat. El bisbe de Lleida, que va presidir la celebració de l'Eucaristia a les principals

basíliques de Terra Santa, destacava especialment la que va oficiar en una barca al llac o mar de la Galilea, testimoni viu de la vida pública de Jesús, entre Cafarnaüm i Tiberíades. «Va ser impressionant», confessava. Mons. Ciuraneta també ha expressat la seva voluntat de consolidar aquest pelegrinatge diocesà a Terra Santa, que podria organitzar-se cada dos anys.

Jordi Curcó

Dominiques de l'Anunciata, 150 anys «donant vida»

LLEIDA.— La congregació de germanes Dominiques de l'Anunciata celebra enguany, amb molt de goig, els 150 anys de la seva fundació. El dia 15 d'agost farà exactament cent cinquanta anys que el fundador, el beat Francesc Coll i Guixart, o.p., va tenir la bona pensada de fundar una Congregació de germanes que donés resposta a algunes de les necessitats del moment.

La gran intuïció del pare Coll a l'hora de fundar va ser la de crear una institució que vetllés perquè les noies rebessin una educació digna ja que la gran majoria, sovint sense recursos, no rebien cap mena de formació. Cent cinquanta anys després la congregació de germanes està repartida, en diferents comunitats, per Europa, Àfrica, Amèrica i Àsia, tenint com a lloc preferent l'escola, però també presents en residències universitàries, parròquies, catequesi, geriàtrics, hospitals, llars d'acollida d'infants i altres presències on sigui possible l'evangelització.

El divendres 24 de març, a les portes de celebrar la solemnitat de l'Anunciació del Senyor, l'escola L'Anunciata-Dominiques de Lleida va viure un moment important amb la intenció

d'inaugurar els actes commemoratius d'aquesta celebració.

A les 12.00 hores els cinquanta mil alumnes dels centres educatius de les Dominiques de l'Anunciata d'arreu del món es van concentrar per celebrar, ca-

L'aniversari va ser celebrat per tothom.

dascú des del seu continent, un «acte conjunt». L'escola de Lleida va ser convocada a les 11.00 hores per compartir un esmorzar amb coca i xocolata. Tot seguit, comptant amb la col·laboració de tots, es va fer un gran mosaic amb un 150 de grans dimensions. A dins de cadascun dels números s'hi van anar encabint tots els alumnes del centre, al voltant de 800: d'educació infantil,

d'educació primària i d'educació secundària. Hi eren presents les germanes de les dues comunitats, professorat, treballadors de l'escola i alumnes. Una vegada col·locats, l'acte es va obrir amb una presentació per part de la germana titular del centre. Seguidament, la directora va convidar un alumne de batxillerat a llegir un manifest, tot intercalant el cant «Gràcies Pare Coll», al so de la guitarra. A continuació els alumnes van aixecar el paper que duïen a les mans fins que van quedar formats cada número d'un color diferent. Es va cloure l'acte amb una traca final de confeti i serpentines que va dotar d'un «toc festiu» la celebració.

L'acte va ser presidit per una pancarta que llueix, des d'aquell moment, a la façana de l'Escola amb la inscripció: «Dominiques de l'Anunciata: 150 anys Donant vida.» L'aspecte més important a destacar va ser el caire senzill però alhora solemne i emotiu de l'acte, que va esdevenir, per a totes les persones que conviuen al centre, un «moment fort» de joia i acció de gràcies a Déu.

Gna. Carme Grau
Dominica de l'Anunciata

Nou festival de la Cançó Resposta

LLEIDA.— Un total de 31 cançons inèdites van participar en el XXXIII Festival de la Cançó Resposta celebrat al col·legi Maristes Montserrat de Lleida el 18 i 19 de març passat. Sota el lema «Arrisca't a somiar i actua», les cançons van ser interpretades pels alumnes de les tres categories convocades: primària, secundària i batxillerat-universitaris.

Les cançons guanyadores van ser: *Un món millor farem*, de Núria Prat, Gisela Balasch, Marta Canal i Neus Prieto, en la categoria de primària; *No vagis arrossegant la cua*, d'Albert Luis i Joan Luque, en la categoria de secundària; i *Music Dreams*, de Maria Corredera, Xantal Lobera i Borja González, en la categoria de batxillerat i universitaris. Prop d'un miler de persones van assistir al festival, i van escoltar aquestes cançons que parlen d'utopies que ens fan caminar i de «les il·lusions que permeten petits gestos per fer un món millor».

Els ingressos de les entrades del festival es destinaran al projecte del centre Mitangüera per a infants, obert a la ciutat d'Horqueta (Paraguai). Quatre dies abans del festival, el mateix col·legi va organitzar un dinar solidari a benefici d'aquest centre. Es van repartir més de 900 entrepans i un miler de peces de fruita cedides per la Cooperativa de Montoliu de Lleida. (J.C.)

Urgell

Eurofòrum 2006 a la Seu d'Urgell

■ Més de setanta joves d'arreu d'Europa van ser presents a Catalunya

LA SEU D'URGELL.— Una setantena de joves monitors de lleure en centres d'inspiració cristiana de deu països europeus es van aplegar a la Seu d'Urgell del 7 al 12 d'abril convocats per l'Eurofòrum 2006. La cita ha estat organitzada enguany per la Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria del Bisbat d'Urgell, juntament amb la Coordinadora Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai (CCCCCE) i la Federació Interna de Moviments d'Esplai d'Acció parroquial (Fimcap).

El bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va presidir l'acte d'inauguració de la trobada internacional a la Seu d'Urgell, i tot parlant en català i en anglès, va voler donar ànims als joves monitors d'avui en la seva tasca de formació de la dimensió humana i espiritual de les noves generacions.

La setantena de joves d'arreu d'Europa van desplaçar-se en diversos mitjans fins a Barcelona, i després, un autocar de l'organització els va portar fins a la seu de la diòcesi, on van ser allotjats a l'alberg juvenil. La proximitat amb la natura, les activitats preparades per a la reflexió i el lleure van omplir i renovar els nois i noies que s'hi van aplegar en un moment tant important per als cristians, en la preparació de la Pasqua i la vivència de l'inici de la Setmana Santa.

La Fundació d'Esplais Santa Maria de Núria del Bisbat d'Urgell, la Coordinadora Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai (CCCCCE) i la Federació Interna de Moviments d'Esplai d'Acció parroquial (Fimcap), ja havien començat a preparar el treball mesos abans. El resultat ha estat molt reeixit, segons el balanç que amb posterioritat han fet els responsables de la organització. Entre ells, Mn. Albeiro Vasquez, estretament vinculat a la Fimcap i a la Fundació.

L'objectiu de la trobada era fer una anàlisi dels problemes del món, però des d'una perspectiva diferent, obviant que semblen lluny i posant el fil a l'agulla des de la tasca de proximitat. Els problemes petits, locals, del dia a dia, resulten també

Els joves de l'Eurofòrum es van divertir de valent.

Què es la Fimcap?

La Fimcap està present en 4 continents i agrupa milers de monitors i nens d'arreu del món. En l'àmbit europeu, està constituïda per 14 organitzacions europees d'esplais. Les organitzacions de la Fimcap són les més grans de cada país. A Catalunya, la CCCCCCE engloba 6.000 monitors i uns 350.000 nens. Més informació sobre les activitats de la Fimcap a www.fimcap.org.

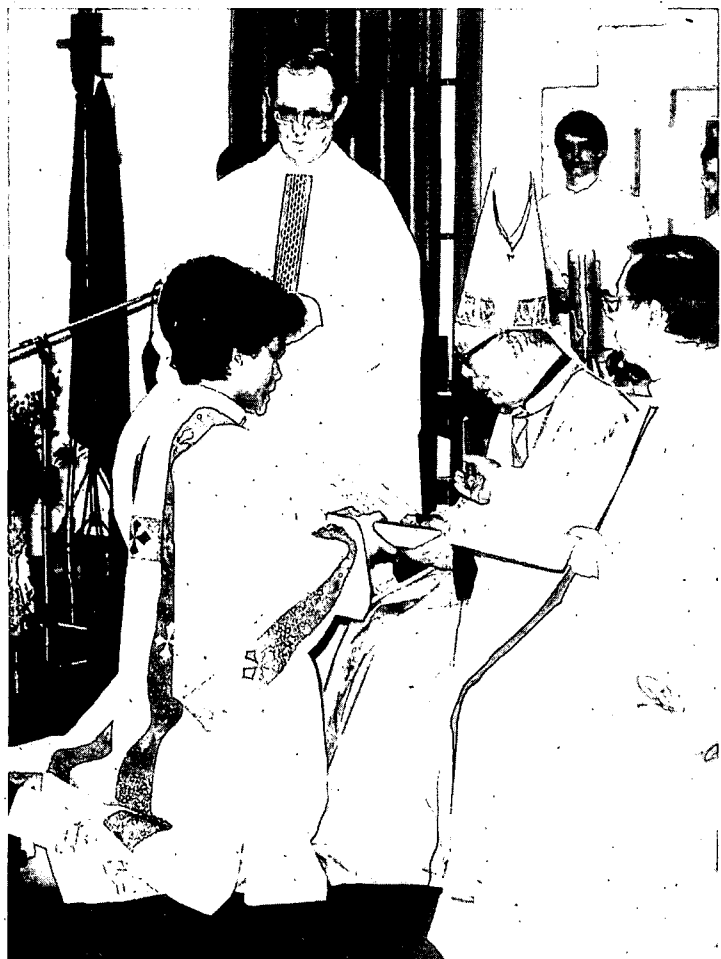
un element de reflexió que ens ajudin a entendre els grans problemes i limitacions. En aquest sentit, l'activitat que es va programar a la capital de l'Alt Urgell, va ser una injecció de noves visions de la tasca amb els infants d'avui.

Els joves monitors van treballar plegats i van debatre sota el lema «Pensa globalment i actua localment». Monitors i directores de lleure van destacar la importància de donar valors als infants que els ajudin a tenir actituds positives en la seva vida quotidiana, tenint la vista posada en els canvis que s'estan operant en el món i que ens fan una

sola comunitat. Treballar per l'acceptació de diferències religioses, socials, polítiques i culturals basades en els drets humans que ens fan sentir diferents, i fer-ho a través de potenciar els valors que en el dia a dia ens uneixen, com la solidaritat i l'amistat, la participació, el desenvolupament sostenible i els drets de l'infant. La trobada de la Seu d'Urgell forma part, d'altra banda, de la campanya del Consell d'Europa «Tots diferents, tots iguals».

M. C. Orduña

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.
...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.
...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.
...25.566 seminaristes joves es preparaven, el 2005, per servir els seus pobles ajudats per les Obres Missionals Pontifícies. També ajudem els noviciats femenins i masculins de missions.

Direm ben alt: missió complerta

Vull col·laborar amb una BECA d'estudi amb una aportació periòdica de:
(marcar una opció de temps i d'import)

☐ Mensual ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual

Quantitat: ☐ 10€ ☐ 20€ ☐ 30€ ☐ 350€ ☐ 1000€ ☐ 2000€ ☐ altres imports _____ €

Domiciliació de rebuts:

Titular _____ Compte _____

Constatem que l'ajuda als seminaris és la millor inversió.
Seminaristes als Seminaris Majors a territori de missió el 2005

Àfrica:	15.648
Amèrica:	515
Àsia:	8.855
Europa:	91
Oceania:	457
Total:	25.566

Amb els diners recollits l'any 2004 arreu del territori nacional es va poder ajudar alguns d'aquests seminaristes en el seu camí cap al sacerdoci. Cal seguir garantint el futur de l'Església en aquests països.

COL-LABORA! a favor de les Esglésies joves de missions:

- Una beca de 2.000 € facilita 6 anys d'estudi
- Mitja beca de 1.000 € facilita 3 anys d'estudi
- Un curs sencer per 350 €

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. 932 701 014
www.arqbcn.org

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. 977 233 412
www.arquebisbatarragona.org

25003 LLEIDA
C/ Canonge Brugulat, 11
Tel. 973 267 639
www.bisbatlleida.org

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. 972 203 297
www.bisbatgirona.es

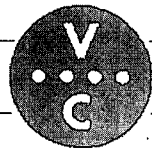
25700 SEU D'URGELL
Plaça Bisbe Coll, 17
Tel. 973 350 054
<http://www.bisbaturgell.org>

25280 SOLSONA
Plaça Palau, 1
Tel. 973 480 619
www.bisbatsolsona.org

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. 977 440 700
www3.planalfa.es/obtortosa

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. 938 832 655
www.bisbatvic.com

Vida Creixent

Déu en el capvespre de la vida

Tot celebrant la Pasqua, us vull parlar de la jubilació. La paraula *jubilació* ve de *jubilo*, que vol dir joia.

Jubilar-se vol dir «deixar-ho tot». El fet de deixar-ho tot et dona un sentit de llibertat, que no s'havia posseït mai i que, al mateix temps, és un do de Déu. És aprendre a viure com cal en cada moment. El do de la llibertat de la fe no dona fórmules, sinó valors. S'han de crear espais de llibertat, on cadascú i junts puguem viure amb joia la fe.

Un altre mitjà és descobrir que l'únic que et pot fer feliç és servir tothom i tots els grups. Això ho pots fer si crees espais de llibertat. Per a això, cal convertir la vida pròpia en do i donar-te i transformar-te en el vehicle de l'amor.

Davant de la caducitat, Crist ha estimat del tot fins a morir. Amor i mort no són contradictòries en Crist. L'adhesió a Crist ressuscitat es tradueix pràcticament en això: des de l'experiència de Crist la mort és el vehicle de l'amor. Per tant, ja no és un límit, sinó que la mort de Crist ha estat el vehicle de reconciliació amb el Pare.

Amb aquesta llibertat no et mires a tu mateix, ni a la institució, sinó que busques crear comunitat i, el que

passa, és que vius després. I davant dels límits que són anticipacions de la mort, cal superar-los fent que siguin presència viva i discreta, gens feixuga, reconciliadora i serventa de la presència de Déu.

Aquestes experiències i límits ens demanen purificació i conversió, sobretot quan et diuen que has de deixar el treball o les responsabilitats. Llavors veus que t'estàs fent gran o que envelleixes.

Cal aprendre a envellir. Hi ha aquella dita: «Hem de posar vida als anys, i no anys a la vida.» Ningú no ens ha preparat per viure aquesta fase de la vida.

És com el sol, que és el mateix al matí i al capvespre, però hi ha una diferència gran entre els raigs del matí i els del capvespre. Tanmateix, és tan important a una hora com a una altra. La vellesa o quan ens fem grans és una etapa de la vida amb grans limitacions, però amb grans possibilitats.

Quan ens fem grans, hi ha moltes crisis. Sembla que ho perdem tot. Hi ha la crisi d'identitat, la crisi d'autonomia i de pertinença. És l'època de pressentir el final i la caducitat pròpia.

Però, la vellesa és un temps de gràcia. Pot ser un temps d'una trobada amb Déu. Ocasí d'un abandó confiat amb Ell. D'aquesta manera, els últims anys de

vida es converteixen en una «tasca espiritual» de gran importància. L'ancianitat pot ser un temps de conversió. És un temps que descobrim que no hem de viure dels mèrits propis, sinó de la gràcia de Déu mateix, que és la nostra promesa.

En aquesta edat de la jubilació, no hem de viure a la bona de Déu, sinó que una cosa molt important és que cal elaborar un projecte de vida. Ha de ser senzill, sense complicacions. Però, hem de saber què cal fer i quins projectes tenim en concret. En aquest temps s'ha de viure amb plenitud, quines són les nostres possibilitats? No podem viure sense esperança. No hem de perdre l'optimisme.

Per últim, cal viure una fe profunda i heroica que ens farà viure en pau, serenor i plenitud. Car en aquesta època passen moltes coses desagradables com la malaltia, la invalidesa o dificultats de tota mena. No hem de viure amb tristesa i fer malviure els que ens envolten. Hem de pensar allò que diu sant Pau, que ens hem de gloriar en les tribulacions.

Jaume Serrano i Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà de Catalunya, Andorra i Balears

BISBAT DE GIRONA

XVI Assemblea diocesana

Com cada any, aquest moviment per a la gent gran va celebrar la seva assemblea diocesana el dimecres 22 de març, a la vila de Sant Feliu de Guíxols. Hi van participar 450 homes i dones vinguts de totes les comarques gironines. L'assemblea es va iniciar a l'església del monestir amb la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe, Mons. Carles Soler, acompanyat de 22 sacerdots, tots consiliaris dels grups de Vida Creixent. El prelat, en l'homília, va llençar una consigna d'actuació cristiana: «Que la vostra vivència de l'Evangeli sigui font de vida per vosaltres i pels altres», fent testimoniatge més amb l'exemple que amb les paraules. Amb l'alegria i la força de saber que Ell està sempre amb nosaltres. Alegria condensada en una expressió que ens ha de donar força: «Amén! Així ho crec, perquè així és!»

Finalitzada la Santa Missa i, al mateix temple, va tenir lloc l'assemblea anual. Segons dades aportades pel secretari de la coordinadora diocesana, Manel Gallart, el moviment de Vida Creixent té a la diòcesi 745 persones repartides en 54 grups. Des de l'assemblea anterior, s'han fet grups nous: Sant Feliu de Guíxols, Hostalric i Sant Fèlix de Girona. I estan a punt de començar els de Bàscara, Blanes, Breda i Canet de Mar. Després van parlar el rector del monestir, Mn. Salvador Batalla, i l'alcalde de la vila, Miquel Llobató. També van intervenir una representant del grup de Sant Feliu i un dels de Sant Fèlix de Girona, així com Narcís Jacas, coordinador diocesà, Josep Lluís Fernández i Antoni Bosch, coordinador interdiocesà que ens va anunciar la trobada del proper dia 11 de maig a Montserrat. Finalment, va parlar Mn. Ramon Oller, consiliari diocesà, desitjant als participants que la trobada fos per a tots un dinar per confirmar-nos en la fe, font d'aigua viva i font també del missatge d'esperança que ens porta a cada reunió el tema del present curs.

Després hi va haver un dinar de germanor a l'hotel Terrassa de Platja d'Aro, amb la participació de més de 450 comensals. També hi va participar el bisbe i, com a final festiu, a la sobretaula, la simpàtica actuació del grup d'havaneres del Casal Onyar de Girona. Cal felicitar el recentment creat grup de Sant Feliu de Guíxols per l'organització magnífica de la trobada i agrair les atencions i detalls que van tenir amb tots nosaltres.

Núria Munarriz

DIMECRES I DIJOUS, 10-11 MAIG 2006
XX TROBADA INTERDIOCESANA DE
VIDA CREIXENT
A MONTSERRAT
"Maria, mare de consol i d'esperança"

vida creixent

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS, DIRIGIU-VOS ALS COORDINADORS DE:

Barcelona	934 122 120
Girona	972 780 037
Lleida	973 260 562
Mallorca	971 268 626
Menorca	971 385 136
Solsona	973 530 446
Tarragona	977 754 398
Tortosa	977 441 405
Urgell	973 352 913
Vic	938 513 526

Agenda

MAIG

Dijous 4: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema IX: «Més enllà dels prejudicis: el bon samarità.»

Dimecres 10: XX Trobada Interdiocesana a Montserrat. Bisbats de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. Per a més informació contactar amb secretaria.

Dijous 11: reunió d'animadors (castellà). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 6. Tema IX: «Más allá de los prejuicios: el buen samaritano.»

Pasqua. La nit transparent, al-leluia!

Aquesta és la nit de la Llum.

De la llum que neix majestuosa del foc per esbargar la fosca i alegrar el cor.

De la llum que és viva, que és Algú, que és Jesús ressuscitat.

Aquesta és la nit de la Paraula.

De la paraula que existia abans del temps, de la paraula que és viva, que és Algú, que és Jesús ressuscitat.

Aquesta és la nit de l'Aigua.

De l'aigua que canta i plora, que renta i purifica.

De l'aigua que salta fins a l'eternitat, de l'aigua que és viva, que és Algú, que és Jesús ressuscitat.

Aquesta és la nit de la Vida que venç la mort.

De la vida que esclata en el pa i el vi per fer-ne Eucaristia, viàtic per al camí de la terra i penyora de l'arribada al cel.

De la vida que es vol renovar constantment en el nostre cor, de la vida eterna que és el mateix Jesús ressuscitat.

Que aquesta nit et sigui transparent, per molts anys.

Creure en el Crist ressuscitat és sinònim de creure que Jesús és vivent, ple de força i creativitat, i impulsar la humanitat i el món cap al seu destí últim, cap a la seva total realització.

És creure que ell es fa present en la vida de cada dia, sobretot quan dos o tres ens reunim en el seu nom.

És descobrir que la pregària no és un monòleg buit o sense interlocutor que escolti les nostres invocacions, sinó diàleg amb Jesús que està a prop nostre, al costat nostre, que està a la mateixa arrel de la nostra existència.

És deixar-nos interpel·lar per la seva paraula que ressona a l'evangeli i alimentar-nos d'ella.

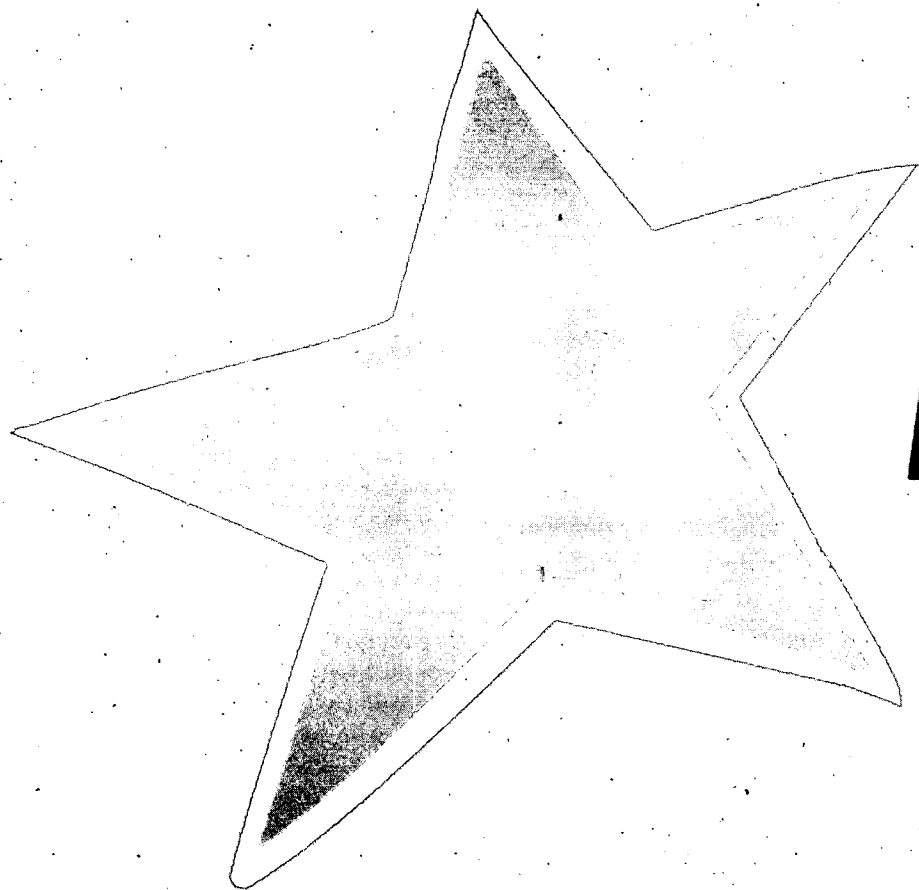
És estar convençut que Jesús pot transformar la nostra vida i alliberar-nos del tot el que ofega la llibertat i suscitar tot el que és bo i fa bé.

És voler veure'l en cada home, sobretot en els més humils, i sentir que ens convida a la fraternitat i a la solidaritat amb tothom.

És creure amb tota l'ànima que és el primer ressuscitat d'entre els morts i que en ell s'obren veritables possibilitats de ressuscitar també nosaltres i viure amb ell un dia etern.

És creure que ni el sofriment, ni la injustícia i la mort tenen l'última paraula ans la té ell, Senyor de la vida i de la mort, del cel i la terra.

Creiem això? Que sigui per sempre. (V.C.)

ràdio estel

la ràdio amable

- ▣ Barcelona 106.6
- ▣ Tarragona 100.6
- ▣ Catalunya Central 93.7

- ▣ Girona 103.4
- ▣ Tortosa 90.1
- ▣ Garraf 96.8
- ▣ Vic 91.3

- principat
ràdio
- ▣ Lleida 91.5
- ▣ Cerdanya 104.4
- ▣ Seu d'Urgell 105.0
- ▣ Andorra 107.5

www.radioestel.com

100 anys de colònies de vacances a Catalunya

■ El llibre és una iniciativa de la Fundació Pere Tarrés i la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai

Les més de 1.000 pàgines de *100 anys de colònies de vacances a Catalunya* (en tres volums) volen oferir una panoràmica general de com han nascut i s'han desenvolupat les colònies en aquest país. Des de la inicial finalitat higiènica social d'aquestes activitats fins a la

seua actual especialització temàtica. Dirigida per Enric Puig Jofra i Josep Maria Vila Vicéns té com a objectiu ser una obra precursora d'altres estudis i treballs que construeixin l'edifici de la història de l'educació en l'esplai.

Colònia: activitat educativa d'estiu, inicialment de caràcter terapèutic i assistencial desenvolupada per a nens i adolescents, durant el període de vacances en una casa en ple camp, fora de l'ambient habitual, lluny de la família i amb activitats extraordinàries. Al principi, la durada era d'un mes i actualment acostuma a ser de vuit a deu dies.

A Catalunya aquesta pràctica va començar l'any 1893 per iniciativa de la Societat Econòmica Barcelonina d'Amics del País. Des del principi es van orientar a complir una finalitat principal, la higiènica, i van aspirar a proporcionar a una sèrie de nens necessitats alguns dies en els quals poguessin gaudir d'una alimentació correcta i equilibrada, i rebre els beneficis de l'aire lliure. Amb el pas dels anys les colònies de vacances van anar adquirint un caire molt més

educatiu i avui dia es poden trobar colònies especialitzades en activitats esportives, musicals, informàtiques, lingüístiques i en altres matèries.

100 anys de colònies de vacances a Catalunya (1893-1993) pretén omplir un buit en la historiografia general i de manera especial en la historiografia educativa catalana. Són tres volums en els quals es dona una panoràmica general del que van ser i van representar les colònies de vacances en l'àmbit de l'educació de la infància. «Omplir aquest buit que es va detectar en la història de la pedagogia del

país, així com aprofitar els testimonis directes dels primers protagonistes abans que desapareguin, són els dos motius que ens han dut a posar en marxa aquest projecte», afirma el P. Enric Puig Jofra, director juntament amb Josep M. Vila Vicéns d'aquesta obra col·lectiva.

Els orígens d'aquest projecte cal cercar-los 12 anys enrera. El 1993, coincidint amb el centenari de la realització de la primera colònia de vacances a Catalunya, el president de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, Josep Oriol Pujol, reunit amb un

grup de persones relacionades amb l'entitat com Carles Armengol, Enric Puig, Maria Solés, Josep M. Vila, va demanar el parer sobre la conveniència d'escriure un llibre que recollís la història general de les colònies a Catalunya. La coincidència en l'oportunitat de la proposta va ser unànime.

No tan sols un llibre sobre colònies

Quan en el llibre es parla de colònies de vacances es fa en el sentit ampli de la paraula i, per tant, no només s'expliquen les colònies de vacances que es van celebrar, qui les organitzava i on es van celebrar... sinó que es parla de les semicolònies i dels banys de mar o es parla de l'experiència gironina dels casals d'estiu, etc. També es parla dels centres d'esplai i de les cases de colònies i, fins i tot, es dedica un capítol als aspectes econòmics. Tampoc no falta un apartat dedicat a les colònies i a les persones amb necessitats educatives especials.

Com en tantes coses, la guerra civil del 1936-1939 també estableix un abans i un després en l'educació en l'esplai. Aquesta és la raó per la qual és el punt que fixa les dues parts del llibre. A totes dues s'ha intentat plasmar l'evolució de les colònies i de tots els factors i elements que hi han girat al voltant: promotors, beneficiaris, activitats derivades, formació dels monitors, cases de colònies, corrents pedagògics, relació amb la política i l'escola.

En el primer dels volums es recullen les dades que pertanyen al període 1893-1936; el segon es dedica a la recuperació de la iniciativa després dels anys de la guerra civil i al caràcter benèfic que hi va associat; i en el tercer, titulat *La consolidació de la diversitat*, es reflecteix com, sobretot a partir de la caiguda de la dictadura les colònies van adquirir un fi marcadament pedagògic que va portar a la diversificació.

Finalment, una introducció deliberadament llarga i un epíleg conclusiu ajuden a sintetitzar i a extreure, dels centenars de pàgines de l'obra, una visió conceptual i un resum històric. Els annexos, la bibliografia, els índexs onomàstic, toponímic i d'entitats i una detallada cronologia en són el complement.

A més del recorregut cronològic, la lectura dels diferents capítols permet veure els canvis polítics que s'han produït a Catalunya i de quina manera influeixen en el treball que es fa en l'àmbit del temps de lleure i de totes les entitats i les organitzacions que s'hi dediquen. Es pretén que mitjançant la lectura de les activitats que es van fer, la gent gran recuperi històries passades i la gent jove pugui tenir accés a una informació possiblement desconeguda per a ells i elles i que els permeti veure com han canviat les coses en pocs anys.

A cada etapa cronològica s'exposen les experiències de colònies des de la vessant dels diferents organismes i institucions que les promouen i organitzen. Es presenten reunits en tres grans àmbits: el de la societat civil, el de l'Església i el de les administracions públiques. El llibre ofereix força dades fins ara poc conegudes sobre l'acció que es fa des de les entitats privades: empreses, caixes d'estalvis, fundacions, associacions...

Pel que fa a la confecció del llibre, cal destacar la metodologia emprada per aplegar tota la informació. No s'ha fet només un buidatge de la documentació dispersa que hi ha, sinó que s'han fet moltes entrevistes als protagonistes locals, comarcals i diocesans; s'ha demanat informació directa, s'ha anat a les fonts de primera mà i també s'ha treballat la recerca documental.

Consuelo Chaves

FUNDACIÓ PERE TARRÉS

C/NUMÀNCIA 149-151
08029. BARCELONA
www.peretarres.org

Enric Puig i Josep Oriol Pujol, dos dels principals impulsors del llibre.

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Salut i dietes

Les malalties per mancaça (1)

INTRODUCCIÓ

El que podria ser i no és

L'home és un ésser viu omnívor, és a dir, amb un aparell digestiu i metabòlic capaç d'alimentar-se d'una varietat d'aliments diferents, sense patir les limitacions dels herbívors o dels carnívors. Evolutivament, té unes habilitats i un aparell digestiu que li permetrien ser l'ésser viu més ben alimentat del planeta en qualsevol hàbitat. La història ens mostra que l'home ha sabut alimentar-se gairebé de tot en qualsevol lloc. La desnutrició, però, és una de les malalties per manca més comunes.

La desnutrició

La mancaça alimentària més comuna en el món —la desnutrició— és aquella en la qual l'aportació total de nutrients és insuficient. Així, l'alimentació no aporta les necessitats mínimes del cos en proteïnes, greixos i sucres, vitamines o aigua. En una situació així, el cos de la persona, la família afectada, la comunitat o el país, estan més predisposats a patir infeccions, complicacions, patiments innecessaris i mort.

Cadascuna d'aquestes conseqüències genera, a més, noves causes de desnutrició, bé perquè augmenten les necessitats metabòliques de la persona infectada, perquè les infeccions intestinals i parasitosis generen absorció intestinal dolenta, perquè els adults necessaris per proveir l'aliment no poden fer-ho i, augmenta la desnutrició dels seus fills i dependents, o perquè en una situació col·lectiva així, tota la comunitat i el país sencer prenen decisions inadequades.

El problema s'hereta, perquè els fills dels pares desnodrits neixen amb mancances que compensen amb la mare, però després del període de lactància queden desprotegits. No obstant això, a les comu-

L'home podria ser l'ésser viu més ben alimentat del planeta en qualsevol hàbitat.

«Quan la mancaça alimentària no es dona només en una persona, sinó en una família, un poble o una comunitat, la reparació del dany individual i social és complexa»

nitats afectades, malgrat la mancaça alimentària, la creació de família es considera una forma d'assegurar-se una supervivència. L'absorció deficitària està directament relacionada amb més de la meitat dels casos de mort dels lactants i

nens petits als països en desenvolupament.

Les malalties per mancances alimentàries han existit sempre, però mai com ara hi ha hagut les eines, les medicines i la tecnologia per superar-les. La pobresa, els desastres naturals, els problemes polítics, les guerres, les epidèmies, les plagues, l'aïllament dels que viuen sols i les malalties que provoquen mala absorció intestinal són en la llista de les causes.

La desnutrició, però, no només és un problema de països en desenvolupament. Països amb un bon nivell de vida generen situacions noves, conseqüència dels seus mateixos tipus de trastorns psiquiàtrics i problemes socials. La nova epidèmia occidental d'anorèxia juvenil —que s'expandeix com un virus psicossocial— afecta les adolescents de països rics

i elles, inexplicablement, decideixen persistentment a renunciar a menjar fins a defallir.

En una altra edat, la dissolució de les aliances familiars i l'augment de la longevitat ha creat una nova població dins de les riques ciutats d'Occident: els ancians que viuen sols. Tot i que prou autònoms per viure sols, tenen dificultats per mantenir una dieta àmplia i variada que els converteix progressivament en desnodrits sense saber-ho.

La nutrició amb mancances

El sistema metabòlic del cos humà està dissenyat per poder sintetitzar la majoria dels nutrients a partir d'altres. El cos pot

intercanviar molècules i compensar mancances ocasionals. Hi ha substàncies imprescindibles, però, que no és possible sintetitzar i, passat un temps en el qual el cos manté l'equilibri mitjançant l'ús de les reserves, sorgeixen afeccions, conseqüència directa de la mancaça. És la situació de persones sanes que s'alimenten durant temps amb dietes —potser abundants—, però exemptes d'algun component essencial. És el cas de les malalties per deficiència de vitamina A, B1 (tiamina), B2 (riboflavina), B6 (piridoxina), B9 (folacina), E, K i B12, com la pel·lagra, el raquitisme, l'escorbut i l'espinà bífida.

Les mancances amb dieta adequada

En alguns casos, la persona afectada té una dieta correcta, però per causa d'alguna altra malaltia, per una cirurgia o per una parasitosis, l'intestí no pot absorbir els components de la dieta en quantitats suficients i, conseqüentment, el pacient té una mancaça amb dieta normal. En aquests pacients amb absorció dolenta, de vegades és causa d'una desnutrició general, i afecta tots els aliments. Altres vegades és selectiva i el que no absorbeix és una de les vitamines o un compost essencial.

Tractament

Les mancances alimentàries globals o selectives provoquen danys en el cos que en alguns casos no es materialitzen en símptomes fins que el dany és de vegades irreversible. Un cos amb mancances no remunta ràpidament. Quan la mancaça alimentària no es dona només en una persona, sinó en una família, un poble o una comunitat, la reparació del dany individual i social és complexa.

M. José Camps

(tècnica en dietètica i nutrició)

Dr. Ferran L. Tognetta

(22324fta@comb.es)

Harambee Espanya, nova iniciativa de suport a Àfrica

MADRID.— Recentment es va presentar a Madrid Harambee Espanya, un programa de solidaritat que va néixer a Roma el 6 d'octubre del 2002 amb motiu de la canonització de Josepmaria Escrivà, fundador de l'Opus Dei. El seu objectiu és promoure projectes educatius i de desenvolupament a l'Àfrica subsahariana, així com activitats de sensibilització a la resta del món amb la finalitat d'estimular una actitud positiva en relació amb la cultura africana.

Harambee significa en kiswahili «tots plegats» i ja ha finançat vint-i-quatre projectes en tretze països de l'Àfrica subsahariana per un total de 900.000 euros. En l'acte es van presentar els quatre projectes educatius que es duran a terme enguany al

Sudan, Kenya, Madagascar i el Congo. Linda Corbi, responsable internacional d'Harambee, va assenyalar que volem «fer sentir al poble africà que és capaç de resoldre els seus propis problemes. Àfrica té la seva riquesa i no és tan sols petroli; de l'africa no se'n sap res i no se'n parla».

Luis Gordon i Josebe Soga, de la directiva Harambee Espanya, van destacar la demanda de moltes persones que des del 2002 col·laboraven amb Àfrica a través de Harambee perquè tingués la seva pròpia estructura a Espanya. Harambee dona suport a iniciatives promogudes per organitzacions africanes amb ajudes obertes a tota cultura, religió, raça i ètnia. Així mateix, ha convocat un premi internacional audiovisual sota el lema «Comunicar Àfrica». (C.C.)

La bona notícia...

Missatgers de la Pau

L'associació Missatgers de la Pau, fundada el 1966 i dirigida encara avui pel P. Àngel García, s'ha estès arreu del món. Du a terme una acció social de protecció a la infància ampliada en aquests darrers anys als ancians i a altres sectors vulnerables de la societat, com els discapacitats, les dones víctimes de la violència, els immigrants i els drogoaddictes. L'acció de Missatgers de la Pau és immensa, perquè està present als països més pobres del món i fins i tot ha estat elogiada pel mateix papa Benet XVI.

A més dels programes de cooperació estables al Tercer Món, Missatgers de la Pau accepta apadrinaments puntuals. Gràcies a aquests apadrinaments, l'associació pot fer projectes internacionals, inciatos generalment amb ajudes d'institucions públiques i privades, que no poden fer-se càrrec del seu manteniment. Amb l'apadrinament es cobreixen les despeses de roba, medicaments i ensenyança dels nens i nenes custodiats per Missatgers de la Pau. Molts d'aquests petits són orfes, estan abandonats i viuen en cases d'aquesta organització. D'aquesta manera, tenen cobertes totes les necessitats bàsiques.

Són milers els nens que, amb l'apadrinament, reben alimentació, educació i assistència sanitària a les llars de Missatgers de la Pau a Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina. Les quantitats són deduïbles de la declaració de renda. Per a més informació: tel. 913 643 940.

Francesc Gamissans

cultura

El monestir de Santes Creus rep un ajut de 15.000 euros

AIGUAMÚRCIA.— L'Ajuntament d'Aiguamúrcia, municipi al qual pertany el monestir cistercenc de Santes Creus, ha rebut una aportació de 15.000 euros. Aquesta dotació és fruit del conveni de col·laboració signat amb l'Obra Social "la Caixa", juntament amb nou entitats i institucions més de les comarques de Tarragona seleccionades en el marc de la convocatòria d'ajuts socioculturals corresponents a l'any 2005.

En el cas concret de l'Ajuntament d'Aiguamúrcia, els 15.000 euros rebuts aniran destinats a

Acte de signatura del conveni.

ajudar a sufragar el projecte d'il·luminació del monestir de Santes Creus i dels seus recintes. El monestir ha esdevingut un important centre d'interès turístic, sobretot pel que fa a la promoció de la cultura cistercenca catalana, però necessita resoldre les seves mancances lumíniques. Entès com a petites pinzellades de llum, el projecte de l'Ajuntament d'Aiguamúrcia persegueix realçar, encara més, les enormes possibilitats estètiques de l'edifici cistercenc, situat a la vora del riu Gaià. (Joan Boronat)

Es reprèn la publicació d'«Aula Teològica»

BARCELONA.— El Secretariat de Teologia a la Universitat (STU) torna a emprendre la publicació d'*Aula Teològica*, una publicació que va iniciar el 1988 el Servei d'Assistència i Formació Religiosa a les Universitats (SAFOR) —i que es va editar anualment fins al 1995— amb la voluntat de posar a debat la reflexió teològica i religiosa en el si de la universitat pública.

El primer número d'aquesta nova etapa recull les aportacions fetes en el I Seminari Interdisciplinari per a Professors i Alumnes realitzat l'octubre passat sota el tema «La raonabilitat de la fe en la nostra societat», de la mà dels teòlegs Andreu Marquès i Francesc Torralba. *Aula Teològica* comença amb una tirada de 500 exemplars i una periodicitat semestral.

Mar Galceran, secretària executiva de l'STU, afirma que «*Aula Teològica* es projecta com un espai de reflexió compartida d'aquells temes i continguts que poden ajudar a interpretar més comprensivament la nostra realitat sociocultural i contribuir a la construcció d'un saber més holístic, obert i integrador de diferents perspectives i posicionaments». Més informació: secretaria@teologia.alauniversitat.org (C.C.)

La missa conventual de Montserrat, en directe per Ràdio Estel

MONTSERRAT.— Des del diumenge 23 d'abril, la missa conventual del monestir de Montserrat es retransmet en directe, a les 11.00, per Ràdio Estel a través de les seves onze freqüències i també per la mateixa web de l'emissora (www.radioestel.com). Per la seva banda, l'Eucaristia de la comunitat benedictina es pot sintonitzar, a partir de les 13.00, a través de la pàgina web de Catalunya Ràdio (www.catràdio.cat). Catalunya Ràdio, que fins fa poques setmanes, retransmetia en directe la

missa montserratina a través de l'antiga emissora Catalunya Cultura, l'ofereix ara a tot el món per Internet. Això ha estat possible gràcies a l'acord al qual s'ha arribat amb la direcció de totes dues emissores.

D'altra banda, la vetlla de Santa Maria, que es va celebrar el 26 d'abril, a les 22.00, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons Lluís Martínez Sistach, també va ser retransmesa en directe per Ràdio Estel. (C.C.)

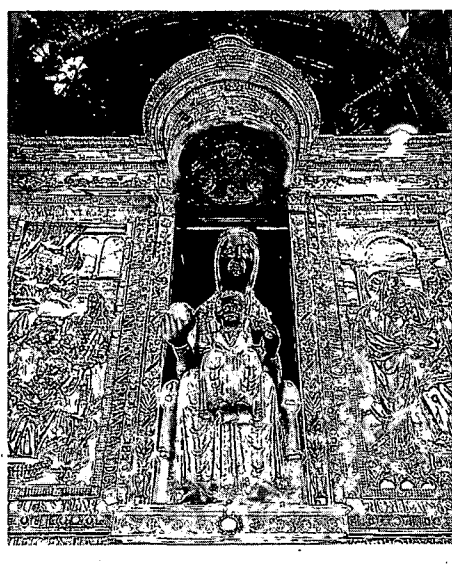
125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat (IX)

En l'anterior article veïem com la voluntat de reconciliació que el cardenal Vidal i Barraquer havia viscut gairebé en solitari, ja esdevenia patrimoni del poble català, que ell tan dignament l'havia presidit en la fe i en l'amor en moments tan difícils de la nostra història. A partir de les festes d'entronització en honor de la Mare de Déu, un esperit de reconciliació impregna tota la societat civil catalana, que serà la clau del seu progrés en tots els àmbits. Catalunya es reconstruirà a partir d'uns ideals que cohesionarien la societat fruit de la reflexió dels homes de la postguerra, que van voler aprendre la tràgica lliçó de la guerra entre germans.

Així, les bases per a la reconstrucció de Catalunya eren, abans que tot, recuperar la llengua i la cultura catalanes; Catalunya per damunt de les opcions de partits i dels interessos de les classes socials; la recuperació econòmica i la justícia social perquè el benestar arribés a totes les capes de la societat, tant pels d'ací com pels novvinguts, i la lluita per un futur democràtic, fent d'Europa l'ideal que garantis el reconeixement de la realitat de Catalunya per una instància supranacional. Tots aquests nobles ideals es van portar a terme quasi harmònicament, malgrat totes les lluites i dificultats amb què s'ha trobat el poble català. La gràcia de Déu que la Mare de Déu ens va concedir ens hi ha acompanyat.

Ara que celebrem el 125è aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya, tenim davant nostre nous reptes que hem d'afrontar i que superen les nostres capacitats.

Què podem implorar a Maria en aquest any jubilar?

Estem immersos en un temps de crisi que abasta tots els àmbits, tant l'eclesial, el social com el cultural. En aquest àmbit de crisi de valors i de les institucions, emergeix amb una gran força l'islam com la religió del futur, però que implica també una societat ben allunyada de la igualtat home-dona, de la separació entre el secu-

lar i el religiós, dels principis democràtics, de la llibertat religiosa...

Implorar l'ajut de Maria

El cardenal Biffi de Bolonya ha arribat a dir: «Europa o torna a ser cristiana o es farà musulmana.» Perquè això mai s'esdevingui cal que implorem l'ajut de Maria patrona nostra amb amor sincer i amb una confiança ferma, amb la seguretat que no serem decebuts. Perquè, com deia Pau VI i ens ho testimonia tota la nostra història, «Ella és admirable per a nosaltres, és amable per a nosaltres. Ella, com en l'Evangeli (cf. Jn 2,3 ss), intervé davant del seu Fill Diví i ens obté d'Ell miracles, que la marxa normal de les coses no admetria. És bona, és poderosa. Coneix les necessitats i els dolors humans.»

Fem ben nostres també les paraules que el bisbe Urquianona va dirigir als seus diocesans quan els va comunicar la concessió per part de la Santa Seu del patronatge de la Mare de Déu sobre Catalunya: «Rebeu per vostra Mare a Maria de Montserrat, preneu-la com la vostra principal patrona; confieu-vos a les seves mans; tingueu confiança de tenir un venturós futur; sols penseu a estimar-la com a veritables fills, a glorificar-la amb el vostre culte i a honorar-la amb la vostra virtut. La recompensa de tan bona Mare i de tan excelsa patrona mai no us podrà faltar; l'experimentareu de manera curu-

lla en vida i en la mort. (...) Augmenteu, per tant, la vostra fe i la vostra devoció a la Santíssima Verge.»

Davant dels reptes que ens ofereix el present i el futur, potser com mai té sentit dirigir-nos a la Mare de Déu sota l'advocació de Montserrat, ajudats de la visita espiritual del bisbe Torras i Bages: «Verge prodigiosa, sol puríssim on reposà l'Eterna Saviesa quan vingué al món a ensenyar el camí de salvació: aconseguí als vostres catalans aquella Fe que enfonsa les muntanyes, omple les valls i fa planer el camí de la vida. Mare castíssima, mirall de puresa, flor de les verges, que portàreu al món el bàlsam d'incorruptió: aconseguíu-nos que visquem amb coherència i fidelitat l'Evangeli. Profetessa admirable, que beneireu i alabàreu l'Etern, més que no pas totes les jerarquies angèliques plegades feu que estimem de tot cor a Déu nostre Senyor i l'honorem amb la vida i la paraula. Rosa de caritat, foc que sense consumir escalfa: traieu de Catalunya l'esperit de discòrdia; i ajunteu tots els seus fills amb cor de germans. Santa engendradora de l'Etern, Filla del vostre Fill: feu que mai no es desfaci aquest poble català que vós espiritualment engendràreu. Verge poderosa, més forta que un exèrcit en ordre de batalla: des del vostre alt castell de Montserrat defenseu d'enemics espirituals i temporals tota la terra catalana que teniu encomanada. Senyora de Montserrat, que teniu la vostra santa muntanya voltada d'oliveres, signe de pau: aconseguíu als pobles de Catalunya una pau cristiana i perpètua.» (C.C.)

Celebració del 75è aniversari de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat

BARCELONA.— Mn. Antoni Batlle va fundar el 1931 l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat. Des d'aleshores, l'entitat ha ofert a infants i adolescents la gran aventura de créixer i aprendre mitjançant el mètode escolta i guia. Una proposta educativa i de valors que

pretén que els joves esdevinguin protagonistes del seu propi creixement amb la finalitat de formar-los com a persones solidàries i compromeses amb la societat que els envolta. Amb motiu dels seus 75 anys de vida, l'Agrupament ha organitzat una sèrie d'actes commemoratius.

jaments del moviment escolta català evolucionen i s'adapten als nous temps.

Moments de canvi i evolució

A l'inici de la dècada dels setanta, l'Agrupament es trasllada definitivament als locals de la plaça Bonanova. És un moment de canvis i les dues organitzacions de l'escoltisme catòlic català, Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi, evolucionen paral·lelament com a espais de formació democràtica i de renovació pedagògica. El treball conjunt entre totes dues associacions condueix a la seva fusió en una única organització el 1977. D'aquesta manera, es crea Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya (MEGSJC), que introdueix definitivament el concepte de coeducació en l'escoltisme catòlic català, dirigit tant als nois com a les noies.

El 1981 se celebren els cinquanta anys de l'agrupament. El temps passa i la societat canvia els seus valors i les seves necessitats. L'escoltisme ja no és l'única oferta de lleure a l'abast de les famílies. MEGSJC és actualment una entitat dinàmica, capaç de mobilitzar 15.000 joves, que ha sabut adaptar-se al llarg del temps a la realitat juvenil i a la societat catalana.

Més informació, a/e: 75anys@aemontserrat.org, web: www.aemontserrat.org. (C.C.)

Les actes de commemoració del 75è aniversari de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat van tenir el seu punt d'inici en una exposició celebrada durant la primera setmana d'abril a l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), a Barcelona. L'acte d'inauguració es va dur a terme el 5 d'abril a la seu de l'IEC i va constar d'una taula rodona sobre la història de l'escoltisme i de l'Agrupament i sobre el paper que aquest ha tingut en la societat catalana del segle xx.

L'acte següent és una excursió a Montserrat. El 13 de maig, al vespre, tindrà lloc la sortida oficial des de la plaça Bonanova de Barcelona fins a Montserrat. Després de la caminada, el diumenge 14, els pelegrins assistiran a la missa conventual de les 11.00. Un cop finalitzat l'acte religiós, hi haurà una recepció amb el pare abat, a qui se li farà entrega d'un record de l'aniversari. Acabada la recepció i abans del dinar de germanor es farà una fotografia per a la història amb tots els assistents.

La gran festa commemorativa es farà durant tot el dissabte 10 de juny als jardins Brusi, propers a la plaça Molina. Durant el matí, les actuals unitats de l'Agrupament faran cau normal, amb activitats obertes a tots els infants que s'hi vulguin incorporar. A partir de la una i durant l'hora de dinar hi haurà una ballada de sardanes. A les cinc de la tarda i fins a dos quarts de vuit es duran a terme les activitats vinculades a «Recordant els Mercats de Calaf». De dos quarts de vuit a dos quarts de nou hi haurà un concert d'un grup d'animació infantil que acabarà amb una cercavila de la colla gegantera del districte i un correfoc amb els diables del barri. A les nou s'interpretarà el *Cant dels adéus* a les deu del vespre començarà un concert per als més joves.

El principal objectiu dels actes que es realitzaran amb motiu del 75è aniversari de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat és celebrar amb tothom que ho desitgi una efemèride tan important com aquesta. No és fàcil que una entitat sense ànim de lucre arribi als 75 anys. Es pretén que aquest aniversari serveixi també com a punt de trobada de les diferents generacions que han passat per l'Agrupament i per donar a conèixer la proposta educativa de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya.

Orígens i primers anys

El 1931 el sacerdot i pedagog Antoni Batlle funda a Barcelona l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat en el marc dels Minyons de Muntanya, posats en marxa per Josep M. Batista i Roca. Els locals de l'agrupament eren en uns baixos del carrer Diputació. El 1932 neix la Ger-

L'escoltisme, una gran proposta educativa.

manor de Noies Guies. Els primers temps de Minyons de Muntanya i de l'Agrupament Escolta Mare de Déu de Montserrat van ser d'expansió i van anar acompanyats d'un procés d'aproximació a les altres associacions escoltes catalanes. L'acostament va fer que totes aquestes organitzacions s'unifiquessin el 1936.

L'estiu del 1936 l'agrupament tenia el seu camp d'estiu a Àreu. Amb l'inici de la guerra civil, el local va ser assaltat i saquejat i Mn. Batlle es va exiliar a Suïssa. El projecte de l'escoltisme català va quedar malmès. Això no obstant, un grup reduït va intentar reprendre l'activitat escolta en la clandestinitat aconseguint que no desaparegués. A l'exili, Mn. Batlle coneix a fons l'escoltisme que es feia a Europa, sobretot el dels Scouts de França. El 1945, un cop retornat de l'exili, Mn. Batlle impulsa la represa del moviment de manera clandestina. Així neixen els Minyons Escoltes i les Guies Sant Jordi. L'agrupament Mare de Déu de Montserrat va renéixer amb l'impuls de Llorenç Satorres.

A partir del 1950 s'inicia la gran embranzida de l'escoltisme confessional, que, alhora, significa la gestació d'una crisi del conjunt del moviment escolta que esclatarà amb la divisió en distintes branques. L'escampadissa de guies que han de fer la prestació militar propicia la formació de nous escoltes a molts indrets de Catalunya. El 1954, Mn. Batlle, ja malalt, participa per última vegada en els camps d'estiu de l'Agrupament. El maig d'aquell any se celebra una gran fira al casal del carrer dels Arcs. Aquella fira va ser la precursora dels Mercats de Calaf.

El 1956 se celebra el vint-i-cinquè aniversari de l'agrupament amb la realització d'activitats tècniques d'alt nivell a la finca de Premià de la família Riera-Sala. Durant els últims anys de la dècada dels cinquanta l'Agrupament rep l'encàr-

rec de responsabilitzar-se de la formació de caps i de les activitats generals de la branca de Minyons. A principis dels seixanta es crema el Casal Montserrat del carrer dels Arcs. Mentrestant, els plante-

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Dos usos per al vi

Un cuiner, del qual no us diré el nom, feia un ús desmesurat de les ampolles de vi blanc. Cal dir, però, que tot i que a les dotze del migdia tenia les galtes i els ulls una mica enrogits, era un gran professional. La malaltia, però, el tenia ben atrapat. Moltes vegades li havia de cridar l'atenció per por que no es cremés o no tingués cap accident. A la cuina cal posar-hi els cinc sentits!

El costum de beure una mica de vi durant els àpats és molt sa. Els grans vins han de tenir una sèrie de qualitats: color intens, un gust persistent i han de ser equilibrats. El nostre país n'és un gran productor.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi*, truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Presentació d'un llibre sobre el convent de la Mercè de Lleida

■ Els diners recaptats amb la venda dels exemplars aniran destinats a les missions mercedàries

LLEIDA.— La sala d'actes de la Biblioteca Pública de Lleida va acollir recentment la presentació del llibre *El convento de la Merced de Lleida. 780 años de solidaridad*, del P. Joaquim Millán, mercedari i historiador de l'orde.

L'acte de presentació, molt concorregut, va ser presidit per Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe de Lleida, i pel P. Florencio Roselló, provincial dels Mercedaris. En la seva intervenció, el P. Roselló es va referir a l'estima que hi ha a Lleida per la Mercè: «Se l'estima i els mercedaris també estimem Lleida i la vivim. Per això, l'orde, tot i les dificultats que ha tingut al llarg de la història —que es veuen àmpliament reflectides en el llibre—, continua i vol continuar present a la ciutat i a la diòcesi, sempre que les vocacions ens ho permetin i amb voluntat de servei, seguint el nostre carisma mercedari.» Un carisma que el pare provincial va definir com «una obra de llibertat».

El P. Florencio Roselló va acabar la seva intervenció fent memòria dels sis oratoris que l'obra és un acte de gratitud

El bisbe de Lleida va presidir l'acte.

religiosos mercedaris màrtirs al convent de Lleida l'any 1936, als quals va qualificar com de «veritables testimonis de fe». Per la seva banda, l'autor de l'obra va explicar que, amb llibres com aquest, pretenia mirar el futur i conèixer el passat. «Aquesta història de la Mercè de Lleida és una història d'amor sacrificat», va dir el P. Joaquim Millán.

tud al Déu Pare per aquest gran do seu, que ha significat per a Lleida la presència caritativa i evangelitzadora dels Pares Mercedaris. «També hi descobrim —va afegir el prelat— les arrels que impulsen un present evangelitzador, difícil però gratificant.» En aquest sentit, Mons. Ciuraneta va fer referència a la contribució dels Mercedaris al bé comú: «Des de la seva fe en Jesucrist, han

contribuït al bé social, personal i espiritual d'aquesta ciutat, a la promoció dels més febles i a la potenciació de la cultura de la nostra gent. Fem memòria amb gratitud a Déu pels fruits espirituals i materials que la vida cristiana dels Pares Mercedaris ha fet germinar en aquesta societat.»

Per al bisbe de Lleida, els esforços actuals per aprofundir en les arrels religioses de la nostra història «són molt importants i necessaris. Recordar el passat, tot agraït l'herència cristiana que ha configurat la fe, ens és indispensable perquè avui hi hagi una pèrdua, conscientment o inconscientment, d'aquesta memòria històrica».

Antoni Llevot, director dels serveis territorials de Cultura de la Generalitat, va cloure l'acte. Va afirmar que el llibre que acabava de ser presentat honorava la història de Lleida. El superior de la comunitat de Lleida, P. Joaquim Brumos, va donar les gràcies a tots els qui han fet possible l'edició del llibre i als que omplien la sala d'actes de la Biblioteca, ja que van participar i van donar suport a l'acte de presentació. També va explicar que tots els diners que es recullin amb la venda dels exemplars d'aquesta obra seran destinats a les missions mercedàries.

Jordi Curcó

Portada del llibre.

Arrels històriques dels Mercedaris

L'obra, al llarg de les seves 813 pàgines, acompanyades per fotografies antigues i inèdites, ofereix les arrels històriques dels Mercedaris, des de la seva arribada a Lleida, l'any 1225, de la mà del rei Jaume I en gratitud a la Mare de Déu. Es tracta de la segona fundació mercedària en terres catalanes i una de les més esplendoroses.

El llibre ens apropa la biografia del mercedari Jaume Conchillos, primera figura de l'Humanisme a Lleida, que va ser nomenat bisbe de la diòcesi el 1512, amb tot el que això va suposar de suport a la presència mercedària a la capital de Ponent. Joaquim Millán parla també dels diferents convents i esglésies que ha tingut l'orde a Lleida, com el convent barroc del 1666, construït al solar que avui ocupa la catedral nova de Lleida, passant per l'església i convent del carrer de Sant Antoni, aixecat el 1761, fins a l'actual parròquia i església al barri de la Mariola, on van arribar el 1974. L'obra fa també història dels anys d'exclaustració (1821-1887).

Així mateix, el llibre recull l'acció pastoral dels Mercedaris en la seva abnegada atenció actual al centre penitenciari de Ponent i l'acollida a persones marginades, immigrants i transeünts, d'acord amb el seu particular carisma de la Mercè.

INGREDIENTS:

8 rovells d'ou
8 cullerades de sucre
2 cullerades de Maizena
3/4 de litre de moscatell
nou moscada

PREPARACIÓ:

Poseu en un bol vuit rovells d'ou batuts, vuit cullerades de sucre, dues cullerades de Maizena, 3/4 de litre de moscatell i una miqueta de nou moscada ratllada i poseu-lo al foc suau. Remeneu-ho tot bé fins que quedi una crema ben espessa i, després, coleu-la. Si la crema us queda una mica massa espessa, afegiu-hi un rajolí més de vi.

Any Mozart dins de la festa major dels Sants Màrtirs de Vilassar de Dalt

VILASSAR DE DALT.— La Confraria dels Sants Màrtirs celebrarà el proper dissabte 29 d'abril, festivitat dels Sants Màrtirs, a dos quarts de dotze del migdia, l'ofici solemne en honor dels patrons de la vila a la parròquia de Sant Genís de Vilassar de Dalt. Aquest any, amb motiu del 250è aniversari del naixement de Mozart, la Coral Mareny i la Coral Xalesta, acompanyats de l'orquestra Terrassa 48 i de quatre solistes, interpretaran, dins de l'ofici i sota la batuta de Joaquim Miranda, la *Missa de la coronació* d'aquest excel·lent músic austríac. (C.C.)

Altar de la parròquia de Sant Genís de Vilassar de Dalt.

Crema de moscatell

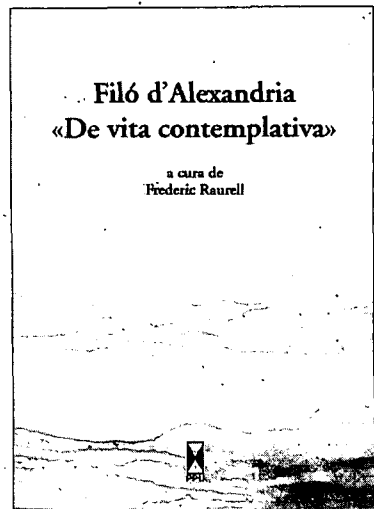
Llibres

Experiència de vida monàstica

Des d'Eusebi de Cesarea (segle IV dC) fins als nostres dies, els estudiosos no han deixat de mostrar un interès apassionat per una comunitat d'homes i dones del segle I aC al segle I dC, descrita per Filó d'Alexandria en la seva bella i original obra *De vita contemplativa*. Filó la veu ubicada no lluny de la gran ciutat d'Alexandria, sobre un turó dominant l'idíl·lic llac de Mareot. És una comunitat formada per homes i dones,

anomenats terapeutes i terapeütides, lliurats a la contemplació i a l'estudi, principalment de la Bíblia, amb una caseta individual (amb oratori, petit jardí i habitació per dormir, com faran després els cartoixans). Un cop per setmana es reuneixen tots en un àpat sagrat i reflexionen sobre textos bíblics que els presenta el president de l'assemblea. L'austeritat, la pobresa i el silenci per poder captar la Paraula caracteritzen aquesta original comunitat, de la qual parteix amb tota versemblança el monaquisme cristià. Frederic Raurell, gran exegeta i dotat escriptor, fa un regal preciós a la cultura religiosa de Catalunya amb una obra de gran rigor científic i qualitat literària. (Teresa Solà)

Frederic Raurell, *Filó d'Alexandria. «De vita contemplativa»*. Promociones y Publicaciones Universitarias, Barcelona 2006, 268 pàg.

Història de l'astronomia

Aquest nou volum de la col·lecció Cultura i Pensament s'ha escrit amb el propòsit de completar en certs aspectes el que ja s'havia dit en els dos llibres dedicats als astres i a l'astrofísica (números 12 i 14 de la col·lecció). Hi afegeix la història dels científics que s'han dedicat a escatir com és el curs dels astres i la seva constitució, des de la prehistòria fins a l'obtenció dels coneixements actuals. «La immensitat del cosmos, la

seva admirable constitució, les lleis que en regulen el desenvolupament, els mitjans ideats i emprats per assolir-ne cada vegada més coneixements... sedueixen intensament els esperits dotats d'inquietud científica, que no s'accontenten amb idees vagues sinó que desitgen aprofundir més i més en la realitat de les coses», afirma l'autor, el teòleg i professor Mn. Francesc Nicolau. És un llibre redactat en un estil comprensible i didàctic, que pot servir de gran ajuda per a alumnes i professors en particular i per a tota mena de públic en general. Tots els articles que s'hi recullen han estat publicats a la secció de «Ciència» de *Catalunya Cristiana*. (C.C.)

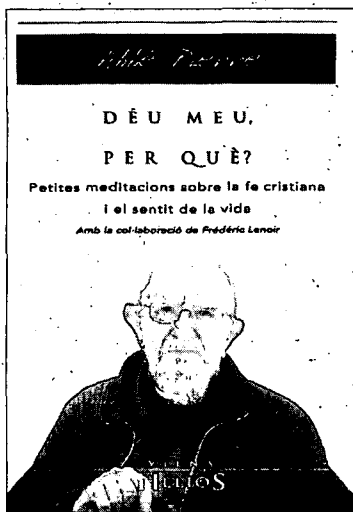
Francesc Nicolau i Pous, *L'astronomia en la seva història*. Editorial Claret, Col·lecció Cultura i Pensament, Barcelona 2005, 281 pàg.

Reflexions sobre el cristianisme

Aquest llibre recull, en un to de confidència i amb una absoluta llibertat de pensament, les conviccions i els interrogants de l'abbé Pierre sobre la fe cristiana i el sentit de la vida. En les seves reflexions, el sacerdot parla obertament sobre alguns dels temes clau que es planteja el cristianisme avui dia: el paper de la dona en l'Església, el matrimoni homosexual, el celibat i la castedat dels sacerdots, la relació de Jesús amb Maria Magdalena, el lloc del cristianisme entre les religions del món, el fanatisme religiós, el pecat original, la mort de Joan Pau II i l'elecció de Benet XVI. Escrit en col·laboració amb Frédéric Lenoir, director de la revista *Le Monde des Religions*, aquesta obra, tan breu com intensa, ha estat considerada el testament espiritual de l'abbé Pierre. Nascut el 1912 a Lió, l'abbé Pierre va fundar el 1949 l'associació Emmaüs, que té com a objectiu principal ajudar a eradicar la pobresa. Avui és una organització internacional que es coneix amb el nom de Drapaires d'Emmaüs. A més, és autor d'una vintena de llibres de temàtica religiosa i social que han estat traduïdes a una dotzena d'idiomes, entre ells el català. (C.C.)

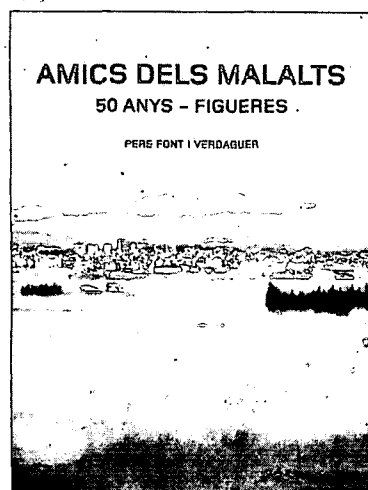
Abbé Pierre, *Déu meu, per què? Petites meditacions sobre la fe cristiana i el sentit de la vida*. Viena Edicions, Col·lecció Helios, Barcelona 2006, 95 pàg.

Cinquanta anys de solidaritat

Mn. Pere Font i Verdager ha volgut retre homenatge a l'associació Amics dels Malalts de la ciutat de Figueres amb motiu de la celebració de les seves noces d'or. «Felicitats, figuerencs, perquè, entre les moltes associacions que teniu a la ciutat, hi ha aquesta que us honora. La meua felicitació i gratitud és, no solament per als qui en foren els fundadors o han format part de les diferents juntes que s'han anat succeint al llarg dels anys, sinó també per a tots els dos-cents socis que té actualment l'associació», escriu Mons. Carles Soler i Perdigó, bisbe de Girona, en el pròleg. En la primera i segona parts, l'autor explica el naixement de l'entitat, els primers passos, les activitats que du a terme, el nombre dels socis al llarg dels anys, els pelegrinatges a Lourdes, el futur de l'associació, etc. La tercera part comprèn un conjunt d'escrits de persones relacionades amb Amics dels Malalts. «Que una entitat o associació compleixi 50 anys és digne de celebració. Que, a més, aquesta entitat tingui com a objectiu fonamental fer costat als qui pateixen és, sobretot, digne d'admiració», comenta Carles Pàramo, president de la Diputació de Girona. (C.C.)

Pere Font i Verdager, *Amics dels Malalts. 50 anys*. Associació Amics dels Malalts, Figueres 2006, 207 pàg.

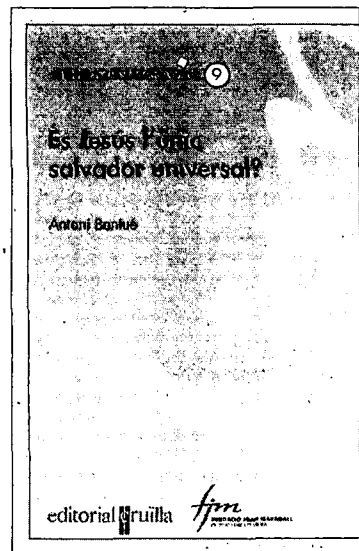

La missió salvífica de Jesús

Si la missió del cristianisme és anunciar la veritat de la Bona Nova a tots els pobles de la terra, se li planteja —i així ha estat des del començament— el problema de la legitimitat a l'hora de fer valer les seves certeses per sobre d'altres creences. Un cristianisme que vulgui arrelar en la modernitat ha de poder donar una resposta

plausible i raonable a aquest repte. Antoni Bentué, doctor en Ciències de la Religió per la Universitat d'Estrasburg, pretén en aquest volum fer un seguiment dels conflictes que aquesta pretensió ha generat en diversos moments de la història de l'Església i de quina manera se'ls ha donat resposta. L'autor presenta en un dels capítols alguns aspectes de l'apologètica medieval, particularment en l'obra de Ramon Llull i en la de Nicolau de Cusa. També dedica tot un altre capítol al problema de la missió cristiana en la seva arribada a Amèrica, tal com se'l va plantejar Bartolomé de las Casas, o p., o José de Acosta, s.j. Cal assenyalar que aquest llibre ha nascut de les lliçons que Antoni Bentué va impartir l'any 2005 a la IX Aula Joan Maragall. (C.C.)

Antoni Bentué, *És Jesús l'únic salvador universal?* Editorial Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Col·lecció Cristianisme i Cultura, Barcelona 2005, 142 pàg.

L'adolescent i el seu món

L'adolescència és una etapa de canvis, inadaptacions, conflictes amb la família, descobriment del sexe i de noves experiències, algunes tan perilloses com les drogues. Vittorino Andreoli, un psiquiatre molt popular al seu país, adreça aquesta carta als

adolescents per comunicar no teories científiques ni veritats absolutes, sinó experiències, pensaments i sentiments. Així, amb un llenguatge senzill i espontani, amb una gran càrrega emotiva i lluny d'un to adoctrinador, parla als joves —i alhora, als pares i educadors— dels problemes que cal encarar en aquesta difícil fase de la vida. *Carta a un adolescent* ha esdevingut un dels llibres de no-ficció més llegits a Itàlia en els últims anys. «És meravellós —escriu l'autor en una de les pàgines del llibre— tindre alguna relació amb aquest Déu, conegut o desconegut. És un misteri, una cosa que no coneixes però que sents. Està però no saps per què ni com. Aleshores busca'l, per qualsevol lloc, no importa si el trobaràs, per viure és essencial seguir el sagrat i buscar una resposta.» (C.C.)

Vittorino Andreoli, *Carta a un adolescent*. Edicions Bromera, Col·lecció El Nord, Alzira 2005, 171 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Heroi desconegut; fusta de sant

Ho diu monsenyor Ricardo Blázquez, president de la Conferència Episcopal Espanyola i bisbe de Bilbao: «El reconeixement de la seva santedat per l'Església, que esperem que arribi aviat, serà una commoció que despertarà en tots una invitació a la santedat.» I el P. Hilari Raguer, especialista en els temes que fan referència a la vida de l'Església durant l'etapa de la guerra civil del 36, ens ofereix el testimoni d'una vida que podia haver passat desapercebuda, a causa de les circumstàncies complexes d'aquella època dolorosa de la nostra història.

Perquè Aita Patxi, com van anomenar el passionista Francisco de la Pasión al País Basc, ha de ser conegut perquè representa un model de lliurament sense reserves als seus germans, en unes circumstàncies extremament difícils, i sobre les quals pot haver-hi alguna confusió, a causa de la insistència general d'analitzar només una de les parts en conflicte, en la contesa fraterna que durant tres anys malastrucs es va ensenyorir del país.

És un problema en el qual la confessió religiosa es va veure embolicada; tots ho sabem. Uns perquè ho van viure, i altres perquè els ho han explicat. Però, no tots han assumit aquest coneixement amb sentit crí-

tic, i han acceptat, generalment, la visió gairebé sempre manipulada —per a bé i per a mal— de l'esdeveniment.

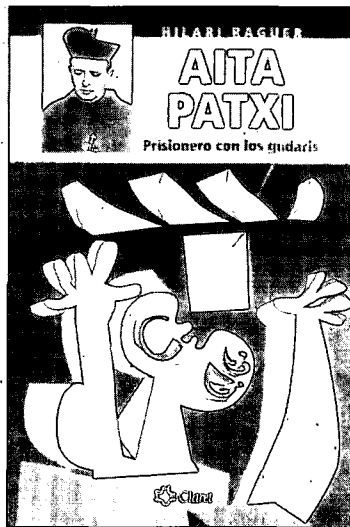
El P. Raguer ens presenta la vida d'aquest sacerdot, que es va lliurar a l'ajuda dels seus compatriotes en circumstàncies molt doloroses, i va acceptar les conseqüències que es van derivar d'exercir el seu ministeri en el bàndol perdedor. Fidel a les seves ovelles, va ser un sacerdot exemplar —així ho afirmen els qui el van conèixer, i consta en els documents que n'avalen la santedat—, i va acceptar el desafiament de ser tractat com un home derrotat, incomprens per molts dels seus germans en el sacerdoti, però amb una voluntat ferma de ser un servidor fidel i humil de tothom.

El llibre del P. Hilari Raguer és una crònica emocionant de la fidelitat d'un home, un sacerdot, als seus germans, tant en la prosperitat com en el desastre d'una derrota. Ell no es va saber escudar en l'hàbit, ni es va aprofitar dels privilegis que li

Hilari RAGUER.

Aita Patxi. Prisionero con los gudarís.

Claret, Barcelona 2006, 364 pàg.

oferia l'aspecte religiós, que malauradament va influir tant en els adversaris, potser més que en la contesa; i això és el més important d'aquesta crònica, que es llegeix com una novel·la històrica, en la qual l'heroï és un sacerdot que no estalvia esforços en la imitació de Jesucrist, fins a morir pels seus germans, si fos necessari, i en una circumstància històrica en la qual, per raons diferents, o es parla de memòria acríticament, o ens deixem endur per la inèrcia d'un ambient on s'accepta que només hi ha un grup digne de veneració i de respecte religiós.

L'autor no té una tasca fàcil, perquè, potser condicionat per l'ambient, es permet en alguna ocasió adjectius que, usats molt de passada, sembla que identifiquen un comentari religiós amb un judici sociopolític. És difícil d'obviar, perquè Aita Patxi va quedar embolicat en un conflicte on va haver de suportar justícies injustes —si és que en podem dir així, en la globalitat del conflicte frater.

Aita Patxi és un exemple de la complexitat del conflicte del 36. I és comprensible

que l'ambient d'ignorància i d'apassionament que encara existeix, malauradament, el miri amb recel, en contrast amb la quantitat de sacerdots víctimes de la persecució religiosa en l'altra Espanya, i les vides i el sacrifici cruent dels quals han estat motiu de textos detallats i d'exaltació de virtuts. La imitació de Crist no té fronteres, ni bàndols, ni entra en el context d'unes vides inspirades en l'Evangeli. Per això creiem que aquest text del P. Raguer és d'una utilitat enorme, ja que ens ajuda a descobrir el sentit autèntic del lliurament a Jesús i als germans.

Les anècdotes explicades pels companys, pels amics, i pels bisbes que van tenir contacte amb ell, en les circumstàncies més inesperades, donen la mesura de la santedat d'aquest passionista humil, que no va buscar mai cap altra cosa que servir els seus germans.

Es dona la circumstància, a més, que això ho va haver de viure en una època molt dura, i en unes circumstàncies de les quals podia escapar. Però ell va triar estar al costat dels seus germans, i sens dubte que hi va estar, a pesar de tot. Perquè la seva vocació de pastor no el va abandonar mai. I la lectura d'aquesta crònica de la seva vida de lliurament i sacrifici deixa una impressió profundament joiosa i admirable.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

13è Certamen Ciutat de Mollet

A partir del compromís adquirit amb motiu del Pubillatge del 1992 de col·laborar en el foment de la sardana i de la música per a cobla, l'Ajuntament de Mollet del Vallès convoca cada any un certamen musical, organitzat amb la col·laboració de l'entitat sardanista molletana Tradicions i Costums.

El concurs està obert a tots els compositors que hi vulguin presentar les seves obres, sense cap altra limitació que la de no tenir més de 40 anys. Les composicions presentades al concurs han de ser inèdites i originals, s'han de presentar en exemplar únic, en partitura d'instrumentació per a cobla d'onze instruments, amb les seves partitelles, deixant a criteri del compositor la inclusió d'un altre instrument; al peu de la partitura cal que hi figuri una reducció per a piano. Cada compositor pot presentar fins a dues sardanes i dues obres de format lliure per a cobla; aquestes darreres han de tenir una durada d'entre 4 i 8 minuts.

La presentació de les obres s'ha de fer de manera que no sigui visible la identitat dels autors; amb aquest fi cada obra portarà la indicació del títol i anirà acompanyada d'un sobre tancat que especifiqui clarament el mateix títol i que contindrà en el

seu interior la fotocòpia del DNI del concursant i un breu currículum. Les obres participants s'han de trametre al Registre General d'Entrades de l'Ajuntament de Mollet del Vallès, plaça Major, 1 - 08100 Mollet del Vallès, amb la indicació Certamen Ciutat de Mollet de Sardanes i Música per a Cobla.

El termini de presentació d'obres concursants finalitzarà a les 8 del vespre del 31 de maig del 2006 i l'acte de lliurament de premis i d'interpretació de les composicions guanyadores es farà el 20 d'agost del 2006, dins dels actes de la Festa Major d'estiu de Mollet del Vallès.

D'acord amb les bases del certamen, el jurat podrà concedir un premi de composició de música per a cobla de 1.202 euros i un premi de composició de sardanes de 601 euros. I si ho creu convenient, podrà atorgar també un accèssit, dotat amb 300 euros. Els criteris de valoració que haurà d'aplicar el jurat seran la qualitat musical de les obres presentades, així com l'aspecte innovador de les composicions i la seva utilitat i funcionalitat. Els premis es podran declarar deserts o atorgar-se *ex aequo*, a criteri del jurat, amb la divisió dels imports corresponents. (C.C.)

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de
comunió
amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 47,95€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els
presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

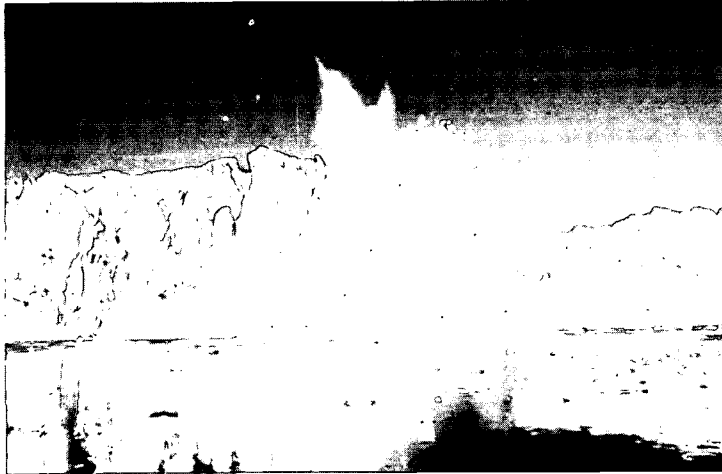
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

A Groenlàndia també minva el gel

De mica en mica ens van arribant més proves de la realitat del canvi climàtic, que ja ha començat i va prenent consistència cada vegada més. Ja n'hem parlat més d'un cop en aquesta pàgina. L'augment de temperatura mitjana global de la Terra és un fet que avui dia ja ningú no pot negar. Les conseqüències, de diversa consideració, que s'estan produint, s'estudien i amb raó per fer-hi front com sigui. Una d'elles és l'augment del nivell dels oceans. Ja vam parlar del que s'ha estudiat a l'Antàrtida. Ara s'ha publicat un article a *Science* que exposa els resultats de l'estudi de les glaceres de Groenlàndia.

L'article ens diu que s'ha pogut calcular que la quantitat de gel que aboquen al mar les glaceres d'aquesta gran illa anualment és de 224 quilòmetres cúbics, cosa que ens diu que s'ha multiplicat per 2,5 el glaç que hi llançaven fa deu anys, que era de 90. Què vol dir això? Com que les nevades que cauen sobre Groenlàndia al llarg de l'any només representen aproximadament un volum de 90 quilòmetres cúbics que abans feien compensació amb la pèrdua, hem de dir que s'ha trencat clarament l'equilibri natural que hi havia.

Em direu que el gel de Groenlàndia només és el 10% del de tot el planeta,

El desgel s'accelera al pol nord.

s'aturaria i provocaria un augment de temperatura al sud d'Europa, també a casa nostra, fins potser d'uns 7 graus! A part d'això, si es fonguessin del tot les glaceres groenlandeses el nivell del mar pujaria uns set metres i els càlculs diuen que això pot passar d'aquí a uns 2.000 anys.

No ens en podem riure. Oi que val la pena que ho sapiguem? Sensibilitzem-nos i mirem de no contribuir a l'escalfament de la Terra amb les emissions de diòxid de carboni.

i potser no cal alarmar-se tant. Només pot fer augmentar el nivell del mar de mig mil·límetre a l'any. Cert que és així, però hi ha una altra raó poderosa per considerar aquest fet més important encara que no pas el que passa a l'Antàrtida: els investigadors creuen que la fusió d'aquest glaç interrompi en les pròximes dècades el gran corrent submarí que regula la temperatura de tota la Terra. Aquest corrent s'alimenta sobretot del que passa al nord de l'Atlàntic, que és on van a parar les aigües més càlides empeses per l'escalfament del tròpic, i l'afluència excessiva d'aigua dolça, poc densa, de les glaceres de Groenlàndia podria alterar fins a aturar el flux d'aigua i l'aigua càlida

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

L'astronomia en la seva història

44 L'estudi del Sol presenta sorpreses

Hem dit que les ratlles de l'espectre del Sol vistes per primera vegada per Fraunhofer el 1814, més de cinc-centes, proporcionaren a Kirchhoff el 1860 un mètode per veure quins elements hi ha al seu embolcall gasós. Només n'identificà mitja dotzena: Mentre ell en feia l'anàlisi ja hi havia un succ, Anders Jonas Ångström (1814-1874) que se li avançava anunciant el 1861 que ja hi havia identificat l'hidrogen. I altres es posaren a continuar-ne l'anàlisi ben aviat: Com el de l'espectre d'estrelles, iniciat, com vam dir, per William Huggins el 1863, i fet en gran escala per Secchi amb les seves 538 estrelles espectrografiades. Aquí hi podríem dir que no era tan sols Aristòtil que era contradictori. També el filòsof positivista August Comte que el 1835 havia dit que «la constitució de les estrelles és un exemple d'aquella classe de coneixements que la ciència és incapaç d'aconseguir». S'equivocà. Amb l'espectrografia la ciència aprenia quina era la constitució i la temperatura de la superfície dels estels. Però encara ens havia de donar més sorpreses l'aplicació d'aquest mètode. I precisament en el nostre Sol.

Un element químic desconegut és abundant en el Sol

Va ser per als astrònoms una ocupació entretinguda i interessant la d'anar analitzant ratlles i identificant elements en el Sol i les estrelles. Aviat es trobaren amb dificultats. Hi havia ratlles que no s'identificaven amb les dels elements coneguts. Caldrà pensar que n'hi ha de nous? No feia pas gaire que, precisament analitzant ratlles espectrals, Kirchhoff havia pogut

descobrir a la Terra en certs minerals elements rars que encara no es coneixien, com el cesi el 1860, i el rubidi el 1861. Potser també n'hi ha de desconeguts en els astres!

L'astrònom anglès Joseph Norman Lockyer (1836-1920), nascut el 17 de maig a Rugby (Warwickshire) —de qui vam parlar al capítol I, que fou el primer que féu un estudi de Stonehenge— va voler estudiar també l'espectre solar. Havia començat fent d'oficinista al Ministeri de la Guerra però l'atracció que sentia per l'astronomia el va fer canviar de professió. Començà les seves indagacions de la constitució del Sol ja el 1860, quan també les iniciava Kirchhoff. Volgué estudiar l'última capa del Sol, per damunt de la fotosfera, la que havia descobert Arago. Ell l'anomenà *cromosfera* (esfera de color, perquè era d'un color rosat, no blanc), nom que s'ha mantingut. Fa unes prominències que de vegades semblen unes immenses flamarades, anomenades *protuberàncies*. Lockyer volgué escatir de què estan formades. Ja s'havien vist en eclipsis totals i ell ideà la manera de captar-les fent com un eclipsi artificial permanent a fi d'aplicar-hi l'espectroscopi sense que la llum de la fotosfera hi aparegués. El 1868 n'aconseguia l'espectre.

Precisament havia obtingut el resultat quan un astrònom francès, Pierre Jules César Janssen (1824-1907) era a l'Índia per observar un eclipsi total de Sol. Aquest científic havia mesurat l'alçada de les protuberàncies que hi aparegueren i havia intentat obtenir-ne també l'espectre. No se'n va sortir gaire. La durada de l'eclipsi era un temps massa breu. Ales-

hores se li ocorregué fer el dia següent una cosa semblant a la ideada per Lockyer i aconseguí, com l'anglès, un bon espectre de la protuberància. Digué que per a ell aquell segon dia havia estat el dia de l'eclipsi (artificial, és clar). Els resultats de Lockyer i de Janssen es van confrontar. Tots dos verificaren el que havien obtingut i s'ho comunicaren. La cosa era interessant. Fins i tot el govern francès va fer una medalla amb la testa dels dos científics deu anys més tard. I què és el que havien trobat?

Era clar que es tractava d'un element desconegut a la Terra. Janssen advertí que una ratlla molt intensa de l'espectre no corresponia a res conegut i n'envià l'informe a Lockyer que també havia vist en el seu espectroscopi la ratlla. La interpretació del l'anglès va ser taxativa: és evident que hem trobat un nou element que no coneixem de cap mineral de la Terra. I ho publicà. Caldrà posar-li un nom. S'acordà, i fou acceptat més tard internacionalment, donar-li el d'*helium* (heli, en català), derivant del mot grec Hélios, que significa «Sol».

I el nou element després es veu que existeix també a la Terra

De moment la troballa de Lockyer-Janssen no impressionà gaire els químics. La majoria no se'n fiaren. I tenien els seus motius. En aquest moment l'anàlisi espectroscòpica era una cosa molt nova i es veia molt arriscat això de col·locar un element nou en un astre només amb la base tan poc sòlida, deien, d'una ratlla en un espectre. Més encara. A mesura que creixia la dèria d'analitzar espectres estel-

lars va fer que quan hi apareixien ratlles no identificades els qui les descobrien ja les atribuïssin a elements desconeguts. I així nasqueren el *nebulium* (trobat a l'espectre d'una nebulosa) el *coronium* (a la corona del Sol) i altres, tots molt dubtosos (i que més tard es demostraren inexistents). Per això molts consideraren l'*helium* de Lockyer com una entelequia.

Però no ho era, sinó de debò un nou element. Quan feia ja trenta-sis anys de l'informe de Lockyer el químic escocès William Ramsay (1852-1916), el descobridor del gas inert *argó*, feia la troballa d'un altre gas, també inert, emès per un mineral radioactiu d'urani, la claveïta, que presentava les mateixes ratlles que l'element que Lockyer havia trobat al Sol. Era el 1895. Tots els químics li hagueren de donar la raó i l'astrònom anglès, que encara vivia, tingué la satisfacció de veure que no s'havia equivocat. El nom d'*helium* («element del Sol») es mantingué encara que també n'hi hagués a la Terra.

I què passava amb el *nebulium* i el *coronium*? Va ser el mateix Lockyer qui suggerí la solució: quan els àtoms es troben a temperatura molt alta poden emetre un espectre diferent per un canvi estructural. I tenia raó: el canvi era que es ionitzaven perdent electrons de les capes superiors i això els feia canviar-ne l'espectre. Àtoms mutilats i no àtoms desconeguts eren els causants d'aquells espectres estranys. El 1927 l'astrònoma americana Ira S. Bowen demostrava que el *nebulium* no era altra cosa que una barreja d'oxigen i nitrogen altament ionitzats, i el 1941 el suec Bengt Edlen constata que el *coronium* estava fet d'àtoms de níquel i ferro que havien perdut una dotzena d'electrons.

Lockyer ja no pogué assabentar-se d'aquestes confirmacions de la seva teoria. Havia mort el 14 d'agost del 1920 a Sidmouth (Devonshire). El 1874 havia rebut la medalla Rumford i havia estat fet cavaller el 1897.

TAC

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

Novia por contrato **

Director: Tom Dey.

Guionista: Tom J. Astle i Matt Ember.

Intèrprets: Matthew McConaughey, Sarah Jessica Parker, Kathy Bates, Terry Bradshaw.

Gènere cinematogràfic: comèdia-romàntica.

Estats Units, color, 2006. 97 minuts. / Públic: adults.

La parella protagonista en un film mediocre.

Tripp té 35 anys i continua vivint sota el sostre patern i matern, i sembla content. Els pares, una mica cansats de la situació, contracten una jove perquè aconseguixi que el seu fill s'independitzi

el més aviat possible.

Previsible, mínimament graciosa i amb un estilisme perfecte. Són tres de les notes que defineixen aquesta comèdia romàntica al més pur estil comercial: des del guió fins als actors (perfectes, i també perfectament vestits), que ja són una venda directa del producte. L'únic toc d'originalitat és la situació que mira de retratar: els joves de trenta anys establerts a casa dels pares; donat el to lleuger i fàcil del film, però, tampoc no serveix per enfil·lar cap discurs raonable sobre el tema.

De la seva banda, el guió funciona a base de tòpics del gènere: encontres, desencontres, moments tendres, altres de suposadament divertits, amarats per la superficialitat de qui en dues setmanes se'n va al llit amb qui acaba de conèixer, de qui creu que és la seva ànima bessona, però a qui ni tan sols li ha explicat el fet més dolorós de la seva vida. Tot i que en la mateixa línia de simplicitat, potser els secundaris, en especial els amics i amigues dels protagonistes —peces indiscutibles d'aquest tipus de pel·lícules—, són els més divertits i originals, sobretot la Kit, la companya de pis de la Paula. En definitiva, una d'aquelles comèdies romàntiques per afegir a la llista de la mediocritat.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 1; llenguatge: vulgar (qualificacions de 0 a 3).

Plan oculto ****

Director: Spike Lee. / Guionista: Russell Gerwitz.

Intèrprets: Denzel Washington, Clive Owen, Jodie Foster, Christopher Plummer, Willem Dafoe.

Gènere cinematogràfic: thriller.

Estats Units, color, 2006, 129 minuts. / Públic: joves.

L'atrancament a un gran banc novaiorquès amb cinquanta ostatges esdevé l'oportunitat que espera el detectiu Frazier (Denzel Washington) per ser ascendit. Frazier, però, sobre qui pesa la sospita de la corrupció, aviat descobreix que ha de mesurar la seva intel·ligència amb un lladre més astut del normal. El cap del grup dels atracadors és Dalton (Clive Owen), un lladre que treballa de forma impecable sense deixar res en mans de l'atzar. Però com que l'atzar és capritxós, mentre el pla surt segons el previst, l'aparició de Madeline (Jodie Foster) injecta inestabilitat a la història i fa fer un gir a la trama.

La pel·lícula, dirigida per Spike Lee, s'allunya del cinema d'acció típic per endinsar-se en el gènere del thriller psicològic on cobren rellevància els sentiments, les aspiracions, les pors i els afers més foscos dels protagonistes. Sense deixar de banda totalment l'espectacularitat de les escenes d'acció, el film centra la seva originalitat en els diàlegs, la presentació de les diferents històries i el perfil treballat dels protagonistes.

No cal dir que una de les coses més

bones és l'esplèndid repartiment amb el qual compta *Plan oculto*. Els quatre protagonistes (Denzel Washington, Clive Owen, Jodie Foster i Christopher Plummer) fan un treball impecable i, a més, el director ha volgut comptar amb secundaris de la talla de Willem Dafoe i Chiwetel Ejiofor, als quals se'ls hauria pogut donat un paper més rellevant.

Un film extraordinari.

En definitiva, la pel·lícula presenta una trama interessant, amb un final inusual i una factura visual atípica —pròpia del director— que la converteix en una opció interessant per al públic en general, per als seguidors de Lee i per als que cerquen entreteniment amb contingut.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

Estrena en vídeo i DVD

Ojalá fuera cierto ***

Director: Mark Waters.

Guionistes: Peter Tolan i Leslie Dixon.

Intèrprets: Reese Witherspoon, Mark Ruffalo, Donal Logue, Dina Waters.

Gènere cinematogràfic: comèdia-romàntica.

Estats Units, color, 2005. 95 minuts. / Públic: joves.

Elisabeth és una jove doctora que dedica tota la seva vida a la feina i gairebé no té vida privada. Quan va a sopar a casa de la seva germana, on li han preparat una cita, pateix un accident. D'altra banda, David lloga un apartament a San Francisco, i quan ha començat a traslladar-s'hi apareix una jove que diu que l'apartament és seu. David creu que hi ha una confusió, fins que Elisabeth comença a aparèixer i desaparèixer misteriosament.

A partir de la novel·la *If only it were true*, de Marc Levy, Mark Waters construeix una pel·lícula cinematogràficament intranscendent, tot i que amb alguna dosi de transcendència. No per prendre-se-la gaire seriosament, però amb el gust clàssic de les pel·lícules d'abans, es tracta amb encert l'enamorament —inevitable i predecible— dels protagonistes i alguns temes com l'espiritualitat de l'ésser humà —de manera poc ortodoxa—, el respecte a la vida i l'amor preparat a través d'una amistat.

Un entreteniment i poca cosa més.

El guió té tocs aguts i poques frases de les quals avergonyir-se (juntament amb la veïna, una mica «fora de to», que compleix la seva funció dintre del guió). Una opció per a qui cerca passar una bona estona, sense haver de trencar-s'hi les banyes.

• Humor: 1 i 1/2; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

• Extres DVD: idiomes i subtítols (anglès, castellà); preses falses; comentaris dels cineastes (Mark Waters, Bruce Green i Dayn Okada); documentals, etc.

El món de la televisió

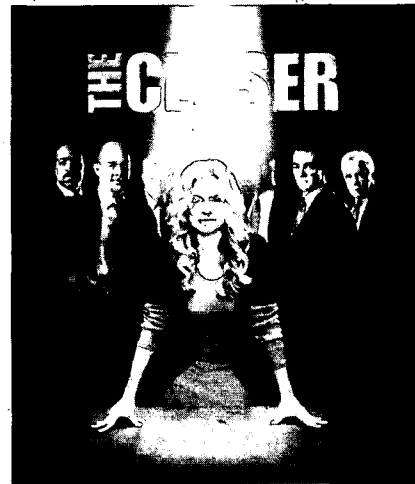
The Closer

Dijous - 22.00 h. - Cuatro

The Closer és un drama policíac protagonitzat per Kyra Sedgwick en el paper de Brenda Johnson. Brenda és una detectiu que es trasllada d'Atlanta a Los Angeles per posar-se al capdavant d'una unitat especial de la policia d'aquesta ciutat. La protagonista posseeix un expedient modèlic

i destaca perquè es una de les millors interrogadores del país, tot i que això també li ocasiona tenir enemics envejosos en el seu entorn professional.

Aquesta sèrie se suma a la llista de les noves adquisicions nord-americanes que, des del naixement de Cuatro, omplen hores de programació. Destaca la bona factura visual, el contingut intel·ligent, el guió ben desenvolupat i la interpretació dels personatges. La dedicació de Kyra Sedgwick en el paper ha estat recompensat amb la seva primera nominació al Globus d'Or 2006 com a millor actriu de sèrie de televisió en la categoria de drama. Potser *The Closer* s'excedeix en el ritme, però sens dubte entreté. Per a adults.

TAC

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00 *Endavant Espanyol*

19.00-20.00 *Sense embuts*

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *Piscobabis*

19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*

23.00-00.00 *Paraules d'amor*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Grans reptes*

23.00-00.00 *Persona i vida*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *Piscobabis*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

23.00-00.00 *Mirades de cinema*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*

19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*

23.00-00.00 *Amb llum pròpia*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)

11.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santoral

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

11.00-12.30 *Missa de Montserrat*

12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

20.30-23.00 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*

10.30 *Agenda*

12.00 *Butlletí informatiu*

14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*

16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*

18.30 *Agenda*

20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*

20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*

14.00 *Agenda*

16.00 *Agenda*

17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 30

08.45 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.00 *Islam hoy*
Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.15 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.30 *Con todos los acentos*
Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola.
Directora: Delfina Simón.

10.00 *Últimas preguntas*
«Lola Baldrich»
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
«Centro de Espiritualidad.»
Avui coneixem el testimoni de Joaquina García Benedi, col·laboradora de la revista que edita l'arquebisbat de Valladolid.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*
Amb la participació de la Coral Polifònica Guinardó de Barcelona (Barcelonès), sota la direcció de Lupe Montsó.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.20 *Els camins de la calma*
Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 1

17.00 *Pueblo de Dios*

Director: Julián del Olmo.

Diumenge 30

10.15 *Signes dels Temps*
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 28

20.00 *Creure avui*
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

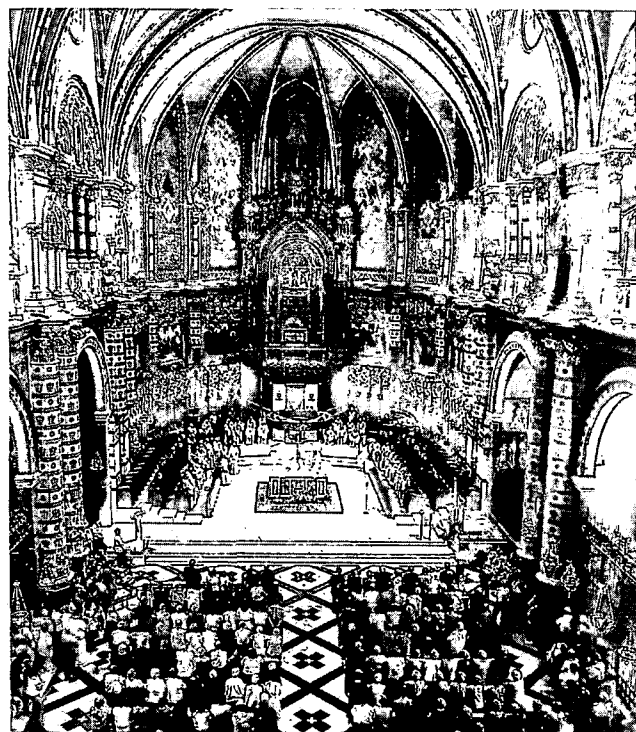
Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Misa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

ABRIL ÉS EL MES CONSAGRAT ALS DOLORS I SOLEDAT DE LA MARE DE DÉU

Internet

- **OPUS DEI.**— Estrena nova pàgina web, www.opusdei.org, que ofereix els seus continguts en 22 idiomes. La pàgina proporciona informació sobre l'Opus Dei, notícies d'actualitat sobre l'Església i el Papa.
- **BÍBLIA INFANTIL.**— La versió *online* de la Bíblia del Nen *Dios habla a sus hijos*, d'Ajuda a l'Església Necessitada, es pot trobar a la pàgina www.kirche-in-not.de/kinderbibel

Altres bisbats

- **DIÀLEGS A SANT CAMIL.**— El 5 de maig, a les 18.00, cicle «Humanitzar la religió» amb la conferència *Cultivando el humor salud-dable*, a càrrec de Fidel Delgado (psicòleg clínic, professor del Centre d'Humanització de la Salut, *titiripeuta*). Serà al Centre d'Humanització de la Salut, Sector Escultores, 39 - Tres Cantos.
- **TORRECIUDAD.**— Romiatge a Torreciudad els dies 7, 14, 21 i 31 de maig. Més informació i reserves d'autocar: Sra. Laguillo, tel. 608 082 114; Sr. López Callao, tel. 617 360 593; Sr. Rojo, tel. 629 098 504.

Barcelona

- **PRIMER DE MAIG.**— Els moviments i col·lectius de Pastoral Obrera convoquen una trobada el 30 d'abril,

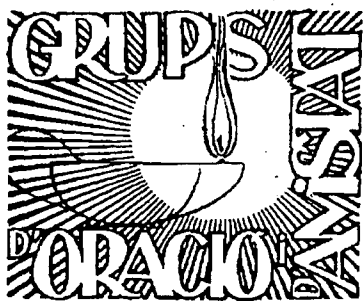
Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

de 9.30 a 14.00 a la parròquia de Santa Maria del Gornal a l'Hospitalet (c/ Carmen Amaya, 31-33). Taula rodona *La família obrera, un repte diari*, celebració de l'eucaristia amb la comunitat parroquial i aperitiu.

- **CERCLE LA SALLE.**— El 2 de maig, a les 17.00, inauguració de la tómbola; el 4, a les 18.00, assemblea general amb nomenament de càrrecs. C/ Marquès de Santa Anna, 7 - Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, a/e: mariano.magaz@terra.es
- **TORNAR A CREURE.**— La parròquia de Sant Ramon de Penyaforat organitza una trobada per a aquelles persones que volen recuperar la fe. La propera sessió serà el 2 de maig, de 20.30 a 21.45. Rambla de Catalunya, 115 - Barcelona.

- **CAIXAFORUM.**— El 2 de maig, a les 11.30, sessió de Manel Garcia Sánchez (professor associat d'història antiga, Universitat de València) sobre *Tot esperant els bàrbars: iconografia i retòrica de l'alteritat*; el 3, a les 19.00, xerrada de Gilles Kepel i Xavier Ferrer sobre *Colors d'Europa: pobles i credos*. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

- **GRUPS D'ORACIO I AMISTAT.**— Escola de pregària els dies 2, 9, 16 i 23 de maig, a les 18.30, dirigida per Mn. Pere Montagut (director de l'Institut de Teologia Espiritual) sobre el tema *Testimonis de la veritat divina*. Informació i inscripcions: Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

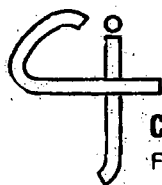
- **COSMOCAXA.**— El 2 de maig, a les 19.00, la professora Manuela M. Veloso parlarà sobre *Creant robots autònoms: equips de robots amb percepció, cognició i acció*; el 3, a les

SANTUARI DE MONTSERRAT

- **ROMERIA.**— El 6 de maig les delegacions de Pastoral de la Salut de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu organitzen un romiatge. Estan convidats malalts, voluntaris, familiars, visitadors parroquials i agents de pastoral, i qualsevol persona que vulgui estar a prop dels malalts. Més informació: tel. 933 171 597, matins d'11.00 a 13.30.

17.00, aula de ciència *Ramón y Cajal, pare de la neurociència*, amb Ignasi Morgado (catedràtic de Psicobiologia, UAB); el 4, a les 19.00, conversa pedagògica de ciència a càrrec de Josep Artigas (doctor en medicina, neuropediatra i psicòleg) i Enriqueta Garriga (psicòloga, logopeda i mestra d'educació especial) amb el tema *Comprendre la dislèxia, un repte per a la nostra societat*. C/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es

- **PREGÀRIA AMB FRANCESC I CLARA.**— El 3 de maig, a les 20.00, pregària amb el tema *Salve, Tabernacle de Déu!* Col·legi de les Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469 i 933 236 931. Organitza: Família Franciscana de Barcelona.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA
FUNDACIÓ LLUÍS ESPINAL

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 4 de maig, a les 19.30, acte homenatge a Jon Cortina amb un col·loqui amb diferents testimonis que parlaran sobre ell i el treball que va fer a El Salvador. C/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona.
- **CATEDRAL.**— El 4 de maig, a les 19.30, el bisbe Pere Tena tindrà la

sessió setmanal de catequesi d'adults, dins del tema general «La vostra Paraula fa llum als meus passos. La professió de fe de l'Església catòlica». El tema de la propera sessió serà *Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic. El Fill de Déu es va fer home en el si virginal de Maria*. Serà al cor de la catedral.

- **MONESTIR DE LA VISITACIÓ.**— El 4 de maig, a les 22.00, hora santa acompanyant Jesús a l'hort i missa. Passeig de la Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

- **NIT DE GETSEMANÍ.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, pl. Bonanova, 12 - Barcelona): 4 de maig, per a sacerdots, homes i joves, a les 21.45, hora santa; a les 22.45, eucaristia; el 5, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia.

- **TIBIDABO.**— El 5 de maig, a les 18.30, visitarà el temple el rector major dels salesians, el P. Pascual Chávez. Presidirà les vespres i la benedicció eucarística.

- **PASQUA.**— El Moviment Cristià de Mestres i Professors organitza la celebració de la Pasqua amb el tema *La joia de ser mestre i cristià*, a càrrec de Mn. Josep M. Turull. Serà el 6 de maig, de 10.30 a 13.00, al Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona. Més informació: c/ Riva-deneira, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

18.03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes.org

ENCONTRE MATRIMONIAL

«Dialogar és la base d'una bona relació»

Encontre Matrimonial us ofereix la possibilitat d'aprofundir en la comunicació de parella, en un CAP DE SETMANA, els propers 5 al 7 de maig.

Durant aquests dos dies aprendreu una nova tècnica de diàleg, que us permetrà descobrir els meravellosos valors humans que posseeix cadascú. També està adreçat a sacerdots, religiosos i religioses que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església.

Truqueu al nostre telèfon d'informació: 932 188 876

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Necessitem petites grans ajudes

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. Els donatius desgraven un 20% del total a l'IRPF (Llei 30/94).
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Des del carrer

Montserrat Muñoz va néixer a Barcelona, filla de pares catalans, i està casada amb el governador del Valle del Cauca (Colòmbia). Des que el seu marit va accedir al càrrec al 2004, Montserrat hi col·labora en l'àmbit social, en el camp de l'ensenyament i de la salut. El Departament del Valle del Cauca té un conveni amb el Servei Solidari i Missioner (SSIM), dels pares caputxins de Catalunya i Balears, segons el qual per cada euro que el SSIM aconsegueixi per donar suport als programes socials del Valle del Cauca, el govern d'aquest departament n'aportarà un altre. Com diu la primera dama, «conec bé el treball del SSIM a favor de la població i funciona prou bé, amb resultats molt positius».

Montserrat Muñoz, primera dama del Departament del Valle del Cauca

«El meu somni és aconseguir un món millor»

—Per què s'ha ficat en el camp social?

—Professionalment sempre m'he mogut en el terreny del social. Per això, sempre m'arriba molt més aquesta problemàtica social, les necessitats, tot el que té a veure amb la pobresa, les condicions de la població. Al Valle del Cauca hi ha sectors molt grans de la població que viuen en la pobresa. Jo voldria aportar-hi el meu granet de sorra, per petit que sigui. Entre tots podem canviar la situació.

—I com s'aconsegueix aquest canvi?

—Des del govern departamental intentem establir aliances i convocar els diversos actors socials, perquè les problemàtiques són tan complexes que no únicament correspon al govern resoldre-les, sinó que correspon a tota la societat. És una responsabilitat social compartida. Creiem que tots els sectors de la societat poden aportar alguna cosa en la solució dels seus problemes: amb diners, amb feina, canviant costums, potenciant la convivència, la tolerància... crec que entre tots podem aconseguir que la societat funcioni d'una altra manera. Intentem vincular els diversos sectors de la societat amb els projectes, perquè donen millors resultats i s'afavoreix més el compromís. És la societat la que treballa pel seu bé. És un treball

ardu, pacient, perquè no sempre veiem els resultats o amb la velocitat que ens agradaria. Intentar fer les coses plegats sempre és més difícil, però crec que així els programes tenen un suport més gran i hi ha menys possibilitats d'equivocar-nos.

—Quins programes duen a terme?

—Els programes als quals destinem més recursos són sobretot ensenyament i nutrició. Hi ha una greu problemàtica de malnutrició i vam apostar perquè els infants tinguessin un esmorzar o un berenar, segons la jornada escolar, molt complet. També és una manera d'aturar la deserció escolar. Ens preocupa molt el tema de la salut. Podem afirmar que el nostre departament és l'únic del país que no té cap hospital tancat, malgrat les dificultats. Igualment destinem recursos a crear aqüeductes rurals perquè la població tingui aigua. Són comunitaris. També hem fet una aposta per la nutrició dels nens menors de 5 anys, amb un complement nutricional. Estem fent un esforç realment important.

—Com veu el futur?

—No tinc grans pretensions, però el meu somni és tenir la consciència tranquil·la, participant i contribuint en la construcció social, perquè la gent pugui viure millor, perquè aconseguim un món millor. Mirant enrere em produeix satisfacció el que observo. M'ani-

ma perquè veig que tot l'esforç val la pena. Demostra que és possible governar d'una altra manera, que sense augmentar impostos es poden tenir recursos per al camp social. En la població hi ha com un sentiment de recuperació de l'estima, del sentit de pertinença al Valle del Cauca. Hi ha una sèrie d'aspectes positius que cal refermar, reivindicar, aprofundir.

—Un treball aconseguit entre tots...

—Nosaltres entenem la cooperació com una reciprocitat, com un compromís en què totes dues parts aporten alguna cosa. Aquesta és una pràctica que intenta du a terme el govern departamental tant en la cooperació internacional com en la cooperació en el departament. Sempre procurem arribar a un acord en el qual cada part porti segons les seves possibilitats. En la cooperació internacional és molt important sentir-se acompanyat. I així ho sentim amb el suport del SSIM. A vegades, el més important no és la suma de diners que aconseguim, sinó sentir que estem acompanyats en un procés complicat, amb un esforç important. La població ens demostra que anem pel bon camí que no ens hem equivocat. Confia en nosaltres.

Rosa Maria Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Sobre els cristians i la democràcia (3)

De la bona convivència al conflicte

Bé que encara minoritària, aquesta actitud compromesa de molts cristians —personalment i en comunitat— a favor de la democràcia va facilitar, a partir del 1975, el laboriós procés de la transició. Una actitud reticent dels catòlics respecte de la democràcia hauria pogut complicar les coses. Els cardenals Tarancón i Jubany, a l'ombra benèfica de Pau VI, van significar, en aquest sentit, un punt de referència important. Com preveien les enquestes d'opinió, a les primeres eleccions democràtiques es va imposar una força moderada, de centre-dreta. Alguns havien interpretat aquelles enquestes en sentit favorable a l'anomenat, aleshores, Equip democratacristià de l'Estat espanyol. Probablement, però, les posicions avançades d'aquesta opció, en la qüestió social i en la territorial, li van restar possibilitats. Només a Catalunya i a Euskadi va obtenir uns resultats mínimament positius. La jerarquia eclesial no era favorable, d'altra banda, a un partit amb denominació cristiana, després del règim anterior... Això va ser ben vist i interpretat, generalment, en clau progressista. No

faltà, tanmateix, qui, com el professor Aranguren, expressés la sospita que la raó de fons era, en realitat, que la gent de la UCD i el seu programa inspiraven més confiança que l'Equip. En tot cas, Adolfo Suárez i la Unió del Centre Democràtic van complir correctament el seu paper de pont cap a la normalització democràtica, tot i les crítiques persistents d'Aliança Popular d'aquell moment, la qual, per boca de Manuel Fraga, negava, fins i tot, que la idea d'una opció de centre fos viable...

Pel que fa a Catalunya, va governar, tot aquest temps, Convergència i Unió, convivint amb els diferents governs de l'Estat. La seva originalitat és el sentit

nacionalista del seu programa i l'obertura d'un espai de centre que amplia l'esquema dual de la resta d'Espanya.

Ni amb la UCD, ni amb la primera etapa socialista, ni en els dos mandats del Partit Popular, ni, aquí, amb CIU, es produïren conflictes espectaculars entre els successius governs i l'Església, malgrat mantenir punts importants de discrepància. Només cal recordar la llei del divorci, la despenalització de l'avortament, la primera llei catalana de parelles de fet i alguns problemes sempre latents com el de l'ensenyament, en el seu doble vessant de la presència de la religió a l'escola pública i del ple reconeixement de l'escola concertada. Sempre, no cal dir-ho, l'Església va fer públic obertament el seu criteri oposat a aquestes lleis, però sense que ressuscités en l'opinió pública la vella imatge d'un catolicisme incòmode en la democràcia i situat en una banda del mapa polític espanyol.

Les coses han començat a posar-se lletges en els últims dos anys, els de l'etapa socialista actual. Del costat del govern, algunes lleis, com la que atorga caràcter matrimonial a les unions de les persones homosexuals, han disparat la tensió. Del costat de la jerarquia eclesial, a banda de la lògica exposició de la pròpia doctrina, s'han sentit veus d'alarma generalitzada i s'han vist fets insòlits com la participació en protestes de carrer. Tornem a estar abocats, per una banda i per l'altra, a una espiral de radicalització?

Ara mateix

Rauxa

Des de fa un cert temps dins de l'Església, i sobretot a Catalunya, ha aparegut una dualitat estranya, més pròpia de la política que de la religió. Calcant el model tan clàssic i gastat de dretes i d'esquerres, han anat sorgint diversos grups de fidels amb maneres de fer antagòniques. D'una banda, hi ha els moviments que fan bandera d'una ortodòxia militant, exageradament conservadora i tan impetuosa i vehement que fa l'efecte que vulguin fer mèrits; i d'una altra, hi ha els grups que s'han instal·lat en la crítica sistemàtica i massa vista de tot allò que provingui del Vaticà o de qualsevol autoritat eclesiàstica. Des de punts de vista oposats, uns i altres tenen preferència pels mateixos temes problemàtics —sobretot referents a moral sexual— però que no defineixen l'essència del cristianisme.

Sortosament, aliens a aquest binomi estèril, hi ha moviments que prescindeixen de polèmiques enganyoses i van a la radicalitat de l'Evangeli. Només cal pensar, per exemple, en la comunitat ecumènica de Taizé i la seva tasca a favor de la unitat dels cristians, o en Sant Egidi i el seu afany per fer arribar la pau a tots els fills de Déu. Tasques com aquestes són les que la societat realment espera de l'Església, i no pas discussions absurdes.

Eduard Brufau